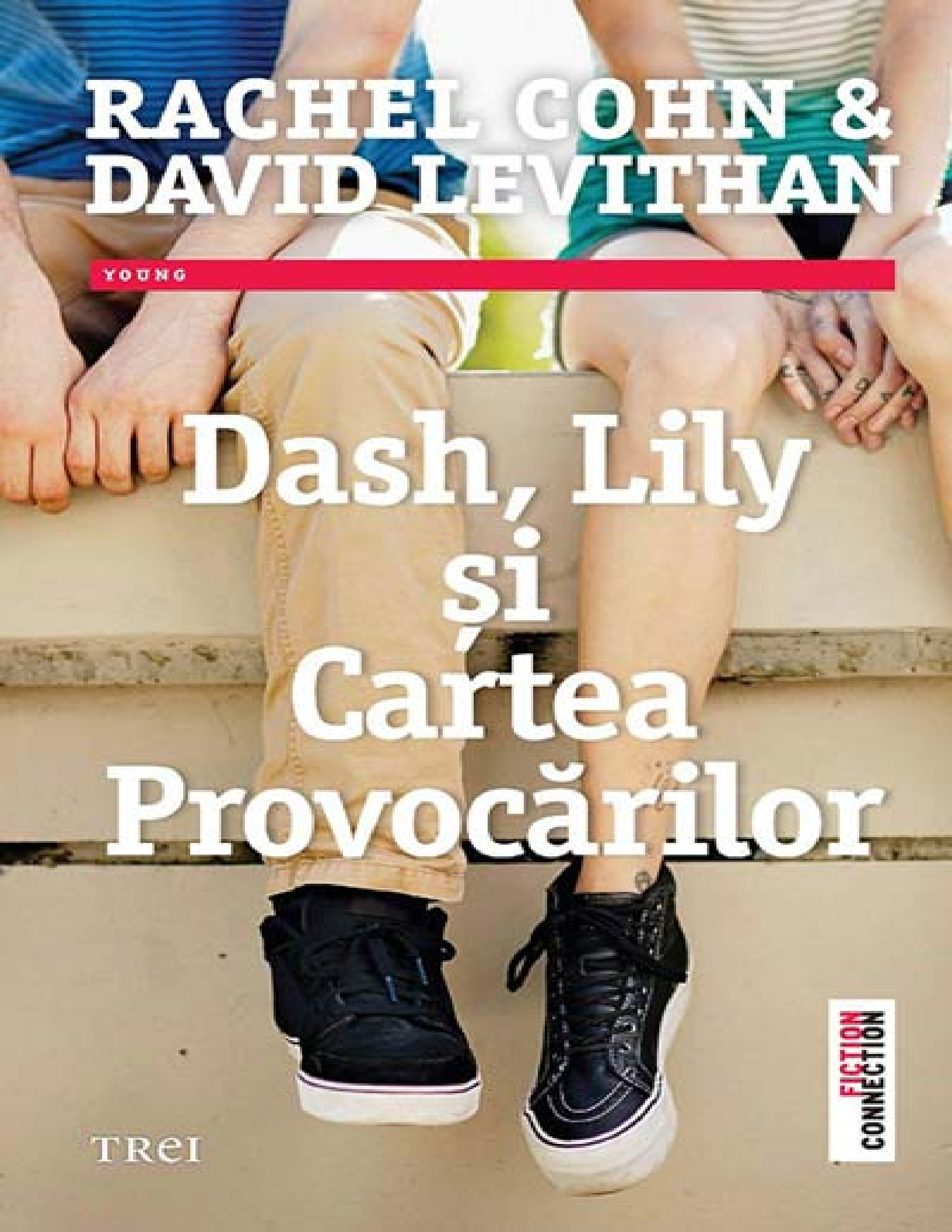
RACHEL COHN &
DAVID LEVITHAN
YOUNG
Dash, Lily
și
Cartea
Provocărilor
TREI
FICTION
CONNECTION

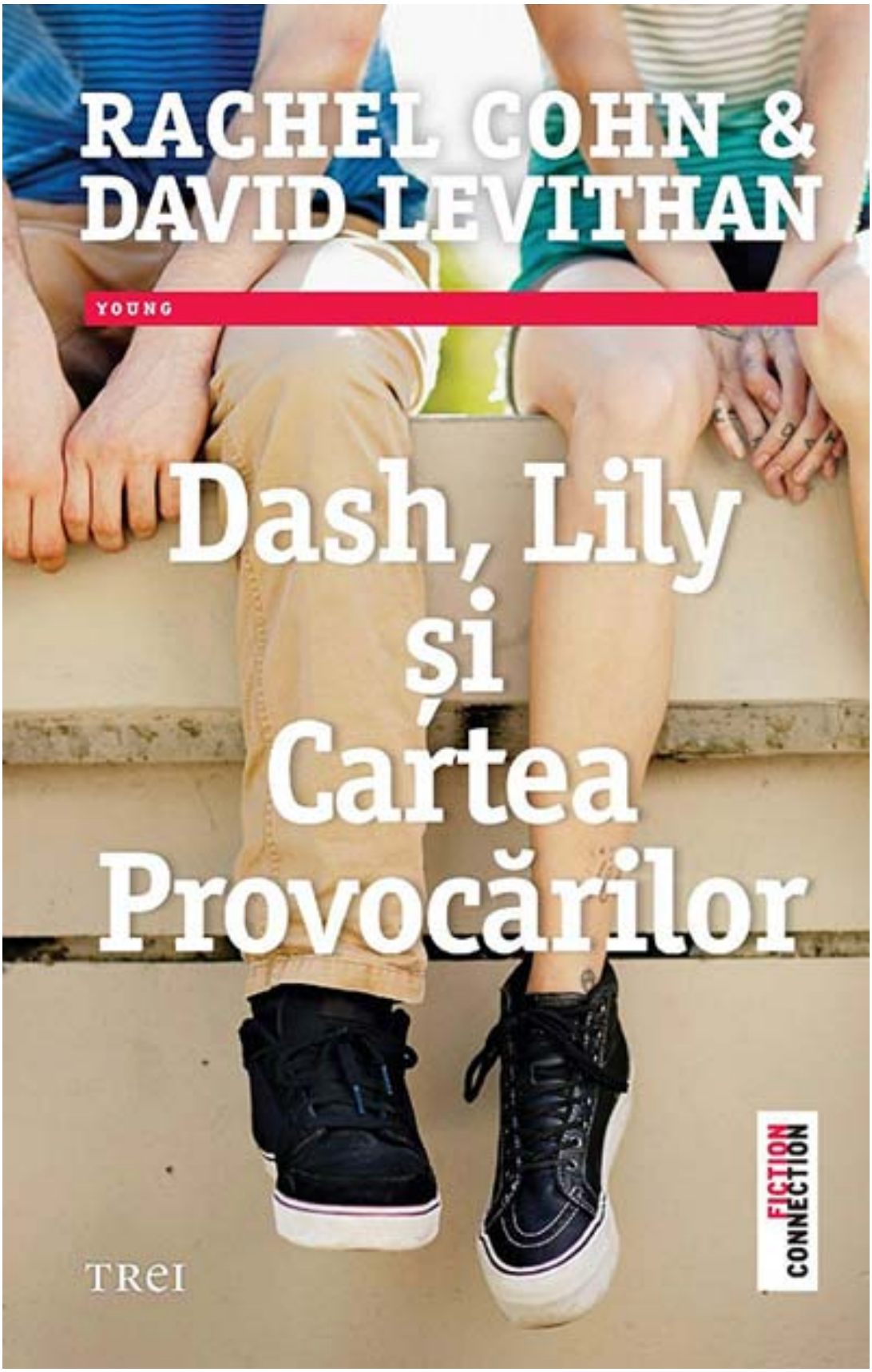
RACHEL COHN &
DAVID LEVITHAN
YOUNG
Dash, Lily
și
Cartea
Provocărilor
TREI
FICTION
CONNECTION

Rachel Cohn
David Levithan

Dash, Lily și Cartea Provocărilor

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

TREI
2015

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

DASH&LILI'S BOOK OF DARES
Rachel Cohn, David Levithan

Copyright © 2010 by Rachel Cohn & David Levithan

© Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-592-7
ISBN PDF: 978-606-719-593-4
ISBN Print: 978-606-719-288-9

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Alexandra Hânsa
Coperta: Faber Studio
Foto copertă: © Dean Pictures/Corbis
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Eugenia Ursu
Corectură: Ana-Maria Tamaș, Sînziana Doman

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe

care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru mama adevăratului Dash

1. Dash

21 decembrie

Imaginează-ți astfel:

Ești în librăria ta preferată și-ți treci privirea peste rafturi. Ajungi la secțiunea unde se află cărțile unui autor preferat, și acolo, cuibărit confortabil între cotoarele unor volume incredibil de familiare, stă un caiet roșu.

Ce faci atunci?

Alegerea, cred eu, e evidentă:

Tragi din raft caietul roșu și îl deschizi.

După care faci tot ce-ți spune să faci.

Era vremea Crăciunului în orașul New York, perioada cea mai detestabilă din an. Mulțimile ca niște turme de vite, vizitele interminabile ale rudelor demne de milă, voioșia prefăcută, tristele încercări de înveselire — aversiunea mea naturală față de contactul uman nu putea decât să se intensifice într-un asemenea context. Pe oriunde umblam, mă trezeam la capătul greșit al îmbulzelii. Nu eram dispus să ofer nicio „salvare“ prin intermediul niciunei „armate“. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de albul Crăciunului.

Eram un decembrist, un bolșevic, un criminal de carieră, un filatelist cuprins de o angoasă necunoscută — tot ce nu erau ceilalți, eu eram dispus să fiu. Mergeam cât de nevăzut puteam printre hoardele pavloviene îmbătate de mania cheltuitului,

printre distrușii aflați în vacanța de iarnă, printre străinii care zburaseră peste jumătate de lume ca să vadă pomul încărcat de lumini, fără să-și dea seama cât de păgân era un asemenea ritual.

Singura parte grozavă a acestui anotimp întunecat era că școala își trăsese obloanele (pentru ca toți să poată face cumpărături până le vine greață și să descopere că familia, ca și arsenicul, funcționează mai bine în doze mici… asta dacă nu preferi cumva să mori). Anul acesta, reușisem să devin, în mod intenționat, orfan de Crăciun, zicându-i mamei că urma să-l petrec cu tata, iar tatei că aveam de gând să-l petrec cu mama, așa că ambii își cumpăraseră pachete de vacanță nerambursabile cu iubiții lor de după divorț. Părinții mei nu-și mai vorbeau de opt ani, ceea ce-mi oferea libertate de acțiune în a stabili cum stau de fapt lucrurile și, ca atare, aveam o groază de timp pentru mine însumi.

Mă vânturam între apartamentele lor în perioada când erau plecați — însă cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam în librăria Strand, acel bastion de incitantă erudiție, nu atât o librărie, cât o coliziune a o sută de librării diferite, cu epave literare răsfirate pe mai bine de treizeci de kilometri de rafturi. Angajații hoinăreau absenți pe-acolo, în blugii lor mulați și în cămășile lor conservatoare cumpărate de la second-hand, ca niște frați mai mari, care în veci nu se vor sinchisi să-ți adreseze vreun cuvânt, să le pese de tine sau chiar să ia seama de existența ta dacă le sunt prietenii prin preajmă… ceea ce se întâmplă de fiecare dată. Unele anticariate ar vrea să crezi că sunt un fel de centre comunitare, de parcă ar trebui să organizeze cursuri de copt prăjiturele pentru a ți-l vinde pe Proust. Însă la Strand ești complet de capul tău, prins între forțele vrăjmașe ale organizării și originalității, cu originalitatea câștigând de fiecare dată. Era, cu alte cuvinte, genul meu de cimitir.

Când mă duceam la Strand nu aveam, de cele mai multe ori, chef să caut ceva anume. În unele zile, decideam că după-amiaza se afla sub semnul unei litere oarecare și vizitam absolut toate standurile, rând pe rând, căutând printre autorii al căror nume începea cu acea literă. În altele, hotăram să abordez o singură secțiune sau investigam volumele recent descărcate, lăsate în coșuri care niciodată nu se conformau de-a binelea principiului alfabetic. Sau, pur și simplu, mă uitam doar după cărți cu coperți verzi, fiindcă trecuse prea mult timp de când citisem o carte cu o copertă verde.

Aș fi putut să-mi pierd vremea cu prietenii mei, dar cei mai mulți stăteau cu familiile lor sau se jucau cu Wii-urile (*Wii-urile?Wii-le*? Care *o fi* pluralul?). Preferam să-mi petrec timpul cu cărțile moarte, pe moarte sau fără speranță — *uzate* le spunem noi, așa cum n-am numi niciodată o persoană, cu excepția dăților când vrem să fim cruzi. („Ia uite la Clarisa… e o tipă așa de *uzată.*“)

Eram groaznic de studios și cât pe ce să o strig în gura mare, lucru care, știam, nu era acceptabil din punct de vedere social. Îmi plăcea îndeosebi adjectivul *studios,* pe care, din câte observasem, lumea îl folosea cam la fel de des ca pe *gagiu* sau *tovarăș,* sau *abstinent*.

În acea zi specială, am decis să iau la puricat vreo câțiva dintre autorii mei favoriți, să văd dacă nu apăruse vreo ediție neobișnuită, din vânzarea bibliotecii unei persoane recent decedată. Cercetam unul dintre preferații mei (ce făr’de nume va rămâne, fiindcă într-o bună zi s-ar putea să nu-mi mai placă defel), când am văzut un peticel de roșu. Era moleschin roșu, aducea a piele, fără să fie piele, dar totuși preferat de tovarășii mei când venea vorba de ținut vreun jurnal, asta dacă vorbim de unul care nu era în format electronic. Poți spune multe despre cineva după paginile pe care alege să-și scrie jurnalul — eu unul mi-l scriam pe hârtie liniată, fiindcă n-aveam talent la

ilustrații și scriam microscopic, făcând foaia de caiet studențesc să arate imensă. Paginile albe erau de obicei mai populare — aveam un singur prieten, Thibaud, care le prefera liniate. Sau cel puțin le-a preferat până ce consilierul vocațional i-a confiscat jurnalele, pentru a dovedi că plănuia să-l ucidă pe proful nostru de istorie. (E o poveste adevărată.)

Pe cotorul acestui jurnal neobișnuit nu era însemnat nimic — a trebuit să-l iau de pe raft ca să-i văd coperta, pe care se afla un sticker cu întrebarea AI CURAJ? scrisă cu marker negru. Când am deschis volumul, am dat, pe prima pagină, peste o notă.

Ți-am lăsat niște indicii.
Dacă le vrei, dă pagina.
Dacă nu, pune, te rog, caietul înapoi în raft.

Scrisul de mână era al unei fete. Că doar poți să-ți dai seama. Literele acelea cursive încântătoare.

Oricum, aș fi fost tentat să dau pagina.

Deci iată-ne ajunși aici.

1. Să începem cu Pianistică Franceză.
Nu prea știu ce carte e asta, dar presupun că
nimeni n-ar lua-o de pe raft.
Charles Timbrell e omul tău.
88/7/2
88/4/8
Să nu dai pagina
până ce nu completezi spațiile goale
(numai, rogu-te, să nu scrii în caiet).

Nu pot spune că am auzit vreodată de Pianistica Franceză, deși dacă un om de pe stradă (purtând, evident, pălărie) m-ar fi întrebat dacă sunt de părere că francezii sunt o nație pricepută

la pian, sigur i-aș fi dat un răspuns afirmativ.

Fiindcă traseele printre rafturile de la Strand îmi erau mai familiare decât culoarele casei(-lor) familiei, știam exact de unde să încep — secțiunea de muzică. Ba chiar părea prea ușor că-mi dăduse numele autorului. Mă credea oare un om de rând, un neisprăvit, un *capsoman?* Voiam nițică recunoaștere, chiar înainte s-o fi meritat.

Cartea a fost relativ ușor de găsit — relativ ușor, adică, pentru cineva care are paisprezece minute de pierdut — și s-a dovedit exact așa cum îmi imaginam c-o să fie, genul de carte ce poate să zacă în rafturi cu anii. Editorul nici măcar nu se obosise să-i pună o ilustrație pe copertă. Doar cuvintele *Pianistică Franceză: Perspectivă Istorică, Charles Timbrell*, apoi (rând nou) *Prefață de Gaby Casadesus.*

M-am gândit că numerele din caietul îmbrăcat în moleschin erau date — 1988 trebuie să fi fost un an de referință pentru tehnica pianistică franceză —, dar nu găseam niciun corespondent la 1988… sau 1888… sau 1788… sau orice fel de ’88, de fapt. Eram fiert… până ce mi-am dat seama că tipa care-mi lăsase indiciile folosise mantra veche de când lumea a studioșilor — *pagină/rând/cuvânt.* Am dat la pagina 88 și am verificat rândul 7, cuvântul 2, apoi rândul 4, cuvântul 8.

Ai cumva

Dacă am cumva ce? Trebuia să aflu. Am completat spațiile goale (mental, respectând rândurile nescrise, cum îmi ceruse) și am dat pagina jurnalului.

Bun. Fără șmecherii.
Ce te-a deranjat la coperta acestui volum
(în afara lipsei ilustrațiilor)?

Gândește-te, apoi întoarce pagina.

Ehei, era ușor. Nu-mi plăcea că foloseau construcția *Perspectivă Istorică,* atunci când era clar că ar fi trebuit să

utilizeze formula cu *O, „O Perspectivă Istorică.“*

Am dat pagina.

Dacă ai zis că e vorba de formularea
„Perspectivă istorică“,
te rog să continui

Dacă nu, te rog să pui jurnalul înapoi în raft.

Am dat iarăși pagina.

2. Umflata Destrăbălată, Regina Balului
64/4/9
119/3/8

_____ _____

De data asta, fără numele autorului. Nu mă prea ajuta.

Am luat cu mine *Pianistica Franceză* (mă atașasem de ea, n-o puteam părăsi) și m-am dus la pupitrul de informații, unde tipul care stătea acolo arăta ca și cum cineva i-ar fi strecurat o pastilă antidepresivă în Coca-Cola Zero.

— Caut *Umflata Destrăbălată, Regina Balului,* am declarat.

N-a răspuns.

— E o carte, am zis. Nu o persoană.

Nimic. Nicio reacție.

— Ai putea, cel puțin, să-mi spui cum îl cheamă pe autor?

S-a uitat la computer, ca și cum acesta mi-ar fi putut vorbi fără ca el să tasteze ceva.

— Porți căști și nu le văd eu? am întrebat.

S-a scărpinat pe partea interioară a cotului.

— Mă știi de undeva? am insistat. Te-am bătut măr la grădiniță și ai acum o plăcere sadică în a te răzbuna în felul ăsta meschin? Stephen Little, tu ești? Eram mult mai tânăr pe atunci, și a fost prostesc din partea mea că aproape te-am înecat în țâșnitoare. În apărarea mea pot spune că acțiunea ta anterioară de a-mi distruge referatul la cartea aia a însemnat

un act nejustificat de agresiune.

Un răspuns, în fine. Angajatul de la pupitrul de informații a clătinat din capu-i pletos.

— Nu? am zis.

— Nu îmi este permis să dezvălui unde se află *Umflata Destrăbălată, Regina Balului*, mi-a explicat. Nu numai ție. Nimănui. Și, chiar dacă nu sunt Stephen Little, ar trebui să-ți fie rușine pentru ce i-ai făcut. *Rușine*.

Bun, deci avea să fie mai greu decât credeam. Am încercat să încarc site-ul Amazon pe mobil, ca să dau o căutare rapidă — dar în magazin nu era semnal pe nicăieri. M-am gândit că existau prea puține șanse ca *Umflata Destrăbălată, Regina Balului* să fie nonficțiune (cine a mai auzit de așa ceva!), astfel că m-am dus la zona de beletristică și am început să scanez rafturile. După ce căutarea s-a dovedit nefructuoasă, mi-am amintit de secțiunea de literatură pentru adolescenți de la etaj și m-am dus glonț acolo. Am ignorat orice cotor care nu avea vreo picătură de roz. Toate instinctele îmi spuneau că *Umflata Destrăbălată, Regina Balului* ar fi trebuit să aibă măcar niște dâre roz pe undeva. Și ce să vezi — am ajuns la litera U și iat-o acolo.

Am dat la paginile 64 și 119 și am găsit:

de gând

Am mai dat o pagină.

Foarte descurcăreț.

Acum, dacă ai găsit asta în secțiunea pentru adolescenți,
Trebuie să te întreb:
Ești adolescent, băiat?

Dacă da, întoarce, te rog, pagina.
Dacă nu, pune, te rog, jurnalul unde l-ai găsit.

Aveam șaisprezece ani și eram echipat cu organele genitale

corespunzătoare, așa că nu mi-a fost greu să trec hopul.

Următoarea pagină.

3. Bucuria Sexului Gay,
(ediția a treia!)
66/12/5
181/18/7

Ei, nu era nicio îndoială în privința zonei în care se afla *asta*. Se găsea la categoria Sex și Sexualitate, acolo unde privirile aruncate erau, alternativ, furișate și sfidătoare. Mie unul ideea de a cumpăra un manual de sex deja folosit (sau orice despre sexualitate) mi se părea cam dubioasă. Poate de aia și erau patru exemplare din *Bucuria Sexului Gay* în raft. Am dat la pagina 66, am coborât la rândul 12, cuvântul 5 și am dat peste:

rățoi

Am numărat iarăși cuvintele, am verificat din nou.

Ai cumva de gând rățoi?

Poate, mi-am zis, *rățoi* era folosit ca verb (ca, de pildă, în propoziția *Nu te mai rățoi la mine*).

M-am dus la pagina 181, nu fără un anume tremur interior.

Să faci dragoste fără zgomot e ca și cum ai încerca să te joci pe clapele unui pian dezacordat — bun pentru repetiție, însă te privezi de ascultatul neasemuitului rezultat.

N-aș fi crezut vreodată că o simplă propoziție m-ar putea lecui definitiv atât de făcut dragoste, cât *și* de cântat la pian, dar asta era faza.

Din fericire, textul nu era însoțit de nicio ilustrație. Și aveam al șaselea cuvânt:

joci

Ceea ce mă ducea, per ansamblu, la:

Ai cumva de gând rățoi joci

Nu părea în regulă. În principiu, ca chestie de gramatică, nu părea în regulă.

M-am uitat iarăși la pagina din jurnal și am rezistat impulsului de a o întoarce. Cercetând scrisul ăla de fată, mi-am dat seama că încurcasem un 5 cu un 6. Pagina 65 (nu versiunea scurtată a numărului satanic) era cea pe care o căutam.

să

Mult mai mult sens.

Ai cumva de gând să joci…

— Dash?

M-am întors și-am văzut-o pe Priya, o fată de la școală, aflată undeva între prietenă și cunoștință — o *prieștință*, ca să zic așa. O prietenă de-a fostei mele, Sofia, care acum era în Spania. (Nu din cauza mea.) Priya nu avea trăsături de personalitate pe care să le pot discerne, deși, sincer să fiu, nici nu căutasem cu tot dinadinsul să văd dacă le are.

— Bună, Priya, am zis.

S-a uitat la cărțile din mâna mea — un jurnal îmbrăcat în moleschin roșu, *Pianistică Franceză, Umflata Destrăbălată, Regina Balului* și, deschisă la o ilustrație destul de explicită cu doi bărbați făcând o chestie de care nu avusesem habar până atunci, *Bucuria Sexului Gay* (ediția a treia).

Evaluând situația, mi-am închipuit că era cazul să dau o explicație.

— E pentru o lucrare pe care-o fac, am zis cu vocea plină de afectare intelectuală prefăcută. Asupra tehnicii pianistice franțuzești și a efectelor ei. Te-ai minuna să afli cât de vaste sunt efectele tehnicii franțuzești.

Priya, binecuvântată fie, părea să regrete acum că-mi rostise numele.

— Ești prin zonă în timpul vacanței?

Dacă recunoșteam că da, putea să bage la înaintare o invitație la vreo petrecere cu lichior de ouă sau vreo excursie în

grup la filmul de vacanță *Pe bunica a călcat-o un ren,* în care un comediant negru joacă toate rolurile, cu excepția unui Rudolf femelă, care ar fi, presupun, iubita lui. Deoarece o invitație concretă mi-ar fi tăiat cheful, credeam cu fermitate în ocolirea preventivă a adevărului — cu alte cuvinte să mint, de la bun început, pentru a mă putea eschiva mai târziu.

— Mâine plec în Suedia, am replicat.

— Suedia?

Nu aduceam (și nu aduc) în vreun fel a suedez, așa că o vacanță în familie ieșea din discuție. Ca motivație, am zis, pur și simplu:

— Îmi place mult Suedia în decembrie. Zilele sunt scurte… nopțile lungi… și peisajul e lipsit complet de ornamente.

Priya a încuviințat.

— Pare distractiv.

Și am rămas așa. Știam că, potrivit regulilor conversației, îmi venise rândul. Dar mai știam și că refuzul de a mă conforma acestor reguli ar fi putut duce la plecarea Priyei, lucru pe care mi-l doream foarte mult.

După treizeci de secunde, n-a mai rezistat.

— Păi, trebuie să plec, a spus ea.

— Hanuka fericită, am zis.

Fiindcă îmi plăcea să numesc întotdeauna sărbătoarea greșită, numai ca să văd cum reacționează cealaltă persoană.

Priya nu m-a luat în seamă.

— Distracție plăcută în Suedia, a zis și a dispărut.

Mi-am aranjat din nou volumele, astfel că jurnalul roșu a ajuns iarăși în vârful teancului.

Faptul că ești dispus să stai aici
în Strand, cu Bucuria Sexului Gay,
e un semn bun pentru viitorul nostru.

Totuși, dacă deții cartea asta,

ori o socotești de folos în viață,
mă tem că timpul nostru împreună
se apropie de final.
Eu, fata în cauză, sunt interesată doar de stilul băiat-fată
așa că, dacă ești pe stilul băiat-băiat,
susțin asta pe deplin, dar nu văd pe unde m-aș potrivi în peisaj.

Și acum, o ultimă carte.
4. Ce Fac Cei Vii, de Marie Howe
23/1/8
24/5/9/, 11, 12, 13, 14, 15

_____ _____
_____ _____*?*

M-am îndreptat pe dată spre rafturile cu poezie, intrigat total. Cine era această stranie cititoare a lui Marie Howe, care mă invocase? Părea cam prea de tot ca amândoi să știm aceeași poetă. De fapt, cele mai multe persoane din cercul meu nu cunoșteau niciun poet. Am încercat să-mi amintesc dacă vorbisem cu cineva, oricine, despre Marie Howe, dar fără niciun rezultat. Doar cu Sofia vorbisem, probabil, iar ăsta nu era scrisul de mână al Sofiei. (Nu mai spun că se afla în Spania.)

Am verificat la litera H. Nimic. Am trecut prin toată secțiunea de poezie. Nimic. Eram pe cale să țip de frustrare când am văzut-o — pe raftul cel mai de sus, la cel puțin patru metri de podea. Un colț ieșea puțin în afară — însă știam, după subțirime și coperta de culoare mov-prună, că era cartea pe care o căutam. Am tras o scară și am început primejdioasa cățărare. A fost o ascensiune prăfuită; culmile inabordabile, acoperite cu nori de dezinteres, făceau aerul greu de respirat. În cele din urmă, am pus mâna pe volum. Abia așteptam — am dat rapid la paginile 23 și 24 și am găsit cele șapte cuvinte care-mi trebuiau.

pentru încântarea pură a unei dorințe nesovăielnice

Am fost cât pe ce să cad de pe scară.

Ai cumva de gând să joci pentru încântarea pură a unei dorințe nesovăielnice?

Eram, ca să mă exprim moderat, aţâţat de frazare.

Am coborât cu grijă. Când am simțit iarăși podeaua sub picioare, am luat jurnalul roșu și am dat pagina.

Deci am ajuns și aici.
Acum depinde de tine
ce-o să facem (sau n-o să facem).

Dacă te interesează să continuăm conversația,
alege te rog o carte, orice carte, și
lasă în ea un bilețel cu adresa ta de e-mail.
Dă-i-o lui Mark, de la pupitrul de informații.

Dacă îi pui lui Mark vreo întrebare despre mine,
nu-mi va transmite cartea.
Așa că fără întrebări.

Odată ce i-ai dat cartea ta lui Mark,
te rog să pui jurnalul înapoi în raft,
unde l-ai găsit.

Dacă faci toate aceste lucruri,
se prea poate să primești un semn de la mine.
Mulțumesc.
Lily

Brusc, pentru prima dată, de-abia așteptam vacanța de iarnă și m-am simțit ușurat că, de fapt, nu trebuia să o pornesc spre Suedia în dimineața următoare.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la cartea pe care să o las — dacă începeam să ezit între variante, asta m-ar fi făcut și mai nehotărât și n-aș mai fi ieșit niciodată din Strand. Am ales, deci, o carte, mai degrabă impulsiv, și în loc să-mi las adresa de e-mail, am decis să las altceva. Mi-am închipuit că-i va lua ceva

timp lui Mark (noul meu prieten de la pupitrul de informații) până să-i dea cartea lui Lily, așa că aveam un mic avans. I-am întins volumul fără o vorbă; a dat din cap și l-a băgat într-un sertar.

Știam că următorul pas era să înapoiez jurnalul roșu, să dau și altcuiva șansa de a-l găsi. Însă l-am păstrat. Și, pe lângă asta, m-am dus la casă pentru a cumpăra și exemplarele din *Pianistică Franceză* și *Umflata Destrăbălată*, *Regina Balului*, aflate în momentul acela în mâinile mele.

Doi, am decis eu, pot juca acest joc.

2. (Lily)

21 decembrie

Iubesc Crăciunul.

Iubesc totul la el: luminile, veselia, marile reuniuni de familie, prăjiturelele, grămezile de cadouri din jurul bradului, *bunăvoința față de toți*. Știu că, tehnic vorbind, textul exact e *bunăvoința față de toți bărbații*, dar în mintea mea las deoparte *bărbații*, fiindcă dă senzația de segregaționism/elitism/sexism și alte *-isme* din categoria celor rele. *Bunăvoința* n-ar trebui să fie doar pentru bărbați. Ar trebui să se aplice, în același timp, femeilor și copiilor, precum și tuturor animalelor, chiar și celor scârboase, ca șobolanii din gurile de metrou. Aș extinde bunăvoința nu doar asupra ființelor vii, ci și asupra celor dragi care nu mai sunt printre noi, iar dacă-i includem pe ei, am putea foarte bine să-i includem și pe nemorți, pe acele ființe așa-zis mitologice, precum vampirii, iar dacă ei încap aici, atunci la fel și elfii, zânele și gnomii. Ce mai, dacă tot suntem așa de generoși cu marea noastră îmbrățișare colectivă, de ce n-am lua în brațe și obiectele presupus inanimate, gen păpuși și animale de pluș (o mențiune specială pentru sirena mea, Ariel, care tronează peste perna înflorată în stil shabby chic de pe patul meu — te iubesc, fată!). Sunt sigură că Moșul ar fi de acord. *Bunăvoință față de toți.*

Așa de mult iubesc Crăciunul, încât anul acesta am

organizat propriul grup de colindători. Doar fiindcă locuiesc în zona boemă din East Village, unde stă numai lume bună, nu înseamnă că mă consider prea mișto și sofisticată pentru a merge la colindat. Din contră. Țin așa de mult la chestiunea asta, încât atunci când *membrii propriei mele familii* au ales să destrame, în acest an, grupul nostru de colindat, fiindcă toată lumea ba „e plecată“, ba „prea ocupată“ ori „are o viață de trăit“, sau au venit cu pretexte de genul „credeam că ai mai crescut și ai depășit faza, Lily“, am rezolvat problema în manieră clasică. Mi-am făcut propriul afiș și l-am pus prin cafenelele de pe strada mea.

Lume, lume!

Tu, ascuns colindător!
Vrei să vestești prin cântec sărbătorile?
Chiar așa? Și eu la fel! Hai să stăm de vorbă.*
Cu recunoștință, Lily

Dubioșii să nu se prezinte; bunicul meu știe pe toată lumea de prin zonă și mult vei avea de îndurat dacă nu vei fi sincer în răspunsu-ți.*
Mersi din nou, cu mult drag, Lily

****** **Îmi pare rău că sunt cinică, dar trăim în New York.**

Cu ajutorul acestui afiș mi-am format trupa de colindători de anul ăsta. Suntem eu, Melvin (informatician), Roberta (profesoară de cor pensionară), Shee’nah (travestit, jumătate de normă coregraf și jumătate chelner) cu iubițelul lui Antwon (asistent manager la Home Depot), Aryn cea furioasă (revoluționară feministă și vegană, studentă la film la NYU) și Mark (vărul meu — fiindcă îi datorează ceva bunicului și favoarea asta chiar el i-a cerut-o). Colindătorii îmi spun Lily-Strofa Trei, fiindcă sunt singura care-și amintește textul dincolo de strofa a doua a oricărui cântec de Crăciun. În afară de Aryn

(căreia nu-i pasă), mai sunt și singura care încă nu a atins vârsta legală pentru a consuma alcool, prin urmare, după câtă ciocolată caldă cu lichior de mentă din termosul Robertei își trece din mână în mână trupa, nu-i nicio surpriză că sunt singura care ține minte a treia strofă.

Ne-a arătat iubirea jertfitoare
Cu pace El a venit pe pământ
Nu vor fi robi, nici lanțurile-amare
Nici asprime-n al Său nume sfânt.
Cântări de mulțumire să-I aducem
Slăvitu-I Nume veșnic să-L cinstim.
El este Domn, Hristos în veci e rege
Iubirea, slava Lui o preamărim.

Aleluia, strofa a treia!

Cu toată sinceritatea vă spun, am analizat multe dintre dovezile științifice care resping existența lui Dumnezeu, prin urmare presupun că eu cred cu adevărat în El, cam la fel cum cred și în Moș Crăciun. Dar fără ezitare și cu bucurie voi cânta *O noapte sfântă, binecuvântată* între Ziua Recunoștinței și Ajun, fiind de la sine înțeles că din ziua de Crăciun, odată ce cadourile sunt desfăcute, relația mea cu el se suspendă până ce îmi găsesc un loc bun de privit parada organizată de Macy's[1] anul următor.

Aș vrea să fiu persoana care stă în fața magazinului Macy's pe durata sărbătorilor, îmbrăcată într-un drăgălaș costum roșu, sunând din clopoțel ca să adune donații pentru Armata Salvării, dar mama nu a fost de acord. A zis că este posibil ca urătorii ăia să fie niște ciudați religioși, iar noi suntem catolici doar de sărbători și acceptăm homosexualitatea și dreptul femeilor la liberă alegere. Nu stăm în față la Macy's cerșind bani. Nici măcar nu ne facem *cumpărăturile* acolo.

S-ar putea să mă duc și să cerșesc mărunțiș, pur și simplu, ca formă de protest. Pentru prima și prima dată — adică, în

toată viața mea de șaisprezece ani — familia mea petrece Crăciunul separat. Părinții ne-au abandonat pe mine și pe fratele meu ca să se ducă în Fiji, unde își sărbătoresc a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei. Când s-au căsătorit, părinții mei erau niște absolvenți de facultate săraci, care nu-și puteau permite o lună de miere ca lumea, așa că și-au luat revanșa cu nunta de argint. După mine aniversările căsătoriei ar trebui sărbătorite împreună cu copiii, dar se pare că în privința asta opinia mea e minoritară. Potrivit tuturor celorlalți, dacă eu și cu fratele meu i-am însoți în vacanța asta, n-ar mai fi la fel de „romantic“. Nu prea văd ce-i romantic în a petrece o săptămână într-un paradis tropical alături de consoarta pe care oricum ai văzut-o aproape în fiecare zi pe parcursul ultimului sfert de secol. Nu-mi pot imagina că cineva ar vrea să fie atât de mult timp singur cu mine.

Fratele meu, Langston, zice:

— Lily, tu nu înțelegi, fiindcă n-ai fost niciodată îndrăgostită. Dacă ai avea un prieten, ai pricepe.

Langston e într-o relație nouă, iar eu nu înțeleg din asta decât că-i vorba de o jalnică stare de co-dependență.

Și nu-i pe deplin adevărat că nu am fost niciodată îndrăgostită. Am avut un gerbil în clasa întâi, Spazzy, pe care l-am iubit cu pasiune. N-o să încetez niciodată să mă învinuiesc pentru că l-am dus pe Spazzy la o prezentare la școală, unde Edgar Thibaud i-a lăsat cușca deschisă când nu eram atentă, iar Spazzy a dat nas în nas cu motanul tigrat al Jessicăi Rodriguez, restul e istorie. Bunăvoință și pentru Spazzy, acolo sus în raiul gerbililor. Îmi pare rău rău rău. Am încetat să mai mănânc carne din ziua masacrului, ca penitență pentru Spazzy. Sunt vegetariană de la vârsta de șase ani, numai din dragoste pentru un gerbil.

De la vârsta de opt ani, m-am îndrăgostit literar de personajul Sport din *Harriet Spioana*. Am ținut și propriul

jurnal în maniera lui Harriet — caiete cu copertă de moleschin roșu, pe care mi le cumpără bunicul de la Strand — de când am citit cartea aceea, doar că eu nu scriu în jurnalele mele, cum făcea uneori Harriet, observații răutăcioase despre oameni. Prefer mai degrabă să desenez și să notez pasaje sau citate memorabile din cărțile pe care le-am citit, diferite rețete sau istorioare pe care le inventez când mă plictisesc. Vreau să-i arăt lui Sport că m-am străduit din răsputeri să nu fac un sport din a scrie bârfe și răutăți.

Langston a fost îndrăgostit. De două ori. Prima lui relație amoroasă s-a sfârșit atât de urât, că a trebuit să plece din Boston după primul an de facultate și să se întoarcă acasă până i s-au potolit sfâșierile inimii, atât de rea a fost despărțirea. Sper să nu iubesc niciodată așa de mult pe cineva, încât să mă poată răni ca pe Langston, într-un asemenea hal, că nu putea decât să se vaite și să bocească prin casă și să mă roage să-i fac sandviciuri cu unt de arahide și banană, cu marginea feliilor tăiată, apoi să joc Boggle cu el, lucru pe care îl făceam, evident, fiindcă, de obicei, fac tot ce vrea Langston. În cele din urmă, Langston și-a revenit și acum iar e îndrăgostit. Cred că noua lui iubire e în regulă. Prima lor întâlnire a fost la o simfonie. Cât de nasol poate fi un tip căruia-i place Mozart? Așa sper, cel puțin.

Din păcate, acum că Langston are un nou iubit, m-a uitat cu totul. Trebuie să fie cu Benny *non-stop*. Pentru Langston, faptul că părinții noștri și bunicul sunt plecați de Crăciun e de-a dreptul un cadou, și nu un lucru revoltător, cum e pentru mine. Am protestat când Langston i-a oferit practic lui Benny o ședere permanentă la noi în casă pe perioada sărbătorilor de iarnă. I-am reamintit că dacă mami și tati aveau să fie plecați de Crăciun, iar bunicul era la apartamentul lui de iarnă din Florida, atunci cădea în atribuțiile lui Langston să-mi țină tovărășie. Că doar, până la urmă, i-am fost alături când a avut nevoie.

Însă Langston mi-a repetat:

— Lily, pur și simplu nu înțelegi. Ai nevoie de cineva care să te țină ocupată. Îți trebuie un prieten.

Păi sigur, cui *nu* îi trebuie? Dar, realist vorbind, e greu să dai peste asemenea creaturi exotice. Peste unele de calitate, cel puțin. Mă duc la o școală de fete și nu vreau să arăt lipsă de respect față de surorile mele safice, dar nu mă interesează deloc să am o relație romantică acolo. Rarele creaturi-băieți pe care le întâlnesc și nu sunt înrudite cu mine sau gay par, de obicei, prea acaparate de consolele lor de jocuri pentru a mă remarca, sau idea lor despre cum ar trebui să arate și să se poarte o adolescentă e desprinsă direct din paginile revistei *Maxim* sau din înfățișarea provocatoare a vreunui personaj de jocuri video.

Mai e și problema cu bunicul. Cu mult timp în urmă, a fost proprietarul unei prăvălii cu produse alimentare pe Avenue A, în East Village. Și-a vândut afacerea, dar a păstrat clădirea de pe colț, unde s-a îngrijit de familia sa. Familia mea locuiește acum în imobilul acela, împreună cu bunicul, în apartamentul „de lux“ de la etajul patru, cum numește el spațiul convertit, care a fost cândva un studio la mansardă. La parter, în locul prăvăliei, este acum un restaurant sushi. Bunicul a reprezentat autoritatea în cartier pe măsură ce acesta s-a transformat dintr-un adăpost pentru imigranții cu venituri mici într-o enclavă de yuppie. Toată lumea îl știe. În fiecare dimineață se vede cu amicii la patiseria italienească din apropiere, unde tipi din ăștia imenși, mătăhăloși își sorb cafeaua espresso din niște ceșcuțe cât cojile de nucă. Parcă ar fi din *Clanul Soprano*. Și fiindcă toată lumea îl privește cu afecțiune pe bunicul, toată lumea are grijă de animăluțul de companie al acestuia — eu, copilașul familiei, cea mai mică dintre cei zece nepoți ai lui. Cei câțiva băieți din cartier care și-au arătat vreun interes în privința mea au fost cu toții „convinși“ repede că sunt prea tânără să-mi dau

întâlniri, potrivit lui Langston. E ca și cum aș purta un văl invizibil de indisponibilitate pentru băieții drăguți atunci când mă plimb prin zonă. E o problemă.

Așa că Langston a decis să-și facă un plan personal din (1) a-mi da mie un proiect care să mă țină ocupată, ca să-l poată avea pe Benny numai pentru el pe toată perioada Crăciunului, și (2) din a muta proiectul la vest de First Avenue, dincolo de scutul protector al bunicului. Langston a luat ultimul jurnal roșu pe care mi l-a cumpărat bunicul și, împreună cu Benny, a trecut acolo o serie de indicii, astfel încât să găsească un tovarăș numai bun pentru mine. Sau așa au zis. Însă indiciile nu reflectau nici pe departe cum sunt eu de fapt. Păi cum adică *Pianistică Franceză*? Sună cam obrăznicuț. *Bucuria Sexului Gay?* Roșesc numai când mă gândesc la asta. Cu adevărat indecent. *Umflata Destrăbălată, Regina Balului?* Vă rog frumos. Aș include *destrăbălată* printre cele mai lipsite de bunăvoință cuvinte injurioase. N-o să mă auziți niciodată rostind această vorbă, cu atât mai puțin să citesc o carte în care cuvântul ăsta apare în titlu.

Credeam că povestea cu acest caiet era cea mai proastă idee pe care a avut-o Langston vreodată, asta până când a menționat și *unde* avea de gând să-l lase — la Strand, librăria la care aveau părinții noștri obiceiul să ne ducă duminicile și să ne lase să hălăduim printre rafturi, ca și cum ar fi fost terenul nostru personal de joacă. Mai mult, îl plasase lângă volumul meu de suflet, *Franny și Zooey*. „Dacă există pe undeva vreun tip perfect pentru tine“, a zis Langston, „o să-l găsim la vânătoare de ediții vechi din Salinger. De aici vom porni“.

Să fi fost un sezon obișnuit de Crăciun, cu ai mei prin preajmă și cu tradițiile obișnuite, n-aș fi fost de acord cu ideea asta a lui Langston, legată de caietul roșu. Dar îmi părea pustie perspectiva unei zile de Crăciun fără să deschid cadouri și alte forme de exprimare a voioșiei mai puțin importante. Sinceră să

fiu, nu-s tocmai un magnet de popularitate la școală, așa că nu prea aveam alternative care să-mi țină companie pe parcursul vacanței. Îmi trebuia ceva pe care să-l aștept cu nerăbdare.

Însă nu m-aș fi gândit că cineva — și îndeosebi vreun exemplar din acea specie atât de dorită, dar atât de bine ascunsă, a Adolescentului Care Chiar Citește și Umblă Pe La Strand — avea să găsească acel caiet și să răspundă provocărilor trecute acolo. Și, întocmai cum nu m-aș fi gândit că proaspătul meu grup de colindători mă va abandona după numai două nopți de urat pe străzi și se va apuca de cântat melodii irlandeze de pahar la un pub de pe Avenue B, nu m-aș fi așteptat ca vreun individ să deslușească indiciile criptice ale lui Langston și să răspundă.

Și totuși pe telefonul meu apărea acum un mesaj de la vărul Mark, ce-mi confirma existența unei asemenea persoane.

Mark: Lily, cineva ți-a găsit caietul la Strand. Ți-a lăsat ceva în schimb. Te așteaptă aici, într-un plic maro.

Nu-mi venea să cred. I-am dat un SMS: CUM ARĂTA?!?!?

Mark a răspuns:
Arțăgos. Se dădea hipster.

Am încercat să mă imaginez alături de un șmecheraș care se dă hipster, și n-am reușit. Sunt o fată de treabă. Tăcută (în afară de chestia cu colindatul). Am note bune. Sunt căpitanul echipei de fotbal de la școală. Îmi iubesc familia. Habar nu am ce ar trebui să fie „marfă“ pe la cluburile din centru. Sunt, de fapt, destul de plicticoasă și tocilară, și nu la modul hipster ironic. Gândește-te la Harriet Spioana, fata-minune băiețoasă de unsprezece ani, apoi închipuie-ți-o câțiva ani după aceea, cu sâni pe care-i ascunde sub cămașa albastră de uniformă, ce o poartă chiar și în zilele când nu se duce la școală, împreună cu blugii rămași de la fratele ei, iar la imaginea asta ai adăuga

niște lănțișoare cu pandantive reprezentând animale, tenișii uzați și ochelari de tocilar cu ramă neagră. Ei bine, asta sunt eu, Lily[2]. Crinul de Câmp, cum îmi spune bunicul câteodată, fiindcă toată lumea mă crede așa de dulce și delicată.

Uneori mă întreb cum ar fi să mă aventurez în partea mai întunecată a spectrului cel alb-precum-crinul. Este o posibilitate.

Am dat fuga la Strand să colectez ce lăsase pentru mine misteriosul care găsise caietul. Mark nu era, dar mâzgălise pe plic un mesaj: *Serios, Lily, tipul se rățoiește la greu.*

Am rupt plicul și… ce? Arțăgosul îmi lăsase un exemplar din *Nașul,* împreună cu un meniu de comandă la domiciliu de la Two Boots Pizza. Meniul avea urme murdare pe el, indicând, poate, că fusese pe dușumelele de la Strand. Pentru a se potrivi cu această tematică lipsită de igienă, cartea nici măcar nu era un exemplar nou din *Nașul,* ci un volum zdrențuit, care mirosea a fum de țigară, avea pagini îndoite și o legătură pe cale să-și dea duhul.

L-am sunat pe Langston ca să-mi descifreze acest nonsens. Niciun răspuns.

Acum, că părinții ne trimiseseră un mesaj în care ne anunțau că ajunseseră cu bine în paradisul din Fiji, Benny se mutase oficial la noi, ușa lui Langdon era încuiată și telefonul închis.

N-aveam ce face decât să îmi iau de mâncare și să chibzuiesc de una singură asupra caietului roșu. Ce altceva? Când ai îndoieli, ingerează carbohidrați.

M-am dus la adresa pizzeriei de pe meniu, pe Avenue A, mai sus de Houston. Am întrebat persoana de la tejghea:

— Știți cumva un băiat arțăgos căruia-i place *Nașul?*

— *Aș vrea* eu, mi-a zis persoana. Simplă sau cu ardei iuți?

— Calzone, vă rog.

Two Boots fac niște pizze bizare, cu arome Cajun. Nu-s

pentru mine și sistemul meu digestiv sensibil.

M-am așezat la o măsuță pe colț și am început să răsfoiesc cartea pe care Arțăgosul mi-o lăsase, dar n-am descoperit niciun indiciu viabil. *Ei bine*, mi-am spus, *presupun că jocul s-a terminat înainte de a începe*. Eram prea imaculată ca să-mi dau seama.

Apoi însă, meniul care fusese vârât în carte a căzut pe jos, iar din el s-a ițit un bilețel pe care nu-l observasem până atunci. L-am ridicat. Era cu siguranță un scris de băiat: contorsionat, străin și abia lizibil.

Aici a apărut partea înspăimântătoare. *Puteam* să descifrez mesajul ăsta. Conținea un poem de Marie Howe, o favorită de-a mamei mele. Mami e profesoară de engleză, specializată în literatura americană din secolul douăzeci, și ne-a torturat sistematic, pe mine și pe Langdon, cu pasaje din poeme, în loc să ne citească povești la culcare, când eram copii. Fratele meu și cu mine suntem înfiorător de versați într-ale poeziei americane moderne.

Pe bilet era un fragment din poemul de Marie Howe care-i plăcea mamei cel mai mult, și unul care-mi plăcuse și mie dintotdeauna, deoarece conținea un pasaj despre cum poeta se vede pe ea însăși în vitrina unui centru de închiriat casete video, lucru care nu contenea să mi se pară amuzant, fiindcă-mi imaginam o poetă dementă hoinărind pe străzi și surprinzându-și imaginea în vitrina magazinului, reflectată alături de, posibil, postere cu Jackie Chan, ori Sandra Bullock sau altcineva foarte faimos și probabil deloc poetic. Mi-a plăcut și mai mult Băiatul cu Toane când am văzut că subliniase partea mea preferată din poem:

Trăiesc. Îmi amintesc de tine.

Habar nu aveam în ce fel Marie Howe, Pizza Two Boots și *Nașul* ar fi putut avea vreo legătură între ele. Am încercat iarăși să-l sun pe Langston. Tot fără niciun rezultat.

Am citit și-am recitit pasajul. *Trăiesc. Îmi amintesc de tine.* Nu prea înțeleg poezia, dar trebuia să-i recunosc poetei meritele: suna drăguț.

În separeul alăturat stăteau două persoane, care-și întinseseră pe masă niște filme închiriate. Atunci mi-am dat seama de legătură: *văd vitrina centrului de închiriat casete de pe colț.* Localul acela al pizzeriei Two Boots avea și un astfel de magazin lipit de ea.

Am năvălit în secțiunea video ca și cum aș fi dat buzna într-o toaletă după ce înghițisem accidental niște sos iute Louisiana aflat peste pizza mea calzone. M-am îndreptat imediat spre locul unde era *Nașul*. Nu l-am găsit. Am întrebat-o pe angajată unde pot să dau de el.

— E închiriat, a zis.

Am revenit oricum la raftul cu litera N și am descoperit, pus greșit în raft, *Nașul III,* i-am deschis carcasa și — *da!* — am găsit un alt bilețel, cu scrisul Arțăgosului:

Nimeni nu închiriază vreodată Nașul III. Mai ales când nu e pus la locul lui. Mai vrei un indiciu? Dacă da, caută Liceenele din Beverly Hills. Tot pe raftul greșit, unde întristarea se întâlnește cu mila.

Am revenit la pupitrul centrului de închirieri.

— Unde se întâlnește întristarea cu mila? am întrebat, gata să capăt un răspuns existențial.

Femeia nici n-a ridicat ochii din benzile desenate pe care le citea sub pupitru:

— Documentare străine.

Oh!

M-am dus deci la secțiunea de documentare străine. Și da, lângă un film intitulat *Întristarea și Mila* era un exemplar din *Liceenele*. Înăuntrul carcasei de la *Liceenele* se găsea un alt bilețel:

Nu m-am așteptat să ajungi atât de departe. Îți plac și ție

filmele franțuzești deprimante despre genociduri? Dacă da, deja te plac. Dacă nu, de ce să nu încercăm? Disprețuiești și tu les films *de Woody Allen? Dacă îți vrei înapoi caietul roșu, îți sugerez să lași instrucțiuni Amandei, de la casă, într-un film la alegere. Te rog, fără filme de Crăciun.*

M-am întors la pupitru.

— Ești Amanda? am întrebat-o pe fată.

— Da, a zis înălțând privirea, cu o sprânceană ridicată.

— Pot să-ți las ceva pentru cineva? am întrebat.

Am fost cât pe ce să adaug și un *știi tu cine,* dar nu am avut curajul să fiu atât de lipsită de subtilitate.

— Poți, a zis.

— Ai cumva o copie a filmului *Miracolul de pe strada 34?*

---

[1] Paradă tradițională de Ziua Recunoștinței organizată de lanțul de magazine Macy's încă din anul 1927. (*N. red.*)

[2] *Lily* înseamnă crin în limba engleză.

3. Dash

22 decembrie

— E o glumă? am întrebat-o pe Amanda.

Și din felul în care s-a uitat la mine, mi-am dat seama că eu eram gluma.

O, atâta impertinență! Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-i cazul să aduc vorba despre filme de Crăciun. Clar, nicio invitație nu era prea măruntă pentru sarcasmul lui Lily. Și biletul:

5. *Caută, te rog, mănușile călduroase de lână*
cu ren pe ele.

Mai exista vreo îndoială asupra următoarei mele destinații?

Magazinul Macy's.

Cu două zile înainte de Ajunul Crăciunului.

La fel de bine ar fi putut să-mi împacheteze fața în folie și să pompeze dioxid de carbon. Sau să mă atârne într-un ștreang făcut din chitanțe de card. Cu două zile înainte de Crăciun, un magazin e ca un oraș asediat — consumatori cu priviri sălbatice se războiesc printre rafturi pentru ultimul glob cu căluț de mare pe care să-l ofere strămătușilor.

Nu puteam.

Nu voiam.

N-aveam încotro.

Am încercat să-mi abat atenția gândindu-mă la diferența dintre *lână* și *lânos,* apoi am extins-o la distincția dintre *lemn* și *lemnos*, apoi la cea dintre *aur* și *auriu.* Dar toată această distragere a durat doar cât mi-a luat să urc scările de la metrou, fiindcă, atunci când am ieșit în Herald Square, m-am simțit aproape întors pe dos de hoarde și de pungile lor de cumpărături. Clinchetul clopoțelului unui colindător de la Armata Salvării amplifica înverșunarea mea, și n-aveam niciun dubiu că, dacă nu o ștergeam repede, vreun cor de copii avea să apară și să mă colinde până la moarte.

Am intrat în Macy's și m-am confruntat cu jalnicul spectacol al unui magazin plin de clienți care nu cumpărau pentru ei înșiși. Fără satisfacția imediată a unei achiziții pentru propria persoană, toată lumea se plimba fără țintă pe-acolo, cuprinsă de stupoarea tactică a celor obligați financiar. Toate soluțiile de urgență erau folosite în această perioadă atât de târzie a sezonului. Tati se alegea cu o cravată, mami căpăta o eșarfă, iar copiii, fie că le plăcea sau nu, se pricopseau cu pulovere. Eu îmi terminasem de făcut toate cumpărăturile, online, în dimineața zilei de trei decembrie, între orele 2 și 4; darurile se aflau acum la casele destinatarilor, gata să fie deschise în următorul an. Mama îmi lăsase cadouri acasă la ea, în vreme ce tata îmi pasase o bancnotă de o sută de dolari, zicându-mi să mă duc în oraș. Cuvintele lui fuseseră, de fapt, „Nu-i cheltui pe toți pe băutură și femei", implicația fiind, desigur, că ar fi trebuit să cheltui măcar *o parte* pe pileală și femei. Dacă ar fi putut să obțină vreun bon valoric pentru băutură și femei, sunt sigur că și-ar fi trimis fuguța secretara să-mi aducă unul, în pauza ei de prânz.

Vânzătorii de la raioane erau atât de înnebuniți de agitația vânzărilor, încât o întrebare precum „Unde găsesc niște mănuși călduroase de lână cu reni pe ele" nu li s-a părut defel ciudată. M-am trezit, în cele din urmă, în raionul de accesorii

vestimentare exterioare, întrebându-mă ce anume, în afara unor căști de băgat în urechi, s-ar fi calificat ca aceesoriu vestimentar interior.

Întotdeauna am avut impresia că mănușile cu un deget echivalează cu câțiva pași înapoi pe scara evoluției — de ce, mă întreb, am vrea să ne transformăm în niște versiuni mai puțin agile ale unui homar? Însă disprețul meu pentru mănușile de acest tip a căpătat o nouă dimensiune când am văzut oferta de sărbători de la Macy's. Erau unele în formă de omuleți de turtă dulce și altele decorate cu beteală. O pereche de mănuși imitau degetul mare ridicat al unui autostopist; destinația era, se pare, Polul Nord. Chiar în fața ochilor mei, o femeie între două vârste a luat o pereche din raft și le-a așezat în mormanul care-i crescuse în brațe.

— Serios? m-am trezit că spun cu voce tare.

— Pardon? a zis ea, iritată.

— Dacă lăsăm deoparte motivațiile estetice și utilitare, am zis, mănușile acelea nu prea au mare sens. De ce ați vrea să faceți autostopul spre Polul Nord? Șmecheria asta a Crăciunului nu constă în faptul că există livrare la domiciliu? Ajungeți acolo și n-o să dați decât peste o adunătură de elfi morocănoși și epuizați. Asta dacă presupunem, evident, că acceptați mitologica prezență a unui atelier acolo, când, de fapt, știm cu toții că nici măcar nu-i vreun pol la Polul Nord și că, dacă încălzirea globală continuă, n-o să mai fie nici gheață.

— Ce-ar fi să te duci naibii? a replicat femeia.

Apoi și-a luat mănușile și a șters-o de acolo.

Acesta era miracolul anotimpului de iarnă, felul în care ne pune, cu atâta tărie, acest *du-te naibii* în inimi. Poți să te răstești la străini, poți să te răstești la cei apropiați. Poate fi un *du-te naibii* pentru un motiv neînsemnat — *Mi-ai ocupat locul de parcare* sau *Mi-ai pus la îndoială gustul în privința mănușilor*, sau *Mi-a luat șaisprezece ore să găsesc crosa de golf pe care-o*

voiai, iar tu mi-ai dat în schimb un bon de cadouri McDonald's. Sau poate ieși la iveală acel *du-te naibii* care a stat în așteptare ani întregi. *Întotdeauna insiști să tai tu curcanul, deși eu am stat atâtea ore să-l gătesc* sau *Nu mai pot să petrec iarăși sărbătorile pretinzând că te iubesc* ori *Ai vrea să-ți moștenesc iubirea de pileală și de femei, în ordinea asta, dar ești mai degrabă un model negativ pentru mine decât un tată.*

De asta n-ar fi trebuit să mi se permită accesul în Macy's. Fiindcă, atunci când transformi o perioadă scurtă de timp într-un „sezon", creezi o cameră de rezonanță pentru toate lucrurile asociate cu asta. Odată ce pășești înăuntru, e greu să mai evadezi.

Am început să dau mâna cu toate mănușile cu reni, convins că Lily pitise ceva într-una din ele. Și cum să nu, la a cincea strânsoare am dat de-un ghemotoc. Am scos de-acolo peticul de hârtie.

6. Am lăsat sub pernă ceva pentru tine.

Următoarea oprire: raionul cu mobilier pentru dormitor. Personal, prefer *dormitor* doar în anumite circumstanțe. *Puteți să-mi arătați raionul cu mobilier pentru dormitor?* nu se poate compara cu *Ce-ai zice să-ți arăt un pic dormitorul? Serios, te fac un pui de somn?* Știam, într-adevăr, că frazele astea funcționează mai bine la mine în cap decât oriunde altundeva — Sofia n-a înțeles niciodată de-a binelea ce tot spuneam, deși preferam, de obicei, să pun asta pe seama faptului că nu era vorbitoare nativă. Chiar am încurajat-o să-mi zică niște jocuri de cuvinte obscure în spaniolă, dar nici în privința asta nu s-a prins despre ce vorbeam.

Cu toate astea era drăguță. Ca o floare. Și îmi lipsea.

Când am ajuns la raionul cu mobilier pentru dormitor, m-am întrebat dacă Lily conștientizase câte paturi trebuia să cercetez. Puteau găzdui acolo un orfelinat întreg, cu niște paturi

suplimentare, în care să se țină de prostii și călugărițele. (*Trage-mă de văl! TRAGE-MĂ DE VĂL*!) Singurul fel în care puteam face asta era să împart etajul în sferturi și să mă deplasez în sensul acelor de ceasornic, dinspre nord.

Primul pat avea imprimeuri colorate și patru perne sprijinite pe el. Am băgat îndată mâna pe dedesubt, căutând următorul bilet.

— Domnule? Vă pot ajuta?

Am întors capul și-am văzut un vânzător de paturi, cu o expresie pe jumătate amuzată și pe jumătate alarmată.

Semăna binișor cu Barney Rubble, doar că avea în plus și niște rămășițe de spray autobronzant, care n-ar fi fost disponibil în epoca de piatră. Am empatizat cu el. Nu din cauza bronzului — n-aș fi făcut niciodată genul ăla de rahat —, ci fiindcă îmi închipuiam că a fi vânzător de paturi însemna o slujbă ce te băga într-un paradox nasol, de proporții biblice. Adică era obligat să stea în picioare opt sau nouă ore pe zi, fiind în tot acest timp înconjurat de paturi. Și nu doar asta, ci înconjurat și de cumpărători care se uită la paturi și nu se pot abține să nu-și zică: *Mamă, ce m-aș lungi pe patul ăsta o secundă.* Așadar, nu trebuie doar să se abțină de la a se întinde acolo, dar mai trebuie să-i și oprească pe toți ceilalți s-o facă. Știu că, în locul lui, aș fi tânjit după tovărășie umană. Așa că am decis să-l iau de confident.

— Caut ceva, am zis și am aruncat o privire spre verigheta de pe degetul lui.

Bingo.

— Sunteți căsătorit, așa e?

A dat din cap că da.

— Păi asta e chestia, am zis. Maică-mea? Se uita la mobilier și-a scăpat lista de cumpărături sub o pernă. Acum e sus, la raionul de tacâmuri, supărată că nu mai știe ce voia, iar tata e pe cale să turbeze de nervi, fiindcă-i place să meargă la

cumpărături cam cât îi place terorismul și impozitul pe proprietate. Așa că m-a trimis aici să găsesc lista, și dacă n-o găsesc rapid, o să se producă o conflagrație majoră la etajul cinci.

Superbronzatul Barney și-a lipit, la propriu, degetul de tâmplă, ca să-l ajute la gândit.

— Parcă o țin minte, a zis. Mă uit eu pe sub alea dacă te uiți tu sub celelalte. Doar *te rog* să ai grijă, să pui pernele la loc și să nu mototolești cearșafurile.

— Așa o să fac, l-am asigurat.

Am decis că, dacă era să mă apuc vreodată de pileală și femei, formula mea de agățat avea să fie: *Mă scuzați, doamnă, dar mi-ar plăcea mult să vă iau în pat și să vă mototolesc… Sunteți cumva liberă în seara asta?*

Acum, cu riscul de a spune ceva pentru care pot fi dat în judecată, trebuie să remarc: era uimitor câte lucruri am putut să găsesc sub pernele de la Macy's. Acadele supte pe jumătate. Jucările moi pentru bebeluși. Cărți de vizită. Mai era o chestie ce aducea atât cu o meduză moartă, cât și cu un prezervativ, dar mi-am retras degetele înainte să aflu cu siguranță. Bietul Barney a slobozit un țipăt slab când a descoperit un rozător descompus; abia după ce a dat fuga să execute o înmormântare pripită și o dezinfecție temeinică am găsit peticul de hârtie pe care-l căutam.

7. Te provoc să-l întrebi pe Moșul unde e următorul mesaj.

Nu. Să-mi bag picioarele, nu, nu și nu.

Dacă nu i-aș fi apreciat sadismul, aș fi luat-o la sănătoasa instantaneu.

Dar, în loc de asta, am pornit-o spre Moș.

Ehei, dar nu era chiar așa de ușor. Am coborât la parter, în Țara lui Moș Crăciun, unde coada era lungă cât cel puțin zece săli de clasă. Copiii se bâțâiau și se foiau, în vreme ce părinții

vorbeau la telefoanele mobile, își făceau de lucru pe lângă cărucioare sau se legănau ca niște zombi.

Din fericire, mereu am o carte la mine, în caz că trebuie să aștept la rând la Moșul sau apare vreun alt inconvenient similar. Suficient de mulți părinți — mai ales tații — mi-au aruncat priviri ciudate. Îi vedeam calculând în minte — eram prea în vârstă să cred în Moșul, dar prea tânăr ca să mă dau la copiii lor. Deci nepericulos, dar dubios.

A durat patruzeci și cinci de minute până să ajung în față. Copiii fâlfâiau liste, agitau prăjiturele și aparate foto digitale, în vreme ce eu nu aveam decât *Trupuri în ruină*. Mi-a venit, în fine, rândul. Am văzut că fata de dinaintea mea era pe final și am dat să înaintez.

— O secundă, am auzit porunca unei voci aspre.

Am coborât privirea și-am dat peste cel mai puțin satisfăcător clișeu din istoria Crăciunului: un elf înnebunit de putere.

— CÂȚI ANI AI? a lătrat.

— Treisprezece, am mințit.

Avea privirea la fel de ascuțită ca pălărioara verde și stupidă de pe cap.

— Îmi pare rău, a zis cu o voce lipsită de orice urmă de regret, dar limita este doisprezece.

— N-o să dureze mult, promit.

— DOISPREZECE ESTE LIMITA!

Fata își epuizase timpul alocat. Era rândul meu. După toate regulile, era rândul meu.

— Trebuie doar să-l întreb pe Moșul ceva, am zis. Atâta tot.

Elful mi s-a pus în cale.

— Ieși imediat din rând, a cerut.

— Obligă-mă, am replicat.

Acum toată coada se uita la noi. Ochii copiilor se măriseră de teamă. Mare parte dintre tați și unele mame se pregăteau să

se arunce asupra mea dacă încercam vreo chestie.

— Să vină paza, a zis elful, dar nu mi-am dat seama cu cine vorbea.

Am păşit înainte, lovindu-l în umăr cu şoldul. Era cât pe ce să ajung la Moşul, când am simţit că mă prinde ceva de fund — elful mă apucase de turul pantalonilor şi încerca să mă tragă înapoi.

— Dă-mi. Drumul, am zis împingându-l cu piciorul.

— Eşti OBRAZNIC! a ţipat elful. Foarte OBRAZNIC!

Captasem atenţia Moşului. M-a măsurat scurt cu privirea şi a chicotit:

— Ho!ho!ho! Care-i necazul?

— M-a trimis Lily, am zis.

De undeva de după barbă, s-a prins cum stă treaba.

— Ho!ho!ho! Dă-i pace, Desmond!

Elful mi-a dat drumul.

— Chem paza, a insistat.

— Dacă faci asta, a şoptit Moşul, o să te întorci aşa de repede înapoi la împăturit prosoape, că nici n-o să mai apuci să-ţi scoţi zurgălăii de pe ciubote sau boaşele din pantalonaşii ăia de elf.

A fost un lucru bun că elful nu şi-a pus în traistă, în momentul ăla, sculele de cioplit jucării, fiindcă ar fi fost o cu totul altă zi la Macy's dacă o făcea.

— Ehei, a zis Moşul după ce elful s-a retras. Vino şi aşază-te în poala mea, băieţel.

Barba Moşului era reală, la fel şi părul. Omul era treabă serioasă.

— Nu sunt de fapt un băieţel, am subliniat.

— Atunci, aşază-te în poala mea, *flăcăule*.

M-am apropiat. Nu era cine ştie ce poală pe sub burdihan. Şi, cu toate că a încercat să ascundă asta, jur că, în timp ce mă duceam într-acolo, şi-a potrivit pantalonii între picioare.

— Ho!Ho!Ho! a chiuit.

M-am așezat delicat pe genunchiul lui, ca și cum ar fi fost o banchetă de la metrou cu gumă de mestecat pe ea.

— Ai fost băiat cuminte anul ăsta? a vrut să știe.

Nu mi se părea că-s tocmai persoana potrivită pentru a-mi determina propriul grad de cumințenie sau de obrăznicie, dar, ca să grăbesc lucrurile, am zis că da.

Asta l-a făcut să se cutremure, la propriu, de bucurie.

— Bine! Bine! În cazul ăsta, ce pot să-ți aduc de Crăciun?

Mi se părea evident.

— Un mesaj de la Lily. Asta vreau de Crăciun. Dar îl vreau chiar acum.

— Câtă nerăbdare!

Moșul a coborât vocea și mi-a șoptit la ureche.

— Însă Moșul are ceva pentru tine, e drept — a zis și s-a foit nițel în scaun — chiar sub manta. Dacă vrei cadoul, va trebui să-i freci Moșului burta.

— Ce? am întrebat.

A arătat din ochi spre stomacul lui.

— Hai, apucă-te de treabă.

M-am uitat cu atenție și am văzut, pe sub îmbrăcămintea lui de catifea roșie, conturul unui plic.

— Știi că îl vrei, a șoptit.

Singurul fel în care puteam supraviețui acestei chestii era să mă gândesc la ea ca la o adevărată provocare.

Naiba să te ia, Lily. Nu mă poți intimida.

Am băgat mâna sub haina Moșului. Am descoperit, spre groaza mea, că nu purta nimic pe dedesubt. Era fierbinte, asudat, cărnos, păros… iar burtoiul era un obstacol imens, care îmi bloca traseul spre plic. A trebuit să mă aplec și să-mi sucesc brațul ca să-l apuc, în vreme ce Moșul scotea hohote de râs în urechea mea. L-am auzit pe elf țipând: „Ce mama dracului!“, iar diverși părinți începeau să vocifereze. Mda, îl pipăiam pe Moșul. Și acum colțul plicului era în mâna mea. A încercat să-l

zgâlțâie, ca să-l îndepărteze, dar l-am apucat bine și l-am smucit, trăgând afară, odată cu plicul, și un smoc de păr alb de pe burtoi.

— Au-ho-ho, s-a văitat, în vreme ce îi săream din poală.

Aveam scrisoarea, umedă, însă intactă.

— L-a atins pe Moșul, a scâncit un copilaș.

Am fugit. Am zvâcnit. Am șerpuit. M-am împins printre turiști, până ce am ajuns, în siguranță, la raionul de îmbrăcăminte pentru bărbați, adăpostindu-mă într-o cabină de probă. Mi-am șters mâinile și plicul de un trening mov de velur, pe care-l lăsase cineva acolo, apoi am deschis răvașul, dezvăluind următoarele cuvinte ale lui Lily.

8. Ăsta e spiritul!
Acum, tot ce vreau eu de Crăciun
(sau de 22 decembrie)
e cea mai bună amintire de Crăciun a ta.
Mai vreau și să-mi înapoiezi caietul roșu,
așa că lasă-l, cu amintirea ta inclusă,
în ciorapul meu de la etajul al doilea.

Am deschis la prima pagină albă disponibilă din jurnalul îmbrăcat în moleschin și m-am așternut pe scris.

Cel mai bun Crăciun a fost când aveam opt ani. Părinții mei tocmai se despărțiseră și mi-au spus că sunt foarte norocos, fiindcă în anul acela urma să am parte de două Crăciunuri în loc de unul. Numeau chestia asta Crăciunul Australian, fiindcă aveam de primit cadouri la locuința mamei într-o seară și la casa tatălui în dimineața următoare, iar asta ar fi fost în regulă, fiindcă în Australia mai era încă ziua de Crăciun. Mi s-a părut fantastic și, sincer, m-am simțit norocos. Două Crăciunuri! Și lucrurile s-au derulat în felul ăsta. Cine festive, toate rudele ambelor părți, la fiecare dintre Crăciunuri. Probabil că împărțiseră în două lista de cadouri, fiindcă am căpătat tot ce-mi

doream, fără vreo dublură. Apoi tatăl meu, în a doua noapte, a făcut o mare greșeală. Era târziu, foarte târziu, nu dormeam încă, toți se duseseră pe la casele lor. Bea ceva cafeniu-auriu — probabil coniac — și m-a așezat lângă el și m-a întrebat dacă mi-a plăcut să am două Crăciunuri. I-am spus că da, și mi-a zis iarăși cât de norocos eram. Apoi m-a întrebat dacă îmi mai doream și altceva.

I-am spus că mi-aș fi dorit să fie și mami cu noi. Și nici n-a clipit. A zis că o să vadă ce s-ar putea face în privința asta. Și l-am crezut. Am crezut că sunt norocos, credeam chiar că Moșul e real, pe atunci, și că părinții mei aveau puteri magice. De aceea a fost cel mai bun Crăciun pe care l-am avut vreodată. Pentru că a fost ultimul în care am mai crezut cu adevărat.

Pui întrebarea, capeți răspunsul. M-am gândit că, dacă Lily nu înțelegea asta, nu mai aveam vreun motiv să continui.

Am găsit locul, la etajul al doilea, unde se vindeau ciorapi personalizați de Crăciun, după ce i-am ocolit cu grijă pe Moșul și pe oamenii de la pază. După cum mă așteptam, erau ciorapi trei sferturi cu numele LILY atârnați chiar între LINAS și LIVINIA. Aș fi lăsat acolo caietul roșu…

… însă, mai întâi, trebuia să mă duc la casă și să-i cumpăr lui Lily un bilet, pentru a doua zi dimineață, ora zece, la filmul *Pe bunica a călcat-o un ren.*

4. (Lily)

23 decembrie

N-am mai fost la film de una singură. De obicei, când văd un film, îl văd cu bunicul, cu fratele meu, cu părinții sau cu o puzderie de verișori. Cel mai fain e când mergem cu toții laolaltă, ca o armată de zombi înrudiți ai pop-cornului, care râd la fel și chicotesc la fel și nu sunt atât de obsedați de contaminări cu virusuri, încât să nu împartă o coca-cola mare cu un singur pai. La asta folosește familia.

Plănuiam să insist ca Langston și Benny să mă însoțească la filmul de la ora zece *Pe bunica a călcat-o un ren.* Am presupus că era responsabilitatea lor să mă ducă, de vreme ce ei au început toată povestea asta. I-am trezit cu promptitudine la opt dimineața, pentru a-i anunța și a le oferi suficient timp să-și dea seama ce tricouri cu inscripții ironice să poarte și să-și zbârlească frezele aranjate în stilul nu-îmi-pasă-dar-de-fapt-îmi-pasă-prea-mult, înainte de a o lua din loc.

Doar că Langston a aruncat cu perna în mine când am încercat să-l trezesc. Nici nu s-a mișcat din pat.

— Ieși afară din camera mea, Lily! a mormăit. Du-te singură la film!

Benny s-a răsucit și s-a uitat la ceasul de lângă patul lui Langston.

— *Ay, mamacita,* e cât, ora? Opt? *Merde merde merde,* și în

timpul vacanței de Crăciun, când e literă de lege să dormim până la prânz? *Ay, mamacita…* DU-TE ȘI TE CULCĂ LA LOC!

Apoi Benny s-a întins pe burtă și și-a pus o pernă peste cap, pregătit, am presupus, să viseze în spangleză.

Eram destul de obosită și eu, de vreme ce mă trezisem la patru dimineața, ca să-i pregătesc misteriosului meu prieten Arțăgos un cadou special. Nu m-ar fi deranjat să trag un pui de somn pe dușumea, lângă Langston, ca atunci când eram mici, dar bănuiam că dacă sugeram așa ceva în momentul de față, cu o asemenea companie, Langston ar fi repetat refrenul:

— M-ai auzit, Lily? IEȘI AFARĂ DIN CAMERA MEA!

Chiar a zis asta. Nu-mi imaginam, doar, că ar fi putut s-o zică.

— Dar nu am voie să merg la film singură, i-am reamintit lui Langston.

Asta, cel puțin, fusese regula când aveam opt ani. Apoi mami și tati n-au mai clarificat dacă regula se schimbase deoarece crescusem.

— Bineînțeles că ai voie să mergi singură la film. Și chiar dacă n-ai avea, eu sunt șeful cât sunt plecați ai noștri, și prin urmare te autorizez. Și cu cât te cari mai repede din camera mea, cu atât ora ta de culcare o să se facă, din unsprezece, douăsprezece noaptea.

— Ora mea de culcare e zece seara și nu am voie să umblu singură pe afară noaptea târziu.

— Știi ce? Noua ta oră de culcare e că nu ai nicio oră de culcare și poți sta afară cât de mult vrei, cu oricine vrei, sau singură, nu-mi pasă, atâta timp cât ai telefonul deschis, ca să te pot suna și să mă asigur că ești încă vie. Și simte-te liberă să te îmbeți turtă, să te giugiulești cu băieți și…

— LA LA LA LA LA, am zis, cu palmele peste urechi, pentru a opri vorbele murdare ale lui Langston.

M-am răsucit ca să ies din cameră, dar am revenit și-am

întrebat:

— Ce-o să pregătim pentru cina de dinaintea Ajunului? Mă gândeam să coacem niște castane și…

— AFARĂ! au răcnit la unison Langston și Benny.

Și uite-așa s-a dus ziua anterioară zilei de dinaintea Ajunului Crăciunului. Când eram mici, numărătoarea inversă începea cu o săptămână înainte și întotdeauna debuta cu urările pe care eu sau Langston ni le făceam la micul dejun: „Bună dimineața! Și o zi fericită înaintea zilei de dinaintea zilei de dinaintea zilei de Crăciun!“ Și o tot țineam așa până în ziua cu pricina.

M-am întrebat ce fel de monștri pândesc prin sălile de cinema, gata să-i vâneze pe cei veniți singuri la film, din cauză că frații lor n-au vrut să se scoale din pat și să-i însoțească. Mi-am zis că e bine să devin repede rea, ca să fiu gata pentru orice scenariu periculos. M-am îmbrăcat, am împachetat cadoul meu special, apoi m-am așezat în fața oglinzii din baie, unde am repetat schimonoselile fioroase, menite să țină la distanță orice fel de monstru de cinema pus pe vânat persoane venite de capul lor.

În timp ce-mi concepeam cele mai urâcioase mutre — cu limba scoasă, nasul încrețit și ochii licărind de ură — l-am văzut pe Benny în spatele meu, pe holul dinspre baie.

— De ce faci fețe de pisicuță în oglindă? a întrebat căscând.

— Sunt fețe *răutăcioase!*

— Uite, a zis Benny, *țoalele* pe care le porți o să-l alunge pe *papi* mai rapid decât fața ta de pisicuță rea. *Cu ce* te-ai îmbrăcat, Domnișoară *Quinceañera* Care A Luat-o Razna?

Mi-am privit îmbrăcămintea: cămașă albastră de uniformă, băgată într-o fustă lungă până la genunchi, de culoarea lămâii crude, cu un ren brodat pe ea, șosete trei sferturi de culoarea acadelei și teniși uzați.

— Care-i problema cu îmbrăcămintea mea? am întrebat,

uitându-mă la el încruntată. Cred că hainele mele sunt foarte festive pentru ziua de dinaintea zilei anterioare Crăciunului. Și pentru un film în care-i vorba despre un ren. Și, oricum, credeam că te-ai culcat din nou.

— Am ieșit până la baie.

Benny m-a inspectat din cap până în picioare.

— Nu, a zis, tenișii nu se potrivesc. Dacă tot vrei să mergi îmbrăcată așa, măcar să te asortezi până la *capăt*. Haide.

M-a luat de mână și m-a târât la dulapul din camera mea. A scormonit prin mormanele de tenișii Converse.

— Alte feluri de încălțăminte nu ai? a întrebat.

— Mai am, în cufărul cu haine de gală, am zis în glumă.

— Perfect.

Benny s-a repezit asupra bătrânului cufăr aflat într-un colț al camerei mele, scoțând de-acolo fustițe de balet din tul, tone de rochii lungi și înflorate, șepci de baseball, caschete de pompieri, conduri de prințesă, pantofi cu talpă groasă și un număr alarmant de sandale de plastic, până ce, într-un târziu, a pus mâna pe vechile botine de majoretă ale străbunicii Ida, cu țintele de fier încă prinse pe tocuri și vârfuri.

— Astea îți vin? a întrebat Benny.

Le-am probat.

— Mi-s un pic mari, dar cred că merg.

Botinele scoteau în evidență șosetele colorate. Îmi plăcea.

— Minunat. O să se potrivească de minune cu fesul tău.

Accesoriul meu călduros preferat în timpul iernii e un fes vintage împletit, roșu, cu moțuri atârnând pe la urechi. E „vintage“ în sensul că reprezintă o căciulă făcută de mine pentru serbarea de Crăciun din clasa a patra, un spectacol intitulat *Colind de (Super) Crăciun,* un musical disco inspirat din Dickens, pentru care a trebuit să insist mult pe lângă directorul nostru de la școală, ca să permită punerea sa în scenă. Unii

oameni sunt de-o laicitate extrem de rigidă.

Cu vestimentația astfel completată, am pornit-o spre metrou. Am fost cât pe ce să mă întorc din drum, ca să-mi schimb botinele de majoretă cu bătrânii tenișI familiari, dar zgomotele tocurilor mele care loveau caldarâmul erau atât de liniștitor de festive, că n-am mai făcut-o, deși botinele îmi erau prea mari și aveam senzația că picioarele mi se deplasează înăuntrul lor. (*Botinele asta-s făcute pentru… a trage picioarele din ele… la la la… ha ha ha.)*

Trebuia să recunosc că, în ciuda încântării de a descoperi urmele lăsate de țâfnosul misterios, orice băiat care mi-ar fi oferit un bilet la *Pe bunica a călcat-o un ren* ar fi avut șanse minime să se dovedească demn de a fi păstrat. Titlul, pur și simplu, mă ofensa. Langston zice că ar trebui să fiu mai amuzată de asemenea lucruri, dar nu văd ce-i așa de amuzant în ideea că un ren galopează pe urmele unuia dintre prietenii noștri vârstnici. E un fapt cunoscut că renii sunt animale erbivore, care mănâncă plante și evită carnea, așa că mi-e greu să cred că ar năvăli să pape vreo bunică. Mă deranjează să mă gândesc că un ren ar putea s-o rănească pe bunicuța mea, fiindcă știm cu toții că dacă asta s-ar întâmpla în realitate și nu într-un film, Serviciul de Control al Vieții Sălbatice ar porni să vâneze renul acela și l-ar lichida pe bietul cornut, când probabil ar fi vina bunicii, pentru că i-a stat în cale! Mereu uită să-și pună ochelarii, iar osteoporoza o gârbovește și-o încetinește. E ca o țintă ambulantă pentru dragul de Bambi!

Motivul pentru care mă oboseam să merg la film, îmi închipui, era că aș fi putut să-l zăresc pe băiatul misterios. Însă provocările pe care mi le lăsase în șosetă, împreună cu jurnalul roșu, scrise pe o hârtiuță adezivă lipită de biletul la film, spuneau următoarele:

SĂ NU citești ce am scris în caiet înainte să ajungi la cinema.

SĂ îți scrii cea mai urâtă amintire de Crăciun în caiet.
SĂ NU lași deoparte detaliile cele mai oribile.
SĂ îmi lași iarăși caietul, în spatele posteriorului Grăsanei.
Mulțumesc.

Cred în onoare. N-am citit cele scrise înainte de vreme, ar fi fost ca și cum ai trage cu ochiul în dulapul părinților, ca să-ți vezi cadourile de Crăciun, și am jurat să mă abțin de la citit până după film.

Oricât de pregătită aș fi fost să nu-mi placă deloc *Pe bunica a călcat-o un ren*, am fost complet luată prin surprindere de ce am găsit la cinema. Lângă sala unde urma să se proiecteze filmul, am dat peste șiruri de cărucuioare pentru copii aliniate lângă perete. Iar înăuntru era iadul pe pământ. Matineul de la ora 10 era în mod evident o vizionare de tip Mămica și Eu, unde mamele își pot aduce sugarii și copiii mici ca să urmărească filme cu un conținut nepotrivit, în vreme ce micuții gânguresc, râgâie și țipă după pofta inimii. În sală era un zumzet îngrozitor de „ua-ua“, de „mami, vreau…“, de „nu!“ și de „al meu!“. Abia dacă am apucat să fiu atentă la film din cauza biscuiților și a drajeurilor aruncate în păr de pe rândurile din spate sau pentru că urmăream cum prin aer sunt azvârlite piese de Lego, ori eram ocupată să dezlipesc tocurile botinelor strămătușii Ida din băltoacele lipicioase formate pe sub scaune.

Copiii mă sperie. Îi apreciez, adică, la un nivel de drăgălășenie estetică, dar sunt creaturi foarte solicitante, cu care nu te poți înțelege și care, adesea, miros aiurea. Nu pot să cred că am fost și eu un asemenea copil. Greu de imaginat, dar sala de cinema era mai dezamăgitoare decât filmul în sine. N-am izbutit să îndur decât douăzeci de minute de privit la comicul negru care juca o grăsană în film, în vreme ce șiruri de mămici încercau să negocieze cu copilașii lor, după care n-am mai putut.

M-am ridicat de pe scaun și am ieșit din sală, ca să mă bucur de un pic de liniște și pace în vestibul și ca să pot citi, în fine, ce era scris în caiet. Însă două mămici, care se întorceau de la toaleta unde-și duseseră copiii, m-au acostat înainte să apuc să parcurg rândurile.

— Ce-mi *plac* botinele tale! Sunt *adorabile!*

— *Unde* le-ai găsit? *Adorabilă!*

— NU SUNT ADORABILĂ! am țipat. SUNT DOAR LILY!

Mămicile au dat înapoi.

— Lily, a zis una, să-i spui te rog lui mami a ta să te pună pe un tratament cu Adderall.

Cealaltă a țâțâit nemulțumită. Îndată și-au și mânat progeniturile înapoi în sală, departe de Lily cea Țipătoare.

Am descoperit un ascunziș în spatele unei reclame imense de carton la *Pe bunica a călcat-o un ren.* M-am așezat cu picioarele încrucișate sub decupajul acela și am deschis caietul. În sfârșit.

Cuvintele lui m-au întristat foarte tare.

Dar m-am și bucurat pentru că mă trezisem special la patru dimineața ca să-i fac fursecuri. Mami și cu mine făcuserăm toată luna aluat și-l depozitaserăm în frigider, așa că nu a trebuit decât să-l amestec cu diverse arome, să bag aluatul în forme și să-l coc. *Voilà*! Aveam o cutie de metal plină cu fursecuri, în toate aromele disponibile (și o confirmare serioasă a faptului că-l socoteam pe Arțăgos demn de atâta strădanie): fulgi de ciocolată, rom, turtă dulce, lebkuchen, sărut-de-mentă și dovleac. Decorasem fursecurile cu glazurile potrivite și bombonelele necesare fiecărei arome, iar în jurul cutiei legasem o fundă.

Mi-am scos căștile și am pus la iPod *Mesia* de Handel, ca să mă pot concentra asupra scrisului. Am rezistat impulsului de a mă face că dirijez, cu pixul pe post de baghetă. În loc de asta, am răspuns cererii Băiatului Misterios.

Singurul meu Crăciun urât a fost în anul în care am împlinit șase ani.

În anul acela, gerbilul meu a murit într-un incident oribil la o prezentare tematică școlară, cam cu o săptămână înainte de vacanța de Crăciun.

Știu, știu că sună amuzant. Dar n-a fost. A fost, de fapt, un adevărat masacru.

Îmi pare rău, dar, în pofida solicitării tale, o să las deoparte detaliile oribile. Amintirea e încă vie și tot mă mai tulbură.

Partea care m-a speriat cu adevărat — în afară de vinovăție și, desigur, de pierderea animalului meu domestic — e că m-am ales cu o poreclă după acel incident. Am țipat ca naiba când s-a întâmplat tărășenia, dar furia și mâhnirea mea erau atât de mari, atât de reale, chiar pentru o fetiță așa de mică, încât nu mă mai puteam OPRI din țipat. Când cineva de la școală încerca să mă atingă, ori fie și să-mi vorbească, nu făceam decât să țip. Era ca un instinct primar. Nu mă puteam abține.

Și în săptămâna aceea a început să mi se spună la școală Urlătoarea. Numele ăsta avea să rămână lipit de mine pe parcursul școlii primare și în gimnaziu, până ce, la liceu, părinții m-au mutat la o școală privată.

Însă Crăciunul acela a fost, pentru mine, prima săptămână în calitate de Urlătoare. În timpul acelei vacanțe, am jelit nu doar pierderea gerbilului meu, ci și a acelui fel bizar de inocență pe care o au copiii, care cred că sunt potriviți în orice loc.

Atunci am înțeles, în sfârșit, șoaptele de îngrijorare pe care le auzisem din partea membrilor familiei: că eram prea sensibilă, prea delicată. Diferită.

De Crăciunul acela mi-am dat seama că Urlătoarea era motivul pentru care nu eram invitată la zile de naștere sau cel pentru care eram aleasă ultima la jocurile în echipă.

De Crăciunul acela mi-am dat seama că eram o fată ciudată.

După ce am terminat de scris răspunsul, m-am ridicat în picioare. Mi-am dat seama că habar nu aveam ce voise Băiatul Misterios să spună cu lăsatul caietului în spatele posteriorului Grăsanei. Ar fi trebuit să-l las pe scenă, în fața ecranului pe care se proiecta filmul?

Am aruncat o privire spre standul cu gustări, întrebându-mă dacă era cazul să cer ajutor. Floricelele, îndeosebi, păreau foarte îmbietoare, așa că m-am dus să-mi iau o porție, fiind cât pe ce să răstorn cutia de carton în graba de a-mi potoli brusca trebuință stomacală. Și atunci l-am văzut: posteriorul Grăsanei. Deja eram în spatele lui. Decupajul-reclamă din carton era imaginea bărbatului de culoare care juca rolul Grăsanei, al cărei posterior era gigantic.

Am scris instrucțiuni noi în caiet și l-am plasat în spatele posteriorului Grăsanei, unde erau puține șanse să-l vadă cineva, dacă nu îl căuta în mod special. Am lăsat alături de jurnalul roșu și cutia cu fursecuri, plus o ilustrată turistică, ce fusese lipită cu o bucată de gumă pe podeaua sălii de cinema. Ilustrata era de la muzeul Madame Tussauds, atracția mea turistică preferată din Times Square.

Pe cartea poștală am scris:

Ce ți-ai dori de Crăciun?

Nu, pe bune, n-o face pe deșteptul. Ce ți-ai supermegaultraextradori?

*Te rog să lași informațiile despre asta împreună cu acel caiet la doamna de la pază, care îl străjuiește pe Abe cel Onest.**

Mulțumesc.

A ta, cu sinceritate,

Lily.

**P.S. Nu-ți face griji, promit că doamna de la pază n-o să încerce să te pipăie, cum se poate să fi făcut unchiul Sal de la magazin. Te asigur că n-a fost o chestie atât de sexuală, ci mai*

degrabă e genul căruia îi place cu adevărat să îmbrățișeze lumea.

P.P.S. Cum te cheamă?

5. Dash

23 decembrie

Soneria a țârâit în jurul prânzului, cam când ar fi trebuit să se termine *Pe bunica a călcat-o un ren*. Așa că primul meu gând (irațional, recunosc) a fost că Lily, cumva, reușise să-mi dea de urmă. Unchiul ei de la CIA îmi verificase amprentele și acum veniseră să mă aresteze, pentru că mă pretinsesem cineva demn de interesul lui Lily. Mi-am pregătit nițel mersul de infractor expus opiniei publice, cât m-am îndreptat spre vizorul de la ușă. M-am uitat, și în loc de vreo fată sau de CIA, l-am văzut pe Bum mutându-se de pe un picior pe altul.

— Bum, am zis.

— Aici sunt! a răspuns.

Bum. Varianta scurtă pentru Bumerang. O poreclă care-i fusese dată nu pentru înclinația de a reveni către locul de unde a fost aruncat, ci pentru asemănarea sa temperamentală cu un câine care urmărește până plesnește bumerangul mai sus menționat. Întâmplător, e și cel mai bătrân prieten al meu — în sensul perioadei de timp de când ne cunoaștem și, cu siguranță, nu în termeni de maturitate. Ținem un ritual pre-Crăciun, care durează de când aveam amândoi șapte ani: ne ducem să vedem un film pe 23 decembrie. Gusturile lui Bum nu se schimbaseră mult de-atunci, așa că eram sigur ce film avea să aleagă.

Și, evident, de îndată ce-a năvălit pe ușă, a și răcnit:

— Hei! Ești gata să mergem să vedem *Lipeala*?

Lipeala fiind, cum altfel, noua animație de la Pixar, despre un capsator care se îndrăgostește fără speranță de o foaie de hârtie, făcând ca toți prietenii săi, consumabile de birou, să se unească și să o câștige pentru el. Oprah Winfrey era vocea rolei de bandă adezivă, iar o versiune animată a lui Will Ferrel era îngrijitorul, care se tot punea în calea tinerilor îndrăgostiți.

— Uite, a zis Bum golindu-și buzunarele, de săptămâni întregi am tot strâns figurine. Le am pe toate în afară de Lorna, drăgălașa perforatoare cu trei găuri.

Și mi-a pus, la propriu, jucărioarele de plastic în mână, ca să le pot cerceta.

— Nu-i asta perforatoarea? am întrebat.

S-a plesnit peste frunte.

— Omule, credeam că-i dosarul cu șină, Frederico!

Soarta voia ca filmul *Lipeala* să ruleze la același cinematograf unde o trimisesem pe Lily. Puteam deci să îmi fac programul de joacă cu Bum și totodată să interceptez următorul mesaj de la ea înainte ca jurnalul să încapă pe mâinile vreunor ștrengari năzbâtioși.

— Unde e maică-ta? a întrebat Bum.

— La cursul de dans, am mințit.

Dacă ar fi avut și cea mai vagă bănuială că părinții mei nu erau în oraș, ar fi sunat-o atât de fulgerător pe maică-sa, încât, garantat, m-aș fi pricopsit cu un Crăciun Bum pe cinste.

— Bani ți-a lăsat? Dacă nu, probabil că pot eu să plătesc.

— Griji să nu-ți faci, prea-inocentul meu amic, am zis, lăsându-mi un braț peste umărul lui înainte să apuce măcar să-și dea jos paltonul. Astăzi fac eu cinste cu filmul.

N-avusesem de gând să-i spun lui Bum că mai am o treabă, dar n-am izbutit să scap de el când m-am ghemuit după poponețul de carton al Grăsanei, ca să găsesc prada.

— Ești în regulă? a întrebat. Ți-ai pierdut lentilele de

contact?

— Nu. Cineva mi-a lăsat ceva aici.

— Ooh!

Bum nu era un tip solid, dar avea tendința să ocupe mult spațiu, fiindcă mereu se agita. Se tot uita peste umărul de carton al Grăsanei, și eram sigur că vom fi dați afară în cel mai scurt timp de personalul angajat cu salariul minim de la standul cu pop-corn.

Jurnalul roșu era unde-l lăsasem. Lângă el se mai afla și o cutie de tablă.

— Asta căutam, i-am zis lui Bum, ridicând jurnalul.

S-a repezit la cutie.

— Uau, a zis, desfăcând capacul și uitându-se înăuntru. Trebuie că-i un loc de ascuns special. Ce ciudat, nu, că cineva ar lăsa fursecuri în același loc unde amicul tău ți-a lăsat caietul?!

— Cred că tot de la ea sunt și fursecurile.

(Lucru confirmat de biletul lipit pe coperta caietului, pe care scria: *Fursecurile sunt pentru tine. Crăciun Fericit! Lily.*)

— Serios? a zis el și a scos un fursec. De unde știi?

— Zic și eu la plesneală.

Bum a ezitat.

— N-ar trebui să fie numele tău pe ea? Dacă-i a ta, adică.

— Nu-mi știe numele.

Pe loc, Bum a pus fursecul la loc în cutie și a închis capacul.

— Nu poți mânca fursecuri de la cineva care nu știe cum te cheamă! a zis. Dacă sunt lame de ras în ele?

Copii și părinți intrau în cinematograf șuvoi, și știam că o să ne alegem cu locuri în rândul întâi dacă nu ne mișcam puțin mai iute.

I-am arătat biletul.

— Vezi? Sunt de la Lily.

— Cine-i Lily?

— O fată.

— Uuu… o fată!

— Bum, nu mai ești în clasa a treia. Nu mai poți zice „uuu… o fată!“

— Ce? I-o tragi?

— OK, Bum, ai dreptate. Mi-a plăcut mult mai mult „uuu… o fată!“ decât asta. Să rămânem la „uuu… o fată!“

— E de la școala ta?

— Nu cred.

— Nu crezi?

— Uite ce, mai bine să ne găsim un loc, sau n-or să mai rămână deloc.

— Îți place de ea?

— Văd că cineva și-a luat de dimineață pastila de încăpățânare. Sigur, îmi place de ea. Doar că nu prea o cunosc, deocamdată.

— Nu iau droguri, Dash.

— Știu asta, Bum. E o expresie. Ca atunci când zici „îmi pun fesul de gândit“. Nu există un fes de gândit pe bune.

— Ba normal că da, a zis Bum. Nu mai ții minte?

Și da, mi-am *amintit* brusc. Aveam două căciuli de schi vechi — a lui albastră, a mea verde — pe care le folosiserăm pe post de fesuri de gândit în clasa întâi. Asta era chestia bizară cu Bum — dacă-l întrebai de profesorii lui de la internat, din semestrul trecut, le uitase deja numele. Dar își amintea marca și culoarea tuturor mașinuțelor cu care ne jucaserăm vreodată.

— Prost exemplu, am zis. Există cu siguranță fesuri de gândit. Îmi recunosc eroarea.

Odată ce ne-am așezat pe locurile noastre (cam prea în față, dar cu o barieră convenabilă de paltoane între mine și puștiul cu nasul plin de muci de alături), am dat iama în cutia de tablă.

— Uau, am zis după ce am mâncat unul cu fulgi de ciocolată. Asta pune *dulcele* în *turtă dulce*.

Bum a mușcat din toate cele șase varietăți, contemplându-le

pe fiecare în parte și chibzuind asupra ordinii în care să le mănânce.

— Îmi place ăsta maro, cel maro-deschis și cel aproape maro. De ăla cu mentă nu-s prea sigur, dar, de fapt, cred că acela cu lebkuchen e cel mai bun.

— Cu ce?

— Cel cu aroma lebkuchen, a zis și mi l-a prezentat spre inspecție. Ăsta.

— Inventezi. Ce-i aia Aroma Lebkuchen? Sună ca și cum ai pune alături un nume de spiriduș și unul de stripper. *Bună, numele meu este Aroma Lebkuchen și vreau să-ți arăt fursecurile meleeee…*

— Nu fi nesimțit, a protestat Bum, de parcă fursecul s-ar fi putut simți ofensat.

— Pardon, pardon.

Începeau reclamele de dinaintea filmului, așa că, în timp ce Bum urmărea ca vrăjit trailerele unor seriale polițiste difuzate prin cablu, cu staruri care-și atinseseră gloria (nu foarte ridicată) prin anii optzeci, aveam ocazia să citesc ce-mi scrisese Lily în jurnal. M-am gândit că până și lui Bum i-ar fi plăcut povestea cu Urlătoarea, cu toate că i-ar fi părut foarte rău pentru ea, numai că eu știam care-i adevărul aici: era mult mai ca lumea să fii tipa dubioasă. Intuiam în Lily un simț pervers și sucit al umorului, fie și în acel clasic *supermegaultraextradori.* În mintea mea, ea era Aroma Lebkuchen — ironică, germanică, sexy și neconvențională. Și, *mein Gott*, fata asta cocea o minunăție de prăjiturele… că-mi venea să-i răspund la al ei *Ce ți-ai dori de Crăciun?* cu un simplu *Mai multe fursecuri, te rog!*

Dar nu. Mă avertizase să n-o fac pe șmecherul și, cu toate că răspunsul acela ar fi fost pe deplin sincer, mă temeam să nu creadă că glumesc sau, și mai rău, că încerc să mă bag pe sub pielea ei.

Era o întrebare grea, mai ales dacă trebuia să-mi retez din

sarcasm. Aveam pregătit răspunsul de concurs de frumusețe, ăla cu pacea lumii, deși sintagma ar trebui redată mai degrabă în forma adecvată nivelului intelectual al unui concurs de frumusețe *ceapa lumii*. Puteam s-o fac pe orfanul plângăcios și să vreau ca familia mea să se reîntregească, dar era ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit, mai ales la această dată atât de târzie.

În curând, am fost acaparați de *Lipeala*. Unele bucăți din el erau amuzante și apreciam, desigur, ironia ca un film distribuit de Disney să se ia de cultura corporatistă. Însă lipsea povestea de dragoste. După toate eroinele Disney vag feministe de la mijlocul anilor nouăzeci, eroina asta era, literalmente, goală ca o foaie. Fiindcă da, putea să se facă singură avion de hârtie, ca să-și ia prietenul capsator la o planare romantică în jurul unei săli de conferințe magică, iar jocul ei final de „piatră-hârtie-foarfeci“ cu omul de serviciu cel detestabil avea un pic de poleială… doar că nu puteam să mă îndrăgostesc de ea în felul în care se îndrăgostiseră Bum, capsatorul și mare parte din părinții și copiii din sală.

M-am întrebat dacă ce-mi doream cu adevărat de Crăciun era să găsesc pe cineva care să fie pentru mine ceea ce era foaia de hârtie pentru capsator. Sau stai, ce, nu puteam fi *eu* foaia de hârtie? Poate că așteptam un capsator. Sau biata mousepad, care era evident îndrăgostită de capsator, dar nu-l putea convinge nici măcar să o privească. Nu reușisem să combin până acum decât niște ascuțitori de creioane, cu excepția Sofiei, care era mai degrabă ca o radieră pufoasă.

Singura cale, pentru mine, de a-mi găsi propria dorință reală de Crăciun era să fac un drum până la Madame Tussauds. Ce barometru mai nimerit putea fi, dacă nu o hoardă de turiști făcând poze unor statui de ceară ale unor vedete?

Știam că Bum avea să fie dornic de o expediție, așa că, în vreme ce capsatorul și hârtia se tăvăleau de extaz în siguranță,

iar pe ecran se desfășura genericul (pe dulcile și ascuțitele triluri ale lui Celine Dion din „Tu-Mi Dai Doza de Iubire“), l-am împins pe hol și l-am târât până pe Strada 42.

— De ce-s așa de mulți oameni? a întrebat Bum, în vreme ce ne croiam drum printre ei.

— Cumpărăturile de Crăciun, am explicat.

— Deja? Nu-i prea devreme să returnezi chestii?

Nu aveam habar, mă jur, ce-i umblă prin minte.

Mai fusesem la muzeul figurilor de ceară o singură dată, anul trecut, când eu și cu trei prieteni de-ai mei am încercat să depășim recordul mondial la cele mai sugestive poze cu statui de ceară ale unor celebrități minore și personaje istorice. Sincer să fiu, devenisem cam agitat să mă tot prefac că le-o iau la cioc atâtor chestii de ceară — mai ales lui Nicholas Cage, care-mi dădea fiori și în varianta vie. Însă amica mea Mona voia ca asta să facă parte din proiectul ei de ultimul an. Paznicii nu au dat semne că ar fi deranjați, atâta vreme cât nu exista contact fizic. Ceea ce mă făcuse să dezvolt una dintre teoriile mele mai vechi, anume că Madam Tussauds fusese o matroană de bordel veritabilă și că-și începuse întreaga operațiune cu ceară undeva într-o casă de curve de prin Paris, Texas. Monei îi plăcuse mult teoria, dar nu găsisem nicio dovadă în sprijinul acesteia, motiv pentru care nici nu se transformase în cunoaștere academică.

O copie din ceară a lui Morgan Freeman străjuia intrarea, și m-am întrebat dacă asta era vreun soi de revanșă cosmică — ori de câte ori un actor cu o țâră de talent își vindea sufletul ca să ajungă într-o superproducție de Hollywood nedemnă ca valoare socială, mutra lui era întipărită în ceară și amplasată afară, la intrarea în muzeu. Sau poate ăștia de la Madame Tussauds se gândiseră că tuturor le place Morgan Freeman, așa că cine n-ar vrea să facă o poză cu el, una mică înainte să pășească în incintă?

Bizar lucru, dar următoarele statui de ceară erau cele ale lui

Samuel L. Jackson și Dwayne „The Rock“ Johnson, confirmând teoria mea cu vândutul sufletului și făcându-mă, de asemenea, să mă întreb dacă muzeul ținea intenționat în vestibul toate statuile de negri. Foarte ciudat. Bum nu părea să fi observat asta. Se purta, de fapt, ca și cum chiar ne-am fi întâlnit cu vedete reale, exclamând extaziat ori de câte ori vedea pe cineva. „Uau, uite-o pe Halle Berry!“

Mi-a venit să strig că-i crimă cu premeditare când am văzut ce preț avea biletul — mi-am făcut o notă mentală să-i spun lui Lily ca, data viitoare când mai vrea să fac praf douăzeci și cinci de dolari pentru a vedea o statuie de ceară a lui Abe cel Onest, să facă bine să-mi strecoare și niște bani în jurnal, pentru decontarea cheltuielilor.

Înăuntru era un spectacol complet dement. Când mă dusesem data trecută, locul fusese aproape pustiu. Dar se vedea bine că sărbătorile provocau un soi de disperare în privința petrecerii timpului în familie, așa că apăruseră mulțimi neașteptate în jurul unor statui. Chiar merita să te înghiontești pentru Uma Thurman? Sau pentru Jon Bon Jovi?

Sincer să fiu, locul ăla mă cam deprima. Cu siguranță figurile de ceară erau foarte asemănătoare cu cele vii. Dar na, spui *ceară* și eu mă gândesc la *topit*. O statuie adevărată are un aer de permanență. Aici nu. Și nu doar din cauza cerii. N-aveai cum să nu-ți dai seama că prin vreun ungher al acelei clădiri se găsea o debara cu statui scoase din uz, care ieșiseră din atenția publicului. Precum membrii trupei *NSYNC, ale căror inițiale nu erau JT; sau Backstreet Boys și Spice Girls. Mai dădea lumea doi bani pe sculptura lui Seinfeld? Oare Keanu Reeves se mai oprea pe la propria-i statuie, doar așa ca să-și amintească de vremurile când oamenilor le păsa?

— Uite, Miley Cyrus! a țipat Bum, și cel puțin o duzină de fetișcane preadolescente au întors capul ca să cască gura, pline de venerație, la fătuca aia înghețată într-o stânjenitoare (deși

lucrativă) adolescență.

Nici măcar nu semăna cu Miley Cyrus — ceva nu era cum trebuie, așa că arăta mai degrabă precum Riley, verișoara de la țară a lui Miley, împopoțonată și încercând să se dea Miley. În spatele ei, The Jonas Brothers erau încremeniți în mijlocul unei cântări. Nu știau oare că Debaraua Statuilor Uitate avea să-i cheme într-o zi?

Sigur că, până să dau de Abe cel Onest, trebuia să mă hotărăsc ce-mi doresc de Crăciun.

Un ponei.

Un card de metrou cu călătorii nelimitate.

O promisiune că unchiul Sal al lui Lily n-o să mai fie lăsat în preajma copiilor.

O canapea de mare stil, culoarea lămâii verzi.

Un nou fes de gândit.

Eram, se părea, incapabil să furnizez un răspuns serios. Cu adevărat, îmi doream de Crăciun ca întreg Crăciunul să dispară. Poate că Lily ar fi înțeles asta… dar poate că nu. Am văzut fete dintre cele mai dure cum se înmoaie când vine vorba de Moșul. N-o puteam învinui că încă mai crede, fiindcă îmi imaginam ce drăguț trebuie să fie să-ți păstrezi iluzia aceea intactă. Nu credința în Moș Crăciun, ci credința că o singură sărbătoare ar putea aduce bunăvoința între oameni.

— Dash?

Am ridicat privirea și-am văzut-o pe Priya, însoțită de cel puțin doi frați mai mici.

— Hei, Priya.

— Ea este? a întrebat Bum, izbutind cumva să-și abată îndeajuns de mult atenția de la statuia lui Jackie Chan pentru a mă face să mă simt pus într-o situație stânjenitoare.

— Nu, ea este Priya, am zis. Priya, el este prietenul meu Bum.

— Credeam că te duci în Suedia, a zis Priya.

Nu-mi dădeam seama dacă iritarea ei se datora mie sau felului în care unul dintre frații ei o trăgea de mânecă.

— Ai fost în Suedia? a întrebat Bum.

— Nu, am zis. Excursia s-a contramandat în ultima clipă. Din cauza tulburărilor politice.

— În Suedia?

Priya părea sceptică.

— Mda — nu-i ciudat că nu zice nimic în *Times*? Jumătate din țară e în grevă din cauza chestiei ăleia pe care a zis-o despre Pippi Șoseța prințul moștenitor. Ceea ce înseamnă că s-a terminat cu chiftelele de Crăciun, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— E așa de trist! a zis Bum.

— Ei, dacă ești prin zonă, a spus Priya, o să vină lume pe la mine în prima zi de Crăciun. O să fie și Sofia.

— Sofia?

— Știi că s-a întors în oraș, nu? Pentru sărbători.

Jur, Priya părea că se distrează. Până și năpârstocii de frățiori păreau să se distreze.

— Sigur că știu, am mințit. Doar că… na, am crezut că o să mă duc în Suedia. Știi cum e.

— Începe la șase. Poți să-l iei și pe prietenul tău.

Frații iarăși trăgeau de ea.

— Sper că ne vedem atunci.

— Mda, am zis. Sigur. Sofia.

Ultimul cuvânt nu intenționasem să-l zic tare. Nici măcar n-am fost sigur că l-a auzit Priya, atât de iute era târâtă de mâneci.

— Îmi plăcea de Sofia, a zis Bum.

— Mda, și mie.

Părea ciudat să dau de două ori nas în nas cu Priya în timp ce-o vânam pe Lily — dar trebuia să socotesc asta o pură coincidență. Nu vedeam cum ea sau Sofia s-ar fi potrivit în chestia pe care-o făcea Lily. Sigur, putea să fie o ditamai farsa

aranjată, dar Sofia și amicele ei, oricât de aranjate ar fi fost, nu erau defel genul farsor.

Firește, următorul gând a fost: o voiam pe Sofia de Crăciun? La pachet, cu fundiță. Sub pom. Spunându-mi cât de al naibii de mișto am fost.

Nu. Nu tocmai.

Îmi plăcuse de ea, bineînțeles. Fuseserăm un cuplu bun, în măsura în care prietenii noștri — mai degrabă ai ei decât ai mei — aveau un model de cum ar trebui să fie un cuplu, iar noi ne potriveam numai bine. Eram al patrulea cuplu cooptat la o întâlnire cvadruplă. Eram buni la jocuri de societate. Ne puteam trimite mesaje text cu „somn ușor“. Sofia nu ajunsese decât de vreo trei ani în New York, așa că îi puteam explica tot soiul de referințe culturale pop, în vreme ce ea îmi povestea despre Spania. Ajunsesem aproape să-i bag balonul în poartă, dar ne blocaserăm acolo. Ca și cum am fi știut că nu era de bine dacă mergeam până la capăt.

Mă simțisem ușurat (un pic) atunci când îmi spusese că trebuie să se mute înapoi în Spania. Ne făgăduiserăm că o să păstrăm legătura, chestie care mersese cam vreo lună. Acum ne citeam mesajele de pe profilurile online și cam atât.

Voiam să-mi doresc mai mult decât Sofia de Crăciun.

Și asta era, oare, Lily? Nu-mi dădeam seama. Evident că ultimul lucru pe care i l-aș fi scris ar fi fost *Tot ce vreau de Crăciun ești tu*.

— Ce vreau de Crăciun? am întrebat-o pe Angelina Jolie.

Buzele sale pline nu s-au deschis ca să-mi răspundă.

— Ce vreau de Crăciun? am întrebat-o pe Charlize Theron, ba chiar am și adăugat: A, dar ce rochie frumoasă!, tot fără răspuns.

M-am aplecat peste decolteul ei și am vrut să aflu:

— Sunt adevărați?

N-a schițat niciun gest să mă plesnească.

Într-un târziu, m-am întors spre Bum.

— Ce vreau de Crăciun?

A părut că stă să chibzuiască o clipă, apoi a zis:

— Pacea lumii?

— Nu m-ajuți!

— Păi, bine, ce-i în cufărul tău amazonian cu dorințe?

— În CE?

— Păi da, adică de pe Amazon. Cufărul tău cu speranțe.

— Vrei să zici lista cu lucruri pe care mi le doresc?

— Da, aia.

Și în momentul ăla am și știut ce vreau. Ceva ce-mi dorisem întotdeauna. Dar era atât de lipsit de realism, că nici măcar nu-l trecusem pe listă.

Îmi trebuia o bancă să mă așez, însă singura pe care o vedeam îi avea cocoțați pe ea pe Elizabeth Taylor, Hugh Jackman și Clark Gable, așteptând un autobuz.

— Îmi trebuie o secundă, i-am spus lui Bum, înainte să mă pitesc după Ozzy Osbourne și întreaga lui familie (circa 2003) ca să scriu în jurnalul roșu.

Fără s-o fac pe șmecherul.

Adevărul?

De Crăciun aș vrea să primesc un DEO. Complet.

Doar în caz că nu ești o tocilară obsedată de cuvinte, ca mine:

D = Dicționar

E = Englez

O = Oxford

Nu varianta prescurtată. Nu acela care e pus pe CD-uri. (Te rog!) Nu.

Douăzeci de volume.

22 000 de pagini.

600 000 de intrări.

Cam cea mai mare realizare în domeniul limbii engleze.

Nu e ieftin — costă aproape o mie de dolari, cred. Recunosc, e tare mult pentru o carte. Dar, măiculiță, ce mai carte. E genealogia completă a oricărui cuvânt pe care îl folosim. Niciun cuvânt nu e prea măreț sau prea neînsemnat pentru a fi trecut cu vederea.

În străfundurile mele, vezi tu, tânjesc să fiu ocult, ezoteric. Mi-ar plăcea să pun oamenii în încurcătură cu propria lor limbă.

Uite o ghicitoare pentru tine:

Numele meu e un element de legătură între cuvinte.

Știu că-i o provocare copilărească — adevărul e că mi-ar plăcea ca misterul să persiste, fie și numai un pic. Scot asta la iveală exclusiv pentru a accentua chestiunea — că deși părinții mei habar nu au avut (și sunt sigur că tatăl meu ar fi luat măsuri contrare), au lipit de mine un nume destinat să-mi transmită că, în vreme ce unii aveau să-și găsească alinarea în sport, medicamente sau cuceriri sexuale, mie îmi erau menite, în acest scop, cuvintele. De preferință citite sau scrise.

Nota bene: În caz că se nimerește să fii o bogată moștenitoare, sperând să faci un pustiu de bine, cu ocazia Crăciunului, unui băiat singuratic, misterios și demagog lingvistic — chiar nu vreau, pe bune, să capăt cadou DEO-ul, oricât mi-ar plăcea să-l am. Vreau să-l merit, ori măcar să fac banii (prin cuvinte, cumva) necesari ca să mi-l cumpăr. Atunci ar fi ceva cu totul special.

Cam până aici pot să o țin fără să se strecoare și niște sarcasm pe undeva. Dar înainte să se strecoare, trebuie să spun, cu sinceritatea cea mai deplină, că fursecurile tale sunt îndeajuns de bune ca să facă unele dintre statuile astea de ceară să revină la viață. Mersi frumos. Odată am făcut brioșe de porumb, pentru un proiect în clasa a patra despre Williamsburg, și au ieșit ca mingile de baseball. Deci nu știu cum aș putea răspunde la gestul tău… dar crede-mă, găsesc eu ceva.

Mă temeam ca nu cumva să mă socotească un păpălău tocilar… apoi însă mi-am zis că o fată care a lăsat un caiet roșu în rafturile de la Strand ar înțelege.

Acum venea partea grea. Următoarea misiune.

Am aruncat o privire spre alde Osbourne (erau, cel puțin în ceară, o familie surprinzător de scundă) și l-am văzut pe Bum bătând palma cu președintele Obama.

Înălțat ca un horn peste restul politicienilor, se ițea Abe cel Onest, arătând ca și cum turiștii europeni care-l trăgeau în poză ar fi fost o companie mai proastă decât John Wilkes Booth[3]. Lângă Abe se vedea o siluetă pe care am socotit-o a fi Mary Todd… până ce s-a mișcat, făcându-mă să-mi dau seama că era doamna de la pază pe care trebuia să o găsesc. Aducea cu o versiune mai vârstnică și mai puțin bărboasă a unchiului Sal cel dornic de pipăieli. Nu exista, se părea, nicio limită în numărul de rude pe care le putea utiliza Lily.

— Hei, Bum, am spus. Ce-ai zice să faci ceva pentru mine la FAO Schwarz?

— Magazinul de jucării? a întrebat.

— Nu, farmacia.

M-a privit cu ochi goi.

— Da, prăvălia de jucării.

— Ca lumea!

Trebuia doar să mă asigur că n-avea nimic de făcut în Ajunul Crăciunului…

---

[3] „Abe cel Onest“ este porecla președintelui american Abraham Lincoln; John Wilkes Booth este actorul care l-a împușcat pe Lincoln.

6. (Lily)

24 decembrie

M-am trezit în dimineața zilei de Ajun și primul meu instinct a fost de încântare pură: *Iuhu! În sfârșit, mai e o zi până la Crăciun — ziua de dinainte de ziua cea mai fainã din an!* A doua reacție a fost de jalnică reamintire: *Uf, și n-am cu cine s-o petrec.* De ce fusesem de acord să le permit părinților mei să se ducă în luna aia de miere după o întârziere de douăzeci și cinci de ani? Un asemenea tip de altruism nu era potrivit perioadei Crăciunului.

Motanul multicolor al bunicului, Mâr, părea să fie de acord cu mine în privința faptului că ziua nu debutase tocmai fericit. A început să mi se frece agresiv de gât, lăsându-și capul pe umărul meu, apoi mi-a emis direct în ureche mârâitul său special, ca să-mi indice: „Scoală din pat, persoană, și dă-mi odată de mâncare!“

De vreme ce pe Langston îl pierdusem în favoarea lui Benny, petrecusem noaptea în „adăpostul special al lui Lily“ din apartamentul bunicului. Adăpostul lui Lily e un fotoliu vechi, cu motive afgane, care e pus sub o lucarnă în apartamentul de la mansardă, pe care bunicul l-a transformat în locuința sa de pensionar, după ce și-a vândut afacerea de la parter, iar familia mea s-a mutat în apartamentul de la etajul trei, unde bunicul și bunica îi crescuseră pe mami și pe unchii mei. Bunica a murit

înainte să mă nasc eu, și poate de aceea sunt fata preferată a bunicului. Am primit numele ei și mi-am făcut apariția în zonă chiar când bunicul se afla în faza de tranziție spre etaj. Pierduse o Lily, dar se alesese cu o alta. Bunicul zicea că se hotărâse să renoveze apartamentul de sus, transformându-l în reședința sa de burlac tomnatic, fiindcă urcatul zilnic al scărilor îl făcea să se simtă mai tânăr.

Am grijă de motanul bunicului, Mâr, când acesta este plecat în Florida. Mâr e un motan morocănos, dar în ultima vreme îl plac mai mult decât pe Langston. Atâta timp cât îl hrănesc și nu-i pup prea des căpățâna blănoasă, Mâr nu ar fi în stare să mă azvârle deoparte pentru vreun băiat oarecare. Mâr e aproape al meu, atât cât mi se dă voie să am un animal de companie.

Când eram mică, am avut două pisici salvate de pe stradă, pe nume Holly și Hobbie, care au dispărut dintr-odată. Au murit amândouă de leucemie felină, doar că eu n-am înțeles asta atunci. Mi-au spus că Holly și Hobbie intraseră la „facultate“ și de aceea nu le mai vedeam prin preajmă. Holly și Hobbie s-au dus la facultate cu doar doi ani după incidentul cu gerbilul, așa că înțeleg de ce adevăratul motiv a fost ținut ascuns. Dar ar fi fost scutiți cu toții de multe necazuri dacă ar fi fost cinstiți la vremea aceea. Deoarece, pe când aveam opt ani, și am fost cu bunicul să-l vizitez pe vărul Mark, care era boboc la Colegiul Williams, mi-am petrecut întreg weekendul alergând pe alei și uitându-mă prin toate spațiile goale din rafturile bibliotecii, căutându-mi pisicile. Și atunci a trebuit ca Mark să-mi comunice, chiar în sala de mese plină ochi, că făpturile acelea nu erau, de fapt, la facultatea lui Mark, sau la vreo facultate în afară de cea mare din ceruri. Și a început incidentul Urlătoarea, faza a doua. Hai să zicem, doar, că cei de la Colegiul Williams n-ar fi foarte încântați dacă m-aș înscrie acolo la anul.

În anii ce au urmat am solicitat, în repetate rânduri, dreptul de a adopta o pisicuță, o țestoasă, un câine și o șopârlă, cererile

fiindu-mi de fiecare dată refuzate. Și totuși îmi lăsam părinții să plece în vacanță de Crăciun, lipsiți de vinovăție. Cine era partea nedreptățită aici? Întreb numai.

Îmi place să mă socotesc pe mine însămi o persoană optimistă, mai ales de sărbători, dar nu puteam să nu observ deprimarea rece și dură în care alunecase Crăciunul ăsta. Ai mei erau departe, în Fiji, Langston nu-l slăbea pe Benny, bunicul plecase în Florida și cea mai mare parte a verilor mei erau împrăștiați departe de Manhattan. 24 decembrie — care ar fi trebuit să fie Ziua de Dinaintea Celei Mai Fericite Zile din An — părea, de fapt, un mare fâs.

Mi-ar fi prins bine în momentul ăsta să am niște prietene cu care să-mi petrec timpul, dar mă simt bine în pielea mea de om invizibil la școală, în afară de terenul de fotbal, unde sunt o supervedetă. Ciudat că acele multe faze de gol pe care le-am apărat ca portar nu s-au transformat niciodată în popularitate. În respect, da. În invitații la film și socializare după școală, nu. (Tati e director adjunct la școală, lucru care nu ajută prea mult — să te împrietenești cu mine, presupun, reprezintă un risc politic.) Abilitățile mele atletice combinate cu totala mea apatie socială au dus la alegerea mea drept căpitan al echipei de fotbal. Sunt singura care se înțelege cu toți, pe baza faptului că nu e prietenă cu nimeni în mod special.

Am decis, în dimineața de Ajun, că ar trebui să mă străduiesc să-mi îndrept acest defect, ca un deziderat pentru noul an. Mai puțin Urlătoare și mai mult Clevetitoare. Să fiu mai prietenoasă cu fetele, ca să am un plan de rezervă în eventualitatea în care familia mă mai abandonează și altă dată de sărbători importante.

Nu m-aș fi deranjat să am pe cineva special cu care să petrec Crăciunul.

Dar n-aveam decât un caiet cu scoarță roșie.

Până și el, Cel Fără Nume, cu toate că mă intriga într-o

asemenea măsură încât îmi făcea corpul să se înfioare de fiecare dată când aflam că jurnalul fusese returnat Celei Care Își *Spusese* Politicoasă Numele, reprezenta un motiv de îngrijorare. Când nu una, nu două, ci trei rubedenii (vărul Mark de la Strand, unchiul Sal de la Macy's și străbătușa Ida de la Madame Tussauds), independent una de cealaltă, foloseau același cuvânt — *arțăgos* — pentru a-l descrie pe misteriosul băiat, care se crede prea „ezoteric" și „ocult" ca să-mi spună ceva atât de simplu precum numele, trebuia să mă întreb de ce mă mai oboseam cu șarada asta. Niciunul dintre ei nu se sinchisise să menționeze dacă era sau nu drăguț.

E așa de rău că tânjesc după un fel idealizat și pur de iubire, ca în filmul ăla de animație *Lipeala?* O, ce n-aș da să fiu foaia de hârtie, purtându-l pe capsator în zbor prin sala de conferințe, oferindu-i priveliști nemaipomenite ale zgârie-norilor și ale rapoartelor anuale, cu grafice trandafirii estimând veniturile viitoare, evitând totodată interfonul cel mârșav de pe birou, Dante, cu vocea lui Christopher Walken, tâlharul corporatist ce plănuiește o preluare în forță a companiei. În secret, aș fi vrut să fiu răpită de Dante și salvată de un capsator eroic. Cred că voiam să fiu… capsată. (E o mojicie ce spun? Sau e antifeminist? Nu asta intenționez.)

Arțăgosul nu este, probabil, capsatorul de vis, dar s-ar putea să-mi placă totuși de el. Chiar dacă e prea fițos ca să-mi spună cum îl cheamă.

Îmi place că vrea un *DEO* de Crăciun. E-o chestie de tocilar. Mă întreb cum ar reacționa dacă ar ști că, de fapt, cunosc o modalitate prin care să-i ofer ce-și dorește, și gratis. Dar va trebui să se arate vrednic. Dacă nici numele nu mi-l poate spune, rămâne în suspensie.

Numele meu e o legătură între cuvinte.

Și *asta* ce-o fi vrut să însemne? Nu-s vreun Einstein, Arțăgosule. Sau Omul cu Trenul (legătură între Amtrak și

Metrou Nord), sau cine oi fi. Conductor? Așa te cheamă?

În afară de DEO, singurul lucru pe care-l mai vreau de Crăciun e să-mi spui ce ai vrea tu, cu adevărat, de Crăciun. Dar nu un lucru. Mai degrabă o senzație. Ceva ce nu se poate cumpăra de la magazin, împachetat cu fundiță într-o cutie drăguță. Te rog să scrii despre asta în caiet, iar caietul să-l lași la albinele lucrătoare de la departamentul Fă-ți Propria Marionetă de la FAO Schwarz, la amiază, în ziua de Ajun. Succes! (Și da, geniu al răului, ar trebui să socotești FAO Schwartz, în ziua de dinainte de Crăciun, drept plată pentru Macy's.)

Conductorul Arțăgos ar trebui să se considere norocos că anul ăsta am avut parte de un Crăciun Nasol. Fiindcă, normal, într-o asemenea zi aș fi (1) ajutat-o pe mami să curețe și să taie legume pentru masa de Crăciun din seara următoare, ascultând colinde și cântând odată cu ele, (2) l-aș fi ajutat pe tati la împachetarea și aranjarea cadourilor în jurul bradului, (3) aș fi chibzuit dacă e cazul să pun un sedativ în sticla cu apă a lui Langston, astfel încât să adoarmă devreme și să nu aibă o problemă în a se trezi a doua zi, la cinci dimineața, pentru a deschide cadouri alături de mine, (4) m-aș fi întrebat dacă bunicului avea să-i placă puloverul împletit de mine (nu-i prea grozav, dar îmi îmbunătățesc tehnica an de an, și el oricum le poartă, spre deosebire de Langston) și (5) aș fi sperat din răsputeri că aveam să primesc, în dimineața următoare o BICICLETĂ NOU-NOUȚĂ sau alt Cadou Major de o Extravaganță Comparabilă.

Am început să tremur când am recitit ce scrisese Arțăgosul, că mă socotea un „geniu al răului". Chiar dacă nu mă caracteriza deloc, complimentul era foarte personal. Ca și cum s-ar fi gândit la mine. La mine, *eu*, nu doar la persoana din caiet.

După ce i-am dat lui Mâr de mâncare, am pornit-o spre ușa

de sticlă dinspre terasa-grădină ce mărginește apartamentul bunicului, ca să ud plantele. Din locul meu cald, de dincolor de ușă, am cercetat orașul rece, privind mai întâi înspre nord, către Empire State Building, care avea să fie îmbrăcat în luminițe verzi și roșii de Crăciun, apoi către est, spre clădirea Chrysler din Midtown, mai apropiată de magazinul FAO Schwarz. Asta dacă decideam să accept provocarea. (Păi sigur că aveam de gând. Pe cine încercam să păcălesc? Urlătoarea care o făcea pe inabordabila, când exista o misiune pentru ea într-un caiet roșu ascuns la muzeul Madame Tussauds? Nu era genul meu.)

Am observat sacul de dormit cel vechi, în care eu și cu Langston obișnuiam să ne înghesuim de Ajun, când eram foarte mici, pentru ca tata să poată, după cum zicea, „trage fermoarul peste toată nerăbdarea, până în dimineața de Crăciun“. I-am văzut pe Langston și pe Benny cuibăriți împreună în sac, acoperiți cu plapuma albastră de pe patul lui Langston.

Am ieșit afară. Tocmai se trezeau.

— Ajun fericit! am ciripit. Ați dormit aici astă-noapte? Nu v-am auzit intrând. Cred că sunteți înghețați! Ce-ați zice de un mic dejun consistent în dimineața asta? Ouă, pâine prăjită, clătite și…

— Suc de portocale, a tușit Langston. Rogu-te, Lily. Du-te până la magazinul din colț și adu-ne niște suc proaspăt de portocale.

Benny a tușit și el.

— Și niște echinacea!

— Nu este o idee isteață să dormiți afară în miezul iernii, nu-i așa? am zis.

— Aseară, sub stele, părea romantic, a oftat Langston.

Apoi a strănutat. Și din nou. Și din nou, de data asta și cu o tuse zguduitoare din coșul pieptului.

— Fă-ne, te rog, niște supă, te rog, te rog, te rog, Lily

Ursulețule!

Mie mi se părea că, permițându-și să se îmbolnăvească, frate-meu făcuse zob Crăciunul, definitiv și irevocabil. Toate speranțele pentru un Crăciun decent erau spulberate. Mai eram de părere și că, de vreme ce aseară făcuse alegerea de a dormi afară cu prietenul lui, în loc să joace Boggle cu Lily Ursulețul, care îl rugase special, deoarece și ea făcuse la fel atunci când avusese el nevoie, Langston cel bolnav n-avea decât să se descurce de unul singur cu această criză.

— N-aveți decât să vă faceți singuri supă, le-am zis băieților. Și luați-vă singuri sucul. Am niște treabă prin Midtown.

Am dat să mă întorc în casă și să-i las pe băieți cu răceala lor nouă și nasoală. Fraierii. Asta ca să se învețe să nu mai iasă prin cluburi când ar putea să stea acasă cu mine și să joace Boggle.

— O să-ți pară rău la anul, când o să locuiești în Fiji și eu o să fiu tot în Manhattan, unde pot să comand acasă mâncare și suc de la restaurantul din colț și să-i pun să mi le aducă la orice oră! a exclamat Langston.

M-am răsucit iute înapoi.

— Pardon? Ce-ai zis?

Langston și-a tras plapuma peste cap.

— Nimic, nu contează, a zis de dedesubt.

Ceea ce însemna că era ceva, și ceva serios.

— DESPRE CE VORBEȘTI, LANGSTON? am zis, simțind cum urcă în mine un val de panică Urlătoare.

Benny a băgat și el capul sub plapumă. L-am auzit zicându-i lui Langston:

— Trebuie să-i spui. N-o poți lăsa așa, nelămurită, odată ce ți-a scăpat porumbelul.

— CE PORUMBEL, LANGSTON?

Eram pe cale să plâng, dar decisesem să încerc, pentru Anul Nou, să fiu mai puțin Urlătoare, și cu toate că mai era încă o

săptămână până atunci, simțeam că trebuie să încep de undeva. Și acum era un moment la fel de potrivit. M-am ținut tare, tremurând — dar n-am plâns.

Capul lui Langston s-a ițit iarăși de sub pilotă.

— Mami și tati sunt în Fiji pentru a doua lună de miere, dar și ca să viziteze un liceu cu internat de acolo, că i-a oferit tatii un post de director pentru următorii doi ani.

— Mami și tati n-ar vrea în veci să stea în Fiji! am spumegat. Paradis de vacanță, poate. Dar lumea nu *locuiește* acolo.

— O groază de lume locuiește acolo, Lily. Și școala se ocupă de puști cum era tati, cu părinți în serviciul diplomatic prin Indonezia și Micronezia…

— Termină cu acești -*ezia*! am zis. De ce și-ar trimite părinții diplomați copiii la o școală idioată din Fiji?

— E o școală chiar foarte mișto, din câte am auzit. E pentru părinți care nu vor să-și dea la școală copiii în locurile unde au postul, dar nici nu vor să-i trimită tocmai în State sau în Marea Britanie. Pentru ei e o alternativă bună.

— Nu merg, am anunțat.

Langston a zis:

— Ar fi o ocazie bună și pentru mami. Și-ar putea lua un an liber, ca să lucreze la cercetarea și la cartea ei.

— Nu merg, am repetat. Îmi place să locuiesc aici, în Manhattan. O să stau cu bunicul.

Langston și-a tras din nou plapuma peste cap.

Lucru care însemna că nu îmi spusese toată povestea.

— CE-I??!! am vrut să știu, simțindu-mă, de data asta, înspăimântată de-a binelea.

— Bunicul o cere de nevastă pe Buni. În Florida.

Buni, cum vrea să i se spună, e iubita din Florida a bunicului — și motivul pentru care ne-a abandonat de Crăciun.

— Numele ei e Mabel! am zis. N-o să-i zic Buni în veci!

— Spune-i cum vrei. Dar o să fie, foarte curând, Madam

Bunicul. Când se-ntâmplă asta, bănuiala mea e că o să se mute acolo permanent.

— Nu te cred.

Langston s-a ridicat în fund, ca să-i văd fața. Chiar și așa bolnav, mutra îi era jalnic de sinceră.

— Crede-mă.

— Dar cum de nimeni nu mi-a spus?

— Încercau să te protejeze. Să nu te preocupe asta până ce nu știau sigur că lucrurile or să se petreacă așa.

Așa se născuse Urlătoarea, din cauza unor oameni care încercaseră din greu să mă „protejeze“.

— PROTEJEAZĂ ASTA! am țipat, ridicând degetul mijlociu spre Langston.

— Urlătoareo! m-a admonestat. Nu ți se potrivește deloc gestul.

— Dar *ce* mi se potrivește?

Am ieșit în trombă de pe terasă, m-am răstit la bietul și dragul de Mâr, care își lingea lăbuțele după masă, și tot în trombă am coborât scările în apartamentul *meu*, în camera *mea*, în orașul *meu*, Manhattan.

— Nu mă mută nimeni în Fiji, am mormăit în timp ce mă pregăteam să ies.

Nu mă mai puteam gândi la această catastrofă de Crăciun. Pur și simplu nu mai puteam. Era prea de tot.

Mă simțeam cuprinsă de o recunoștință specială, acum, pentru că aveam jurnalul învelit în moleschin roșu și puteam să mă încred în el. Conștiința faptului că Arțăgosul se afla de cealaltă parte, pregătit să citească — ba chiar să-i și pese — mi-a făcut pixul să zboare, răspunzând întrebării lui. Cât așteptam metroul care urma să mă ducă spre Midtown, la destinația solicitată de Arțăgosul, aveam o mulțime de timp liber de petrecut pe banca din stația Astor Place, de vreme ce trenul 6, cunoscut pentru lentoarea sa, părea să întârzie, ca de obicei, o

veșnicie.

Am scris:

Ceea ce îmi doresc de Crăciun este să cred.

Vreau să cred că, în ciuda tuturor dovezilor care arată contrariul, există motive pentru speranță. Scriu asta în timp ce un om fără adăpost doarme pe jos, învelit cu o pătură murdară, la câțiva metri de banca pe care stau în Astor Place, în partea care dă spre zona rezidențială a orașului, de unde pot să văd, dincolo de liniile ferate, până la intrarea Kmart-ului, din partea care dă spre centru. E relevant? Nu tocmai, cu excepția faptului că, atunci când am început să-ți scriu, l-am observat și apoi m-am oprit din scris, suficient de mult cât să dau o fugă până la Kmart și să-i cumpăr omului o pungă cu batoane Snickers, pe care i-am băgat-o sub pătură, și asta m-a făcut și mai tristă, fiindcă are pantofii rupți, este foarte murdar și miroase, iar eu cred că punga de Snickers o să însemne, până la urmă, mare lucru pentru el. Problemele lui sunt cu mult mai mari decât cele pe care le-ar putea rezolva o pungă de Snickers. Nu înțeleg, uneori, cum să procesez chestiile astea. Aici, în New York, vedem atâta grandoare și fast mai ales în perioada asta a anului, dar vedem, în același timp, și multă suferință. Toată lumea de pe peron îl ignoră pur și simplu pe omul ăsta, ca și cum n-ar exista, și nu-mi dau seama cum de așa ceva e posibil. Aș vrea să cred că nu-i o nebunie din partea mea să sper că se va trezi și că un asistent social are să-l ducă la un adăpost, ca să facă un duș, să mănânce și să doarmă, apoi asistentul social îl va ajuta să-și găsească ceva de lucru, un apartament și... Vezi? Pur și simplu e prea mult de procesat. Să speri atât pentru ceva — sau cineva — e poate lipsit de speranță.

Îmi vine greu să procesez ce ar trebui să cred sau dacă măcar ar trebui să cred ceva. E prea multă informație și mare parte din ea nu-mi place.

Și totuși, nu știu de ce, în ciuda dovezilor științifice care ar trebui să probeze că e fără sens, simt că eu chiar sper cu adevărat. Sper că încălzirea globală o să dispară. Sper că oamenii n-or să mai ajungă în stradă. Sper că suferința nu va mai exista. Vreau să cred că speranța mea nu e în zadar.

Vreau să cred că, deși îmi pun speranțele în lucruri atât de magnanime (un cuvânt bun din DEO, ha?), nu sunt o persoană rea, deoarece lucrul în care chiar vreau să cred este absolut egoist.

Vreau să cred că acolo, pe undeva, există cineva doar pentru mine. Vreau să cred că exist pentru a fi acolo pentru acel cineva.

Mai ții minte, în Franny și Zooey (pe care presupun că ai citit-o și că ți-a plăcut, dacă punem la socoteală locul unde ai găsit, la Strand, jurnalul roșu), cum Franny era o fată din anii 1950 pe care o speria sensul vieții, deoarece ea credea că acesta se găsea într-o rugăciune despre care îi povestise cineva? Și cu toate că nici fratele ei, Zooey, și nici mama ei nu înțelegeau prin ce trece Franny, cred că eu înțeleg. Fiindcă mi-ar plăcea ca sensul vieții să îmi fie explicat într-o rugăciune și, probabil, aș tresălta și eu, dacă m-aș gândi că ar exista posibilitatea să descopăr rugăciunea asta, iar ea să fie dincolo de capacitatea mea de înțelegere. (Mai ales dacă să fiu Franny ar însemna să port haine drăguțe de epocă, deși mă cam îndoiesc că aș vrea și un iubit pe nume Lane, student la Yale, care se prea poate să fie cam nesimțit, dar oamenii să mă admire că îmi dau întâlniri cu el; cred că aș prefera, mai degrabă, să fiu cu cineva mai… hm… ocult.) La finalul cărții, când Zooey o sună pe Franny, pretinzând că ar fi fratele lor Buddy, și încearcă să o înveselească, e un pasaj unde vorbește despre cum se apropie Franny de telefon și devine „cu fiecare pas mai tânără“, fiindcă a reușit să ajungă pe partea cealaltă. Și o să fie bine. Asta, cel puțin, cred eu că înseamnă.

Îmi doresc asta. Să fiu tot mai tânără cu fiecare pas, să aștept fiecare pas cu speranță și credință.

Rugăciune sau nu, vreau să cred că, în ciuda tuturor dovezilor care infirmă asta, este posibil ca oricine să-și găsească acea persoană specială, unică. Acea persoană alături de care să-și petreacă sărbătorile, să îmbătrânească sau, pur și simplu, să facă o plimbare agreabilă și banală prin Central Park. Cineva care să nu-l judece pe celălalt pentru prepozițiile lipsă, pentru frazele interminabile și care, la rândul lui, să nu fie judecat pentru snobismul de a fi pasionat de etimologie. (Te-am făcut cu vocabularul, așa-i? Știu, uneori mă surprind și pe mine însămi.)

Credință. Asta vreau de Crăciun. Caută cuvântul ăsta. Poate că are mai multe sensuri decât pricep eu. Ai putea tu să mi-l explici?

Încă scriam în jurnal când a sosit trenul, și am terminat de notat chiar când ajungeam la stația dintre Strada 59 și Lexington Avenue. În vreme ce puhoaiele de oameni, împreună cu mine, se revărsau din metrou și pătrundeau în Bloomingdale's sau urcau la suprafață, m-am concentrat puternic să nu-mi vină în minte lucrul la care eram decisă să nu mă gândesc.

Mutare. Schimbare.

Numai că nu la asta mă gândeam.

***

Am ocolit Bloomingdale's și m-am dus glonț spre FAO Schwarz, unde am priceput ce voise să spună Arțăgosul prin „plată". M-a întâmpinat o coadă ce se întindea de-a lungul străzii — coadă numai ca să *intri* în magazin! A trebuit să aștept douăzeci de minute doar ca să ajung la ușă.

Însă, orice ar fi, iubesc Crăciunul, chiar îl iubesc mult mult mult, nu-mi pasă dacă-s înghesuită ca o sardină printre alți două milioane de cumpărători de Crăciun panicoși, nu-mi pasă defel, mi-a plăcut fiecare minuțel din experiență, odată ce am pătruns în magazin — sunetul clopoțeilor la difuzoare, bubuitul

plin de încântare al inimii la vederea tuturor jucăriilor colorate și a jocurilor, într-un asemenea decor de basm. Raft după raft și etaj după etaj de distracție maximă. Probabil că Arțăgosul deja mă cunoștea bine, poate la un nivel spiritual, de mă trimisese la FAO Schwarz, adică Mecca a tot ce era Extraordinar și Frumos de sărbători. Arțăgosul iubea Crăciunul la fel de mult ca mine, nu se putea altfel, am decis.

M-am dus la ghișeul de informații:

— Unde găsesc Atelierul Fă-ți Propria Marionetă?

— Ne pare rău, a zis persoana din spatele ghișeului. Atelierul de Marionete e închis pe durata sărbătorilor. Am avut nevoie de spațiu pentru jucăriile-personaje din filmul *Lipeala*.

— Există figurine cu capsatorul și hârtia? am întrebat.

Cum de nu inclusesem astea în lista mea pentru Moșul?

— Mda. Dar uite, s-ar putea să ai mai mult noroc să-i găsești pe Frederico și Dante la Office Max, pe Third Avenue. Aici s-au vândut din prima zi. Să nu spui că ai auzit asta de la mine.

— Vă rog, am zis. Trebuie să fie un atelier de păpuși aici, azi. Așa scrie în caietul roșu.

— Pardon?

— Lăsați, am oftat.

Mi-am croit drum pe lângă Prăvălia Acadelelor, Salonul de Înghețată și Galeria Barbie, am urcat pe lângă raioanele pentru băieți, cu arme și teatre de război din Lego, am străbătut hățișuri de oameni și produse, până ce am nimerit în colțul cu *Lipeala*.

— Vă rog, i-am zis vânzătoarei, e vreun atelier de marionete pe aici?

— Nu prea, a mârâit printre dinți. Ăla-i în *aprilie*.

A spus asta cu un dispreț de genul *Păi, bine, cine* nu știe *asta?*

— Scuze, am zis, sperând ca părinții cuiva să o trimită *pe ea* în Fiji de Crăciunul următor.

Eram pe cale să mă dau bătută și să ies din magazin, cu credința în caietul roșu distrusă, când am simțit o bătaie pe umăr. M-am întors și am văzut o fată ce părea cam de vârsta facultății, îmbrăcată în Hermione din *Harry Potter*. Am presupus că e o angajată a magazinului.

— Tu cauți atelierul de marionete? a întrebat.

— Chiar eu? am zis.

Nu știu de ce mi-a ieșit ca o întrebare; cred că nu voiam ca Hermione să se bage în treaba mea. Mereu îmi displăcuse Hermione, fiindcă voiam tare mult să fiu în locul ei, iar ea nu părea niciodată să aprecieze, așa cum credeam că ar fi trebuit s-o facă, faptul că putea să fie ea. Putea să stea la Hogwarts, să fie prietenă cu Harry și să-l sărute pe Ron, chestie care ar fi trebuit să mi se întâmple mie.

— Hai cu mine, mi-a cerut Hermione.

De vreme ce ar fi fost o prostie să nu fac ce-mi ceruse o isteață ca Hermione, am lăsat-o să mă călăuzească până în cel mai depărtat și întunecat ungher al magazinului, unde erau chestii de care nu-i păsa nimănui, gen jucării de gumă și jocuri Boggle. Ne-am oprit la un raft gigantic cu girafe de pluș, iar ea a împuns cu degetul în peretele din spatele animăluțelor. Și peretele s-a deschis deodată, fiindcă era, de fapt, o ușă camuflată de girafe (*gira-flată*? — trebuie să bag în dicționar termenul).

Am urmat-o pe Hermione într-o încăpere micuță, ca o debara, unde se afla un banc de lucru, cu capete și bucăți de marionete (ochi, nasuri, ochelari, fuste, păr etc.). Un adolescent, ce arăta ca un câine chihuahua uman — ademenitor de compact, însă părând mai mare decât dimensiunile reale — stătea la o măsuță de jucat cărți, părând să mă aștepte.

— Ești EA! a zis, întinzând spre mine un deget. Nu arăți cum mi-am imaginat, chiar dacă nu mi-am imaginat defel cum arăți.

Până și vocea îi suna ca a unui chihuahua, schelălăită și

hiperactivă, dar totodată plină de afecțiune.

Mama îmi spusese mereu că nu e politicos să arăți cu degetul. Dar, de vreme ce era în Fiji, în misiunea ei sub acoperire, și nu acolo, ca să mă mustre, am întins și eu degetul spre băiat.

— Sunt EU! am zis.

Hermione ne-a îndemnat să nu ridicăm vocile.

— Vorbiți încet, vă rog, și fiți discreți! Vă pot lăsa în camera asta doar pentru cincisprezece minute, a zis și m-a cercetat bănuitoare: Nu fumezi, așa-i?

— Sigur că nu! am zis.

— Să nu încerci. Gândește-te că debaraua asta e ca o toaletă de avion. Îți vezi de-ale tale, dar știi că detectoarele de fum și alte dispozitive te monitorizează.

— Alertă teroristă! Alertă teroristă! a zis băiatul.

— Gura, Bum, a spus Hermione. N-o speria.

— Nu mă știi destul de bine ca să-mi spui Bum, a zis (se părea) Bum. Numele meu este John.

— Instrucțiunile mele ziceau *Bum*, Bum, a zis Hermione.

— Bum, am întrerupt-o, de ce sunt aici.

— Ai un caiet de înapoiat cuiva? a întrebat.

— Posibil. Cum îl cheamă?

— Informație interzisă, a zis Bum.

— Pe bune? am oftat.

— Pe bune.

Am ridicat privirea spre Hermione, sperând să pot invoca vreo solidaritate femeiască. A dat din cap că nu.

— Nu, a zis. De la mine nu-l scoți.

— Atunci care-i faza cu toate astea? am întrebat.

— Faza e Fă-ți Propria Marionetă! a zis Bum. Un loc doar pentru tine. Conceput de prietenul tău special. Care a aranjat asta pentru tine.

Ziua îmi fusese naspa de tot până atunci, și cu toate aceste

intenții ce păreau bune, nu eram tocmai sigură că aveam chef de joacă. Nu-mi dorisem în viața mea o țigară, dar mi-a venit dintr-odată să aprind una, fie și ca să declanșez alarma de incendiu, care m-ar fi putut scoate din situația asta.

Erau prea multe lucruri la care trebuia să nu chibzuiesc. Obosisem să tot încerc să nu mai gândesc. Voiam să mă întorc acasă, să-mi ignor fratele, să mă uit la *Ne vedem în St. Louis* și să plâng când micuța și drăgălașa Margaret O'Brien face zob omul de zăpadă (partea cea mai bună din film). Nu voiam să mă gândesc la Fiji, la Florida ori la altceva — sau altcineva. Dacă „Bum" nu voia să dezvăluie numele Arțăgosului sau orice altceva despre el, ce rost avea că venisem până aici?

Ca și cum ar fi știut că moralului meu îi trebuia un întăritor, Bum mi-a întins o cutie cu acadele Sno-Caps. Bomboanele mele preferate când mă uit la film.

— Amicul tău, a zis Bum, le-a trimis pentru tine. Ca acont pentru un cadou viitor mai consistent. Pentru orice eventualitate.

OK OK OK, mă joc. (*Arțăgosul mi-a trimis bomboane! O, ce-aș fi putut să-l iubesc!*)

M-am așezat la masa de lucru. Am decis să fac o marionetă care să arate așa cum îmi imaginam eu că arată Arțăgosul. Am ales un cap și un corp albastre, niște blană neagră, făcută să semene cu o frează Beatles din perioada timpurie, niște ochelari negri tip fund de borcan (destul de asemănători cu ai mei) și o jachetă vineție cu nasturi. I-am lipit un năsoi roz, în forma unei mingi pufoase de golf. Apoi am tăiat căptușeală roșie, am făcut niște buze rânjite din ea, ca și cum s-ar fi strâmbat, și am lipit buzele pe locul gurii.

Mi-am amintit vremea când aveam zece ani — nu cu prea mult timp în urmă, dacă stăteam să mă gândesc — și îmi plăcea să mă duc la salonul magazinului American Girl ca să coafez părul păpușii mele, și cum îl întrebasem odată pe responsabilul

de raion dacă aș putea să-mi realizez propria păpușă American Girl. Deja aveam toate datele pentrun ea — LaShonda Jones, doisprezece ani, campioană la patinaj pe rotile, din Skokie, Illinois, aproximativ 1978. Îi știam biografia, ce haine ar fi purtat și toate celelalte lucruri. Dar când l-am întrebat pe manager dacă voia să mă ajute s-o creez pe LaShonda chiar acolo, în interiorul magazinului American Girl, acesta mă privise atât de ultragiat, încât ai fi crezut că eram o revoluționară junioară ce întreba politicos dacă poate să arunce în aer cartierele generale ale Mattel, Hasbro, Disney și Milton Bradley în același timp.

Chiar dacă numele lui era confidențial, voiam să-l îmbrățișez pe Arțăgosul. Fără să vrea, îmi îndeplinise unul dintre visele mele secrete — îmi permisese să îmi fac propria păpușă, în cartierul general al unui vestit magazin de jucării.

— Joci fotbal? m-a întrebat Hermione, în timp ce împăturea și punea deoparte hainele pe care nu le întrebuințasem pentru marionetă.

Împăturea cu atâta iscusință, încât m-am întrebat dacă nu fusese împrumutată cumva de la un magazin de îmbrăcăminte.

— Mda, am răspuns.

— Așa am crezut și eu, a zis. Acum, sunt în anul întâi la facultate, dar anul trecut, când eram în ultimul an de liceu, cred că școala mea a jucat cu a ta. Te țin minte, fiindcă echipa voastră nu-i așa de grozavă, dar erai o portăreasă foarte pusă pe treabă, nu conta că restul fetelor din echipă erau mai preocupate să-și dea cu luciu de buze decât să joace, deoarece tu erai hotărâtă să nu lași echipa cealaltă să înscrie. Ești căpitan, nu? Și eu am fost.

Eram pe cale s-o întreb pe Hermione la ce școală fusese, când mi-a spus următoarele:

— Ești altfel decât Sofia. Dar poate arăți mai interesant. Cămașa aia, pe care o porți pe sub bluza cu ren, e de uniformă?

Ciudat. Sofia poartă haine dintre cele mai superbe. Din Spania. Vorbești catalană?

— *Nu.*

Am zis nu în catalană, dar din moment ce cuvintele sună la fel în engleză, Hermione n-a observat.

Am început să mă întreb ce limbă se folosea în Fiji.

— Timpul a expirat! a zis Hermione.

Am ridicat păpușa în fața mea.

— Te botez Rânjilă, i-am zis, apoi i l-am înmânat pe Rânjilă tipului pe nume Bum. Te rog să-i dai asta Celui Cu Nume de Neștiut.

I-am întins și caietul cu copertă roșie.

— Și ăsta. Să nu citești ce scrie. Bum. E personal.

— N-o să citesc! a promis Bum.

— Cred că o va face, a murmurat Hermione.

Aveam o puzderie de întrebări.

De ce nu-i pot ști numele?

Cum arată?

Cine ducă-se pe pustii e Sofia și de ce vorbește catalană?

Ce caut eu, până la urmă, aici?

Probabil că răspunsurile aveam să le aflu în jurnal, dacă Arțăgosul decidea să continue jocul.

Fiindcă anul ăsta bunicul nu era aici să mă ducă la priveliștea mea preferată de Crăciun — casele mult, *muuult* prea decorate din Dyker Heights, Brooklyn, care în perioada asta a anului erau atât de luminate, încât cartierul se vedea, probabil, din spațiu — mi-am zis că Arțăgosul ar fi putut, cel puțin, să se arate și să-mi povestească despre asta. Îl și provocasem s-o facă, lăsându-i un nume de stradă din Dyker Heights și cuvintele: *Casa Spărgătorului de Nuci.*

Mi-am dat seama că mai voiam să adaug ceva la instrucțiunile trecute în caiet, așa că m-am străduit să-l iau înapoi de la Bum.

— Hei! a zis, încercând să se pună între mine și propriul meu jurnal. E al meu.

— Nu-i al tău, a zis Hermione. Ești doar un mesager, Bum.

Căpitanii de echipă au grijă unii de alții.

— Vreau numai să adaug ceva, i-am zis lui Bum și am încercat cu blândețe să extrag caietul din strânsoarea sa, dar nu voia să-i dea drumul. Ți-l dau înapoi. Promit.

— Promiți? a întrebat.

— Tocmai am zis că promit!

— A spus că promite, s-a băgat și Hermione.

— Promiți? a repetat Bum.

Începeam să-mi dau seama cum se alesese John cu porecla.

Hermione a înhățat jurnalul și mi l-a dat.

— Repede, până nu o ia razna. E o mare responsabilitate pentru el.

Iute, după cuvintele *Casa Spărgătorului de Nuci,* am adăugat încă un rând:

Adu-o și pe marioneta Rânjilă. Sau nu o aduce.

7. Dash

24–25 decembrie

Bum a refuzat să-mi spună ceva.

— Era înaltă?

A clătinat din cap.

— Deci era scundă?

— Nu… nu-ți spun.

— Drăguță?

— Nu spun.

— De o indescriptibilă neatractivitate?

— Nu ți-aș spune nici dacă aș ști ce înseamnă asta.

— Avea părul blond și îi cădea peste ochi?

— Nu… ia stai, încerci să mă fraierești, așa-i? Nu spun nimic, decât că a vrut să-ți dau asta.

Împreună cu caietul, mai era o… marionetă?

— Arată de parcă Animal și Domnișoara Piggy au făcut sex, am zis, și asta le e progenitura.

— Ochii mei! s-a văitat Bum. Acum, că ai spus asta, o tot văd în fața ochilor!

M-am uitat la ceas.

— Probabil ar trebui să te duci acasă, înainte să înceapă cina, i-am sugerat.

— Mama ta și Giovanni or să ajungă în curând acasă? a întrebat.

Am încuviințat.

— Îmbrățișare de Crăciun! a solicitat.

Și îndată m-am trezit cuprins în ceea ce nu putea fi numit altfel decât îmbrățișare de Crăciun.

Știu că asta ar fi trebuit să-mi încălzească inima. Dar nimic asociat culturii Crăciunului nu izbutea să facă asta. Nu eram totuși pe deplin ignorant, așa că l-am îmbrățișat pe Bum ca și cum aș fi simțit-o din tot sufletul. Dar, în principiu, eram gata să am iarăși apartamentul doar pentru mine.

— Ne vedem după Crăciun, la petrecere, da? a întrebat Bum. Pe douăzeci și șapte?

— Douăzeci și șase.

— Aș face bine să-mi scriu.

A luat un pix de pe măsuța de la ușă și a scris *PE 26* pe braț.

— Nu trebuie să scrii și ce anume e pe 26?

— A, nu, asta o să țin minte. E petrecerea iubitei tale!

Aș fi putut să-l corectez, dar știam că ar fi trebuit, oricum, să îi repet asta mai încolo.

Odată ce Bum a ieșit cu bine din imobil, m-am lăfăit în liniște. Era ajunul Crăciunului și nu trebuia să mă duc nicăieri. Mi-am aruncat pantofii din picioare. Apoi mi-am azvârlit de pe mine pantalonii. Amuzat de asta, m-am dezbrăcat de cămașă. Și de chiloți. M-am plimbat din cameră în cameră gol, așa cum mă născuse mama, doar că fără sânge și lichid amniotic. Era bizar — mai rămăsesem de multe ori singur acasă, dar nu defilasem niciodată în pielea goală. Era cam răcoare, dar, totodată, și destul de amuzant. Le-am făcut cu mâna vecinilor. Am mâncat niște iaurt. Am pus CD-ul mamei cu coloana sonoră de la *Mamma Mia* și m-am învârtit nițel pe muzică. Am șters un pic praful.

Apoi mi-am amintit de caiet. Nu mi se părea în regulă să deschid jurnalul așa, gol pușcă. Astfel că mi-am pus chiloții. Și cămașa (descheiată). Și pantalonii.

Lily, până la urmă, merita ceva respect.

Ce scria, sincer, m-a cam dat pe spate. Mai ales partea despre Franny. Fiindcă avusesem mereu o slăbiciune pentru Franny. Ca majoritatea personajelor lui Salinger, ea n-ar fi fost așa de dusă dacă nu i s-ar fi întâmplat continuu lucruri nasoale. Nu voiai, adică, să rămână cu Lane, care era un neisprăvit. Dacă până la urmă ajungea la Yale, îți doreai să facă scrum locul ăla.

Știam că încep s-o confund pe Lily cu Franny. Doar că Lily nu s-ar fi înamorat de Lane. S-ar fi înamorat de… habar n-am de cine s-ar fi înamorat, sau dacă tipul ăla, întâmplător, ar fi semănat cu mine.

Credem în lucruri greșite, i-am scris cu același pix pe care-l folosise Bum ca să se mâzgălească pe braț. *Chestia asta este cea mai frustrantă. Nu lipsa credinței, ci credința în lucruri greșite. Vrei sens? Ei bine, sensul e acolo. Doar că tare bine ne mai pricepem să-l interpretăm eronat.*

Voiam să mă opresc aici. Dar am continuat.

N-o să-ți fie explicat într-o rugăciune. Și n-o să fiu eu în stare să ți-l explic. Nu doar fiindcă sunt la fel de ignorant, plin de speranțe și bolnav de orbire selectivă ca oricine, ci fiindcă nu cred că sensul e ceva ce se poate explica. Trebuie să-l înțelegi singură. E ca atunci când începi să citești. Mai întâi înveți literele. Apoi, după ce știi ce sunete corespund literelor, le folosești ca să pronunți cuvintele. Știi că p-i-s-i-c-ă formează „pisică“ și literele c-â-i-n-e alcătuiesc cuvântul „câine“. Pe urmă însă, trebuie să faci un salt suplimentar și să înțelegi că acel cuvânt, „pisică“, e legat de o pisică adevărată și că un „câine“ e asociat cu un câine real. Saltul acesta, înțelegerea, duce la sens. Și, de multe ori în viață, ne mulțumim doar să rostim lucrurile cu voce tare. Știm propozițiile și cum să le pronunțăm. Știm ideile și cum să le prezentăm. Cunoaștem rugăciunile și în ce ordine să rostim vorbele. Dar e doar silabisire și-atât.

Nu vreau ca toate astea să sune lipsite de speranță. Fiindcă, în același fel în care un copilaș poate să-și dea seama ce înseamnă „p-i-s-i-c-ă“, eu cred că putem descoperi adevărurile care sălășluiesc în spatele cuvintelor. Aș vrea să-mi pot aminti momentul când eram mic și am descoperit că literele se leagă în cuvinte, apoi că acele cuvinte se leagă de lucruri reale. Ce revelație trebuie să fi fost! Nu avem cuvintele potrivite de vreme ce nu le-am învățat încă. Trebuie să fi fost minunat să ți se dea cheia regatului și s-o vezi cum ți se răsucește atât de ușor în mână.

Mâinile începeau să-mi tremure puțin. Deoarece nu-mi dădeam seama că știam lucrurile astea. Toate ieșiseră la suprafață doar fiindcă aveam caietul în care să le scriu și fiindcă aveam pe cineva căruia să i le scriu.

Mai era și cealaltă parte a problemei — cea cu *Vreau să cred că acolo, pe undeva, există cineva doar pentru mine. Vreau să cred că exist pentru a fi acolo pentru acel cineva.* Asta, trebuia să admit, mă preocupa mai puțin. Restul părea să fie mult mai important. Dar eram totuși suficient de atașat de acel concept pentru a nu dori să-l destram cu totul. Adică: nu voiam să-i spun lui Lily că mi se părea că fuseserăm cu toții trași pe sfoară de Platon, cu a sa idee despre sufletele pereche. Asta în caz că ea ar fi fost sufletul meu pereche.

Prea mult. Prea curând. Prea repede. Am lăsat deoparte caietul și am început să mă plimb încoace și-ncolo prin apartament. Lumea era prea plină de palavragii și rătăciți, de lingăi și de spioni — toți foloseau greșit cuvintele și asta făcea ca tot ce se spunea sau se scria să pară suspect. Poate că asta era atât de neliniștitor în privința lui Lily în clipa de față — în ceea ce făceam noi era nevoie de încredere.

E mult mai greu să minți pe cineva în față.

Dar.

E și mult mai greu să-i spun cuiva adevărul de la obraz.

Vorbele nu mă ajutau, prin urmare, nu eram sigur că puteam găsi cuvintele care să o ajute pe ea. Așa că am lăsat caietul și m-am gândit la adresa pe care mi-o dăduse (habar n-aveam pe unde putea să fie Dyker Heights) și la marioneta oribilă care o acompania. *Adu-o și pe marioneta Rânjilă,* scrisese. Îmi plăcea rezonanța acelui *adu-o*. Ca și cum ar fi fost într-o comedie de moravuri.

— Poți să-mi spui cum e ea? l-am întrebat pe Rânjilă.

N-a făcut decât să rânjească în loc de răspuns. Nu îmi era de ajutor.

Mi-a sunat mobilul — era mama, întreba cum se desfășura Ajunul la tata. I-am spus că era în regulă și am întrebat-o dacă ea și Giovanni luau o cină tradițională de Ajun. A chicotit și-a spus că nu, nu se zărea niciun curcan prin preajmă, și că era foarte mulțumită și fără. Îmi plăcea chicotitul ei — după mine, copiii nu-și aud suficient părinții chicotind —, dar am terminat convorbirea înainte să simtă nevoia de a-i trece lui Giovanni receptorul, ca să-mi transmită câteva salutări de complezență. Știam că tata n-o să mă sune până în ziua de Crăciun — nu suna decât atunci când obligația devenea atât de evidentă, încât și o gorilă și-ar fi dat seama.

Mi-am imaginat cum ar fi fost dacă minciuna pe care i-o spusesem mamei ar fi reprezentat, de fapt, adevărul — adică aș fi fost cu tata și cu Leeza în acel moment la un „adăpost yoga“ din California. Eu unul aveam impresia că yoga era ceva *de care* să te adăpostești, nu un loc *unde* să te adăpostești, așa că imaginea mentală implica să stau picior peste picior, cu o carte deschisă în poală, în vreme ce toți ceilalți executau Poziția Struțului. În cei aproximativ doi ani de când erau împreună, fusesem o dată cu tata și cu Leeza în vacanță, iar aceasta implicase mersul la ceva numit, redundant, „stațiune spa“ și să dau peste ei când se pupau cu măști de nămol pe fețe. Era mai

mult decât suficient pentru viața actuală și pentru încă alte două-trei existențe viitoare.

Împodobisem pomul cu mama înainte ca ea și Giovanni să plece. Chiar dacă nu mă dădeam în vânt după Crăciun, am obținut anumite satisfacții de pe urma bradului — an de an, eu și mama ne scoteam amintirile de la naftalină și le atârnam de crengi. Eu nu spusesem nimic, dar mama își dăduse seama că Giovanni nu merita să ia parte la asta — eram doar eu și cu ea, scoțând balansoarul cât palma, pe care străbunica mea îl făcuse pentru casa de păpuși a mamei, și atârnându-l cu o fundiță de o ramură, apoi scoțând prosopelul meu de bebeluș, cu mutra leului ițindu-se prin codrii de desene animate și punându-l în pom. În fiecare an mai adăugam câte ceva, iar anul acesta o făcusem pe mama să râdă când apărusem cu una dintre cele mai prețuite posesiuni din copilăria mea — o sticluță de Canadian Club, pe care o băuse la repezeală pe parcursul unei călătorii cu avionul la socri și pe care eu o acaparasem și-o ținusem în mânuță, captivat, tot restul acelei călătorii.

Era o istorioară hazlie, și voiam să i-o spun lui Lily, fata pe care abia dacă o cunoșteam.

Însă am lăsat caietul la locul lui. Știu că aș fi putut să-mi închei nasturii la cămașă, să mă încalț iarăși și s-o pornesc spre misteriosul Dyker Heights. Însă cadoul pe care mi-l făcusem mie însumi de Crăciun era o retragere deplină din tumultul lumii. Nu am dat drumul la televizor. Nu mi-am sunat niciun prieten. Nu mi-am verificat e-mailul. Nici măcar nu m-am uitat pe geam. M-am cufundat, în schimb, în solitudine. Dacă Lily voia să creadă că acolo, undeva, era cineva doar pentru ea, eu unul voiam să cred că puteam fi aici doar pentru mine. Mi-am pregătit cina. Am mâncat alene, încercând să savurez gustul mâncării. Am luat apoi *Franny și Zooey* și m-am bucurat iarăși de compania lor. Apoi am dansat un tango cu cărțile din raft, înainte și înapoi — scoțând ba o carte de poezii de Marie Howe,

ba niște povestiri de John Cheever. Un vechi eseu de E.B. White, apoi un pasaj din *Trompeta Lebedei.* M-am dus în cameră la mama și am citit câteva dintre paginile pe care le îndoise — mereu făcea așa când dădea peste o frază care-i plăcea, și de fiecare dată când deschideam cartea, simțeam nevoia să încerc să ghicesc ce frază o impresionase. Să fie oare citatul din Logan Pearsall Smith, „infatigabila urmărire a unei perfecțiuni de neatins, fie și dacă aceasta constă în nimic altceva decât apăsarea clapelor unui străvechi pian, este singura care oferă vieții noastre un sens pe această futilă stea“, de la pagina 202 a volumului *Dulcele bar* de J.R. Moehringer, ori poate, cu câteva rânduri mai jos, mai simpla frază „Să fii singur n-are nimic de-a face cu câți oameni sunt prin preajmă“? Să fi fost, din *Revolutionary Road* al lui Richard Yates, „Admirase străvechea delicatețe a clădirilor și felul în care lămpile stradale făceau să explodeze molatic, verde străveziu, copacii la ceas de noapte“, sau „Locul îl făcea să se umple de o înțelepciune evanescentă, de neatins, îl făcea să creadă că o grație imposibil de exprimat stătea pregătită și-l aștepta după colț, însă el se ostenise umblând pe nesfârșitele străzi albastre, iar toți cei care știau cum să trăiască își țineau pentru ei secretul atât de chinuitor“? La pagina 82 a cărții lui Anne Enright, *Adunarea*, scria oare „Nu doar sexul, sau amintirea sexului, mă face să-l iubesc pe Michael Weiss din Brooklyn, acum, cu șaisprezece ani prea târziu. E felul în care a refuzat să mă ia în stăpânire, oricât aș fi încercat să fiu luată în stăpânire. E felul în care nu m-a luat, felul în care s-a mulțumit să mă întâmpine mereu, doar la jumătatea drumului“. Sau „Cred că sunt gata, acum, pentru asta. Cred că sunt gata pentru a fi întâlnită.“

Am petrecut ore făcând asta. N-am scos o vorbă, dar nu eram conștient de tăcerea mea. Sunetul vieții mele, al vieții mele interioare, era tot ce-mi trebuia.

Mă simțeam ca la o sărbătoare, dar n-avea nimic de-a face

cu Iisus, cu calendarul sau cu ce făcea restul lumii.

Înainte să mă culc, am revenit la rutina mea — am deschis dicționarul (prescurtat, din păcate) de la căpătâiul patului și am încercat să găsesc un cuvânt pe care să-l pot iubi.

lichefiat, *adj. 1.* adus în stare lichidă. 2 topit.

Lichefiat. Am încercat să adorm rostindu-l în minte.

Abia când eram pe punctul să mă cufund în somn, mi-am dat seama ce făcusem: deschizând la întâmplare dicționarul, nimerisem la doar câteva pagini de *Lily*.

Nu lăsasem lapte și prăjiturele pentru Moșul. N-aveam sobă cu horn; nici măcar n-aveam sobă. Nu trimisesem nicio listă de cadouri și nici n-aveam vreo diplomă de cumințenie. Și totuși, când m-am trezit în dimineața următoare, cadourile de la mama încă mă așteptau.

Le-am despachetat sub ramurile bradului, fiindcă știam că asta și-ar fi dorit ea să fac. M-a apucat dorul de ea atunci — vreo zece minute doar, cât mi-am dorit să-i fi putut oferi și eu daruri. Pe sub ambalaje nu era nimic surprinzător — niște cărți pe care mi le dorisem, un gadget, pentru un pic de diversitate, și un pulover albastru, care nu arăta chiar atât de nasol.

— Mersi, mami, am zis în aer, fiindcă era prea devreme ca s-o pot suna pe fusul ei orar.

M-am cufundat imediat într-una din cărți, scoțându-mi nasul din ea doar când a sunat telefonul.

— Dashiell? a intonat tatăl meu.

De parcă altcineva cu vocea mea ar fi putut răspunde la telefon în apartamentul mamei.

— Da, tată?

— Leeza și cu mine am dori să îți urăm un Crăciun fericit.

— Mulțumesc, tată. Vă doresc și vouă la fel.

(pauză stânjenitoare)

(o și mai lungă pauză stânjenitoare)

— Sper că maică-ta nu-ți scoate peri albi.

O, tată, ce-mi place când joci jocul ăsta.

— Mi-a spus că dacă voi curăța bine cuptorul de funingine, o să mă lase să-mi ajut surorile să se pregătească de bal.

— E Crăciunul, Dashiell. N-ai putea s-o lași mai moale cu atitudinea asta?

— Crăciun fericit, tati. Și mulțumesc pentru cadouri.

— Ce cadouri?

— Scuze… astea au fost toate de la mami, așa-i?

— Dashiell…

— Trebuie să închid. Au luat foc oamenii de turtă dulce.

— Stai… Leeza ar vrea să-ți spună și ea Crăciun fericit.

— S-a cam îngroșat fumul. Chiar trebuie să mă duc.

— Păi, Crăciun fericit.

— Da, tati. Crăciun fericit.

Era, mă gândesc, cel puțin o optime vina mea, fiindcă ridicasem receptorul. Dar voiam să termin odată cu asta, și acum gata — se terminase de-a binelea. M-am îndreptat spre caietul cu copertă roșie, cât pe ce să mă dezlănțui pe paginile lui —, dar apoi am simțit că n-aș fi vrut s-o împovărez pe Lily cu ce simțeam, nu în momentul acela. Asta ar fi însemnat doar să transmit mai departe nedreptatea, iar Lily ar fi fost și mai puțin capabilă decât mine să oprească ce se întâmplase.

Era doar ora cinci, însă afară se întunecase deja. Am decis că se făcuse vremea s-o apuc spre Dyker Heights.

Asta implica să iau trenul D mai departe decât îl luasem vreodată. După forfota furibundă a mulțimilor din ultima săptămână, orașul era, în ziua de Crăciun, aproape pustiu. Nu erau deschise decât bancomatele, bisericile, restaurantele chinezești și cinematografele. Toate celelalte păreau întunecate, adormite pentru o perioadă. Până și metroul părea să se fi golit — nu mai erau decât vreo câțiva oameni răspândiți pe platformă, un șir subțire de pasageri pe banchete. Da, se vedeau

semnele Crăciunului — fetițe încântate de rochițele lor și băieței arătând captivi în costumașe. Contactul vizual era cel mai adesea întâmpinat cu prietenie, și nu cu ostilitate. Dar, într-un loc ce fusese invadat de vizitatori, nu se mai zărea nici urmă de ghid turistic și toate conversațiile se purtau cu voce scăzută. Mi-am citit cartea cât am mers din Manhattan până în Brooklyn. Însă apoi, când trenul D a țâșnit din măruntaiele pământului, m-am întors să mă uit pe geam, zărind, în treacăt, ferestrele unor locuințe de familie.

Tot nu știam cum aveam să dau de casa Spărgătorului de Nuci. Îmi venise o idee totuși, odată ajuns în stație. Un număr mare de pasageri coborâseră odată cu mine, și păreau să se îndrepte, cu toții, în aceeași direcție — familii grupate laolaltă, cupluri ținându-se de mână, bătrâni porniți în pelerinaj. I-am urmat.

Mi s-a părut, mai întâi, că se simțea ceva bizar în aer, o aură de electricitate, ca în Times Square. Numai că noi nu ne aflam acolo, așa că nu prea avea sens… până ce am văzut casele, una mai electrificată decât alta. Oamenii ăștia nu erau diletanți într-ale luminației de Crăciun. Era un adevărat spectacol, cu peluze și case decorate. Cât vedeai cu ochii, fiecare locuință era acoperită cu luminițe. Beculețe de toate culorile, beculețe de toate formele. Siluete de reni, Moși și sănii. Cutii cu fundițe, ursuleți de jucărie, păpuși gigantice — toate construite din luminițe de Crăciun. Dacă Iosif și Maria și-ar fi luminat în felul ăsta ieslea, s-ar fi văzut tocmai până la Roma.

M-au cuprins, uitându-mă la toate acestea, niște sentimente contradictorii. Pe de o parte, uimitoarea cantitate de energie, o măsură a ingenioasei risipe pe care o inspiră Crăciunul american. Pe de altă parte, era uimitor să văd o întreagă comunitate iluminată în felul ăsta, deoarece chiar o făcea să arate ca o adevărată comunitate. Îți puteai imagina că toată lumea își scotea beculețele în aceeași zi și că făceau o petrecere

în cartier când le dădeau drumul. Copiii se plimbau transfigurați de priveliște, de parcă vecinii lor ar fi devenit, brusc, furnizorii unei magii delicioase. Împrejur se auzeau la fel de multe conversații pe câtă lumină era — niciuna nu mă implica pe mine, dar mă bucuram să le aud prin preajmă.

Casa Spărgătorului de Nuci n-a fost greu de găsit — soldații-jucărie străjuiau înălțați la cel puțin cinci metri în văzduh, Regele Șobolan amenința festivitățile și Clara dănțuia în noapte. M-am uitat după vreun pergament pus în mâna ei, sau după vreo carte poștală cocoțată peste cadourile scăldate în lumină. Apoi am zărit-o jos, pe pământ — o nucă luminoasă, mare cât o minge de baseball, care fusese desfăcută doar cât era nevoie să se introducă ceva în ea.

Biletul pe care l-am găsit înăuntru era scurt și limpede.

Spune-mi ce vezi.

M-am așezat pe bordură și i-am scris despre contradicții, despre risipă și despre bucurie. Apoi i-am zis că preferam demonstrația domoală a unui raft de cărți bine garnisit voltajului acestei străzi. Nu din pricină că una ar fi fost greșită și cealaltă corectă — era doar o chestie de preferință. I-am spus că mă bucuram că se sfârșise Crăciunul, apoi i-am zis și de ce. M-am mai uitat în jur, am încercat să văd totul, ca să-i spun ei. Căscatul unui copil de trei ani, bucuros, însă obosit. Cuplul de vârstnici din tren, care-și terminase în cele din urmă turul prin cartier — mi-am imaginat că o făceau de ani buni și că vedeau atât casele aflate în fața lor, cât și pe cele din trecut. Mi-am imaginat că tot ce spuneau începea cu expresia *Mai ții minte când.*

I-am relatat apoi și ceea ce nu vedeam. Mai precis, faptul că n-o vedeam pe ea.

Ai putea să stai la câțiva metri de mine — să fii partenera de dans a Clarei sau, de cealaltă parte a străzii, să faci o poză cu

Rudolf înainte ca el să-și ia zborul. Poate am stat lângă tine în metrou sau am fost în spatele tău la barele rotative. Dar, fie că ești sau nu aici, tu ești, de fapt, prezentă — fiindcă vorbele astea sunt pentru tine și n-ar fi existat dacă n-ai fi fost, într-un fel, aici. Caietul ăsta e un instrument straniu — interpretul nu cunoaște muzica până ce nu este interpretată.

Știu că vrei să-mi afli numele. Dar dacă ți l-aș spune, fie și prenumele doar, ai putea să intri online și să găsești toate acele descrieri incomplete și lipsite de acuratețe ale mele. (Dacă mă chema John sau Michael nu era o problemă.) Și chiar dacă te-ai jura pe ce ai mai scump că nu m-ai căuta pe net, tentația ar fi mereu acolo. Așa că aș vrea să rămân la o distanță delicată, pentru ca astfel să ajungi să mă cunoști, fără să fii distrasă de zgomotul de fond al altora. Sper că e în regulă așa.

Următoarea însărcinare de pe listă nu presupune amânare — ar fi mai bine dacă ai face-o chiar în seara asta. La clubul ăsta, care-și schimbă numele cam o dată pe lună (i-am dat adresa), e un show pe cale să înceapă și care-o să țină toată noaptea. Tema (în acord cu sezonul) este A șaptea noapte de Hanuka. În deschidere e o trupă de „jewfire“ (Ezekial? Ariel?), apoi, cam pe la două dimineața, e o formație evreiască gay de dancepop/indie/punk cu numele de Rabin Prostuț, Șmecheriile Sunt Pentru Jidani. În pauza dintre trupa din deschidere și concertul principal uită-te după scrisul de pe pereții toaletei.

Un concert nocturn la club nu era tocmai genul meu de spectacol, așadar știam că aveam de dat câteva telefoane pentru a-mi pune planul în aplicare. Am strecurat iute jurnalul roșu în nucă și am scos marioneta Rânjilă din rucsac.

— Să stai de pază, bine? i-am cerut.

Și l-am lăsat acolo, santinelă micuță printre spărgătorii de nuci.

8. (Lily)

25 decembrie

Am decis ca anul ăsta să-mi fac un cadou de Crăciun. Am hotărât să-mi petrec ziua vorbind doar cu animalele (reale sau de jucărie), cu anumiți oameni, dacă era cu adevărat necesar și nu erau părinții mei sau Langston, și cu Arțăgosul, prin intermediul unui jurnal cu o copertă roșie de moleschin — dacă mi-l înapoia.

Când m-am făcut destul de mare ca să scriu și să citesc, părinții mei mi-au dăruit o tăbliță, pe care o țineam mereu în cameră. Ideea era ca dacă eu, Lily, mă simțeam frustrată, să scriu pe tăbliță cuvinte prin intermediul cărora să-mi exprim stările, în loc s-o las pe diavolița de Urlătoare să le exprime prin țipat. Trebuia să fie o unealtă terapeutică.

Am scos de la naftalină tăblița în dimineața de Crăciun când părinții m-au apelat pentru o videoconferință. Aproape că nu i-am recunoscut pe monitorul computerului. Trădătorii arătau așa de sănătoși, bronzați și relaxați. Deloc în spiritul Crăciunului.

— Crăciun fericit, dragă Lily! a zis mami.

Stătea pe balconul cabanei lor, sau ce era, iar în spatele ei vedeam oceanul unduindu-se. Arăta cu zece ani mai tânără decât atunci când părăsise, cu o săptămână în urmă, Manhattanul.

Fața radioasă a tatei s-a strecurat pe ecran, lângă cea a mamei, blocându-mi vederea la ocean.

— Crăciun fericit, dragă Lily! a zis.

Am mâzgălit pe tăbliță și am ridicat-o spre monitorul computerului, ca să o vadă: *Crăciun fericit și vouă.*

Mami și tati s-au încruntat amândoi la vederea tăbliței de scris.

— Aoleu, a zis mami.

— Aoleu, a zis și tati. Lily Ursulețul nu-i astăzi în apele ei? Chiar dacă te-am pregătit pentrtu călătoria noastră aniversară încă de Crăciunul trecut, și ne-ai *asigurat* că o să fie în regulă dacă petreci Crăciunul ăsta fără noi?

Am șters ce scrisesem și am înlocuit cu: *Langston mi-a spus despre slujba la liceul-internat.*

Le-au căzut fețele.

— Adu-l pe Langston să vorbim! a cerut mami.

E bolnav la pat, am scris. *Doarme acum.*

— Ce temperatură are? a zis tati.

— 38 de grade.

Fața mamei, din iritată, a devenit îngrijorată.

— Bietul copilaș. Și chiar de Crăciun. Bine totuși că ne-am pus de acord să nu deschidem cadourile până ce nu ajungem acasă, de Anul Nou. N-ar fi avut niciun haz cu el căzut la pat, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

Vă mutați în Fiji?

— N-am decis încă nimic, a zis tati. Vorbim toți când ne întoarcem.

Iute, mâinile mele au șters și au scris un nou mesaj.

Sunt SUPĂRATĂ că nu mi-ați spus și mie.

— Îmi pare rău, Lily Ursulețule, a făcut mami. N-am vrut să te superi înainte să existe vreun motiv întemeiat.

AR TREBUI SĂ FIU SUPĂRATĂ?

Începea să mă doară mâna de la atâta șters și scris. Aproape că-mi doream ca vocea să nu-mi fie atât de încăpățânată.

— E Crăciunul, a zis tati. Sigur că n-ar trebui să fii supărată. O să decidem asta ca familie…

Mami l-a întrerupt.

— E niște supă de pui în congelator. Poți să o dezgheți la microunde, pentru Langston.

Am început să scriu: *Langston merită să fie bolnav.* Însă am șters și în loc de asta am scris *OK, o să-i fac niște supă.*

— Dacă îi mai crește temperatura, o să trebuiască să te rog să-l duci la doctor. Poți să faci asta, Lily?

Vocea mi s-a dezlănțuit:

— Sigur că pot face asta! m-am răstit.

Pe bune, dar ce vârstă credeau că am? Unsprezece ani?

Tăblița și hotărârea mea nestrămutată erau amândouă furioase pe trădarea vocii mele.

— Îmi pare rău dacă n-a ieșit foarte bine Crăciunul ăsta, scumpo, a zis tati. Promit să mă revanșez de Anul Nou. Ai grijă de Langston azi, apoi du-te să iei o cină frumoasă de Crăciun la strămătușa Ida, diseară. Și-o să te simți mai bine, da?

Tăcerea mi-a revenit sub forma unei înclinări afirmative a capului.

— Cum ți-ai petrecut timpul, dragă? a zis mami.

N-aveam chef să-i povestesc despre caiet. Nu fiindcă eram SUPĂRATĂ pe faza cu Fiji. Ci fiindcă el și caietul păreau să reprezinte cea mai bună parte a Crăciunului de până acum. Voiam să țin toate astea doar pentru mine.

Am auzit un geamăt din camera fratelui meu.

— Lilllllyyy…

De dragul eficienței, le-am tastat alor mei un mesaj, în loc să mai scriu pe tăbliță.

Fiul vostru cel bolnav mă cheamă de pe patul unde

zace. Trebuie să mă duc repede. Crăciun fericit, părinți.

Vă iubesc. Vă rog, haideți să nu ne mutăm în Fiji.

— Te iubim! au chițăit din cealaltă parte de lume.

M-am deconectat și am pornit spre odaia fratelui meu. Mai întâi, m-am oprit la baie, ca să extrag o mască și niște mănuși de unică folosință din trusa de urgențe medicale, pe care mi le-am aranjat pe gură și mâini. Sub nicio formă n-aveam de gând să mă îmbolnăvesc și eu. NU cu un caiet roșu ce putea să se întoarcă la mine.

Am intrat în camera lui Langston și m-am așezat la căpătâiul patului. Benny decisese să se lase consumat de boală în propriul apartament, lucru pe care-l apreciam, fiindcă să am grijă de doi pacienți, în loc de unul, chiar de Crăciun, m-ar fi adus, probabil, la limita răbdării. Langston nu se atinsese de sucul de portocale și de biscuiții sărați pe care-i lăsasem cu câteva ore în urmă, ultima dată când slobozise spre mine al său „Lilllllllyyy…“, cam pe la ceasul când, într-o dimineață de Crăciun normală, ar fi trebuit să desfacem ambalajele cadourilor.

— Citește-mi ceva, a zis Langston. Te rog?

Nu aveam de gând să vorbesc cu el în ziua aceea, dar de citit puteam să-i citesc. Am reluat cartea de la punctul în care o lăsasem cu o seară înainte. Am început să citesc cu voce tare din *Poveste de Crăciun*. „E o așezare dreaptă, nimerită și nobilă a lucrurilor că, în vreme ce boala și mâhnirea sunt molipsitoare, nu este pe lume nimic mai contagios decât râsul și voia bună.“

— E un citat drăguț, a zis Langston. Subliniază-l și îndoaie colțul paginii pentru mine, vrei?

Am făcut cum mi s-a cerut. Nu pot să-mi dau seama, până la urmă, ce cred despre fratele meu și mania lui cu citatele. Uneori, e enervant că nu pot să deschid și eu o carte, la noi în

casă, fără să dau peste vreun paragraf adnotat de Langston. Aș prefera să-mi dau seama de una singură ce părere am despre cuvintele acelea, fără să văd comentariile scrise de mână ale lui Langston, gen *drăguț* sau *rah. pompos*, pe marginea foii; pe de altă parte, e interesant să-i descopăr notițele, să le citesc și să încerc să descifrez ce l-a intrigat sau inspirat în vreun pasaj anume. E o cale mișto de a pătrunde în mintea fratelui meu.

Pe mobilul lui Langston a apărut un mesaj-text.

— Benny! a zis, întinzându-se după telefon.

Degetele lui Langston s-au pus grăbite în mișcare, răspunzând mesajului. Îl știam pe dl Dickens și, deocamdată, terminasem aici.

Am ieșit din cameră.

Langston nici nu se deranjase să mă întrebe dacă era cazul să schimbăm daruri. Le promiseserăm alor noștri că vom aștepta până de Anul Nou ca să ne oferim unii altora cadourile, dar dacă m-ar fi întrebat, aș fi fost dispusă să trișez.

M-am întors în camera mea și am descoperit că am cinci mesaje vocale: două de la bunicul, unul de la vărul Mark, unul de la unchiul Sal și încă unul de la străbătușa Ida. Marele carusel al telefoanelor de Crăciun începuse.

N-am ascultat niciun mesaj. Mi-am închis telefonul. Am decis să fac grevă de Crăciunul ăsta.

Când le spusesem părinților mei, anul trecut, că nu m-ar fi deranjat dacă sărbătoream ceva mai târziu Crăciunul anul ăsta, fusese clar că nu vorbeam serios. Oare nu-și dăduseră seama?

Ar fi trebuit să fie o dimineață de Crăciun adevărată, cu desfăcut ambalaje de cadouri, mâncat un ditamai micul dejun, râs și cântat cu întreaga familie.

Mi-am dat seama, surprinsă, că era un lucru pe care mi-l doream totuși mai mult.

Voiam înapoi caietul roșu.

Fiindcă n-aveam ce face și nici cu cine să-mi petrec timpul,

m-am întins pe pat și-am început să mă gândesc la ce făcea Arțăgosul de Crăciun. Mi l-am imaginat locuind într-o mansardă boemă din Chelsea, cu o mamă foarte mondenă și cu iubitul ei supermișto, și cum aveau, poate, tunsori asimetrice și, cine știe, vorbeau germană. Mi i-am imaginat adunați în jurul șemineului, bând cidru fierbinte și gustând din fursecurile mele cu aromă lebkuchen, în vreme ce curcanul se rumenea în cuptor. Arțăgosul le cânta la trompetă, purtând și o beretă pe cap, pentru că, deodată, voiam să fie și un geniu muzical cu pălărie. Și când termina de cântat piesa compusă de el drept cadou de Crăciun, ei ovaționau și ziceau *Danke! Danke!* Bucata muzicală era perfectă, minunată, interpretarea lui divină, până și marioneta Rânjilă, așezată pe policioara șemineului, bătea din palmele sale de păpușă, ca un Pinocchio adus la viață de un asemenea dulce și cristalin sunet de trompetă.

De vreme ce eu nu puteam vorbi cu Arțăgosul, ca să aflu cum îi merge de Crăciun, am decis să mă îmbrac și să fac o plimbare prin parcul Tompkins Square. Știu toți câinii de acolo. Din cauza incidentelor anterioare cu gerbilul și pisicile, părinții mei au hotărât că era mai bine pentru mine să nu am animale de companie, fiindcă tind să mă atașez prea tare de ele. Au făcut un compromis, permițându-mi să accept slujbe de plimbat câinii altora prin cartier, atâta timp cât ei ori bunicul îi știau pe deținătorii animalelor. Compromisul acesta funcționase de minune în ultimii doi ani, fiindcă ajunsesem să petrec timp valoros cu mult mai mulți câini decât aș fi reușit în situația în care i-aș fi avut pe ai mei, plus că am și pus bani frumoși deoparte.

Vremea era straniu de caldă și de însorită pentru o zi de Crăciun. Parcă era mai mult iunie decât decembrie, încă un semn că era ceva în neregulă cu ziua asta. M-am așezat pe o bancă, uitându-mă la lumea care-și plimba cățeii și am început să-i alint cu „Bună, cățeluș!“ pe toți câinii pe care nu-i știam, și

cu același „Bună, cățeluș!“ pe cei pe care-i știam. Pe aceștia din urmă însă i-am mângâiat și i-am hrănit cu biscuiți în formă de os, pe care-i copsesem cu o seară înainte, folosind colorant alimentar verde și roșu, pentru a face biscuiții să arate festiv. Nu am vorbit cu oamenii mai mult decât era cazul, dar i-am ascultat, aflând astfel toate felurile în care, pentru toți ceilalți din vecinătate, Crciunul nu fusese atât de nasol ca al meu. Le-am văzut noile pulovere și căciuli, inelele și ceasurile abia primite, am aflat despre noile televizoare și laptopuri.

Însă nu mă puteam gândi decât la Arțăgosul. Mi l-am imaginat înconjurat de părinți iubitori și exact de cadourile pe care și le dorise. Mi l-am închipuit despachetându-și cadourile, constând în bluze pe gât negre și sumbre, în romane furioase, scrise de tineri romancieri furioși, și în echipament de schi, asta fiindcă îmi plăcea să cred că exista o posibilitate ca într-o zi să mergem împreună la schi, deși nu știu să schiez, dar fără niciun fel de dicționar englez-catalan sub brad.

Oare se dusese Arțăgosul, deja, în Dyker Heights? De vreme ce-mi închisesem telefonul și-l lăsasem acasă, singura cale prin care puteam afla asta era să o vizitez pe străbunica Ida, care era pe lista persoanelor pe care hotărâsem să le contactez în acea zi.

Străbunica Ida locuiește într-o casă spațioasă pe East Twenty-second Street, lângă Gramercy Park. Familia mea, formată din patru membri, locuiește într-un apartament micuț și înghesuit (și fără animale de companie, brrr…), pe care părinții mei, profesori, și-l pot permite doar fiindcă bunicul e proprietarul clădirii; întregul nostru apartament e cât un etaj de-al casei străbunicii Ida, unde ea locuiește singură. Nu s-a căsătorit niciodată și nici copii n-a avut. La vremea ei, a fost proprietara unei galerii de artă de un succes fabulos; s-a descurcat așa de bine, că i-a permis să-și cumpere propria casă în Manhattan. (Deși bunicul subliniază mereu că a cumpărat

casa într-o perioadă când orașul era în criză economică, iar foștii proprietari aproape că au plătit-o ei pe strămătușa Ida pentru a-i scăpa de imobil. Ce noroc pe ea!) Casa ei mare, situată într-o zonă bună, nu înseamnă totuși că strămătușa Ida ar fi vreo snoabă. De fapt, e așa de lipsită de aere încât, chiar dacă are o groază de bani, tot lucrează o zi pe săptămână la Madame Tussauds. Spune că simte nevoia de a avea ceva de făcut, și-i place să se afle printre celebrități. Cred, în sinea mea, că scrie o carte cu dezvăluiri despre ce se petrece între personajele din ceară când nu e nimeni atent la ele.

Langston și cu mine o numim dna Basil E., după cartea pe care am iubit-o când eram mici. *Din Însemnările Amestecate ale dnei Basil E. Frankweiler*. Acea madam Basil E. din carte este o doamnă bogată, care-și pune sora și fratele să pornească în căutarea unei comori ascunse în Muzeul Metropolitan de Artă din New York. Când eram copii, dna Basil a noastră obișnuia să ne ia pe mine și pe Langston în aventuri pe la muzee, când eram în timpul vacanțelor școlare, când ai noștri trebuiau să lucreze. Zilele se terminau mereu cu câte o înghețată gigantică. Cât de grozavă poate fi o străbunică care-și lasă nepotul și nepoata să se îndoape cu înghețată la masa de seară? *Supermega*grozavă, părerea mea.

Străbunica Ida/dna Basil E. m-a cuprins într-o strânsă îmbrățișare de Crăciun atunci când am ajuns la ea acasă. Îmi place că miroase întotdeauna a ruj și a parfum de calitate. Poartă mereu îmbrăcăminte demnă de o doamnă, chiar și în ziua de Crăciun, când ar putea să se fâțâie pe-acolo îmbrăcată în pijamale.

— Bună, Lily Ursulețule, a zis dna Basil E. Văd că ai descoperit botinele mele cele vechi de majoretă, de când eram liceană la Washington Irving High.

M-am aplecat să mă mai îmbrățișeze o dată. Îmi plac tare

mult îmbrățișările ei.

— Da, am dat din cap pe umărul ei, recunoscătoare. Le-am găsit în cufărul cu haine vechi. La început, îmi erau cam mari, dar mi-am pus o pereche de șosete mai groase, așa că acum îmi sunt numai bune. Sunt noile mele încălțări preferate.

— Îmi place că le-ai aurit cataramele, a zis. Ai de gând să-mi mai dai drumul anul ăsta?

Șovăielnică, mi-am desfăcut brațele din jurul ei.

— Acum, te rog, descalță-te. Nu vreau ca metalul de pe tocuri să-mi zgârie parchetul.

— Ce ai la cină? am întrebat.

Tradiția doamnei Basil E. este de a invita o mulțime de oameni la cina de Crăciun și, în plus, mai are mâncare pentru încă pe-atâția.

— Ca de obicei, a zis.

— Pot să te ajut?

— Vino pe aici, a spus și s-a răsucit spre bucătărie.

Dar n-am urmat-o.

S-a întors iarăși spre mine.

— Da, Lily?

— A înapoiat caietul?

— Încă nu, dragă. Dar sunt sigur că are s-o facă.

— Cum arată? am întrebat-o din nou.

— Va trebui să afli singură asta, a zis.

În afară de faptul că se răstea la oameni, Arțăgosul nu era, probabil, un monstru absolut, fiindcă, dacă ar fi fost, sub nicio formă nu s-ar fi oferit dna Basil E. să servească drept intermediar pentru ultima amplasare a jurnalului.

Și ne-am dus la bucătărie.

Dna Basil E. și cu mine am gătit și am cântat până la șase, în vreme ce muncitorii din jurul nostru făceau la fel, pregătind casa pentru marele ospăț. Îmi tot venea să țip DAR DACĂ NU MAI ADUCE CAIETUL ÎNAPOI? Însă n-am făcut-o. Fiindcă

strămătușa mea nu părea foarte îngrijorată. Ca și cum credea în el, și așa ar fi trebuit să procedez și eu.

În cele din urmă, la șapte seara — probabil cea mai luuuuungă așteptare a vieții mele — a sosit la cină batalionul de familie din Dyker Heights. Unchiul Carmine, soția lui și puzderia lor de copii au apărut la ușă încărcați cu daruri.

Pe al meu nu m-am obosit să-l deschid. Unchiul Carmine tot de opt ani crede că sunt și-mi dăruiește accesorii pentru păpuși American Doll. Care îmi plac și acum, dar nu e ca și cum ar fi vreun mister în pachețelul destinat mie. Așa că l-am întrebat:

— Îl ai la tine?

— O să te coste, a replicat unchiul Carmine și mi-a întins obrazul.

I-am dat un pupic de Crăciun. Odată plata făcută, a scos din sacul încărcat cu daruri caietul roșu și mi l-a întins.

Brusc, nu mai vedeam cum aș fi putut supraviețui încă o secundă dacă nu absorbeam noutățile scrise în jurnal. Simțeam nevoia să fiu singură.

— Pa, tuturor! am ciripit.

— Lily! m-a mustrat dna Basil E. Doar n-ai de gând să pleci acum.

— Am uitat să-ți spun că azi nu vorbesc, de fapt, cu nimeni! Sunt într-un fel de grevă! Așa că n-aș fi o companie foarte bună! Și Langston e bolnav acasă, așa că ar trebui să mă duc să-l verific.

I-am aruncat un sărut cu vârful degetelor:

— Muaa!

A clătinat din cap.

— Copila asta, i-a zis lui Carmine, tare-i ciudată.

Și-a ridicat mâinile în aer, apoi mi-a răspuns aruncându-mi, la rândul ei, un sărut.

— Ce să le zic amicilor tăi de colind, pe care i-ai invitat în seara asta la cină, aici?

— Zi-le Crăciun fericit! am strigat și am ieșit pe ușă.

Când am ajuns acasă, Langston dormea din nou. I-am umplut paharul cu apă, i-am lăsat niște paracetamol lângă pat și m-am dus în camera mea, să citesc în liniște caietul.

În sfârșit îl aveam — cadoul de Crăciun pe care mi-l dorisem în tot acest timp, dar nu-mi dădusem seama. Cuvintele scrise de el.

Simțeam că-i duc dorul, într-un fel cum nu mai simțisem pentru nicio altă persoană, ba chiar pentru niciun animăluț.

Mi se părea tare neobișnuit că-și petrecea Crăciunul singur… și că părea să-i placă. Și nici nu voia ca altcineva să-l compătimească pentru asta.

Și eu, pentru prima dată în viață, îmi petrecusem Crăciunul în mare parte singură.

Îmi cam plânsesem de milă, dar, de fapt, nu fusese chiar așa de oribil.

Am decis ca, pe viitor, să abordez cu mai mult entuziasm chestiunea solitudinii, atâta vreme cât solitudinea însemna și că puteam să mă plimb prin parc, să mângâi niște căței și să le dau lucruri bune de rontăit.

Ce-ai primit de Crăciun? întreba el în caiet.

Am scris:

Anul ăsta nu ne-am ținut de dat cadouri. Le păstrăm pentru Anul Nou. (Poveste lungă. Poate vrei, cândva, să ți-o spun personal?)

Dar nu mă puteam concentra asupra scrisului. Voiam să trăiesc în interiorul jurnalului, nu să scriu în el.

Ce fel de fată mă credea Arțăgosul, de mă trimitea la un club cu muzică live în toiul nopții?

Părinții mei nu m-ar fi lăsat în veci să mă duc.

Dar ei nu erau aici să spună nu.

Am revenit la caiet.

Mi-a plăcut ce ai zis, noul meu prieten făr-de-nume. Suntem asta? Prieteni? Așa sper. Doar pentru un prieten m-aș gândi să ies la DOUĂ NOAPTEA, *în seara de Crăciun — sau în orice seară, de fapt. Nu că m-aș teme de întuneric, mai degrabă… nu prea merg prin cluburi. În localurile pentru adolescenți. E în regulă?*

Nu știu cum ar trebui să funcționeze această chestie, de a Fi Adolescent. Există vreun manual cu instrucțiuni? Cred că am pe undeva instalat un mușchi al dispoziției schimbătoare, doar că nu-l încordez foarte des. De cele mai multe ori mă simt plină de IUBIRE pentru oamenii pe care-i cunosc — și chiar mai mult pentru câinii pe care-i plimb prin parcul Tompkins Square —, așa de plină, că parcă aș putea umple un balon gigantic și să-mi iau zborul. Da, așa de multă iubire. Dar alți adolescenți? Istoric vorbind, n-am prea avut de-a face cu ei. Într-a șaptea, părinții m-au făcut să intru în echipa de fotbal a școlii, ca să mă silească să socializez cu alte fete de vârsta mea. A reieșit că la fotbal eram destul de bună, însă nu prea grozavă la partea cu socializatul. Nu-ți face griji — nu sunt vreo creatură monstruoasă, cu care nu stă nimeni de vorbă. Nu, mai degrabă celelalte fete vorbesc cu mine, dar după un timp mă privesc de parcă ar spune: „Ha? Ce-a zis și tipa asta?“ Apoi intră în grupurile lor, unde sunt destul de sigură că se vorbește un limbaj secret al popularității, iar eu mă întorc la bătut mingea singură și la conversații imaginare cu câinii mei preferați și cu personajele literare favorite. Și toată lumea are de câștigat.

Nu-mi pasă că sunt o ciudățenie; e mai degrabă un soi de ușurare. În limbajul fotbalului, cu toate astea, sunt extrem de fluentă. Asta-mi place la sporturi. Nu contează că jucătorii vorbesc limbi complet diferite, deoarece pe teren, sau pe pistă, unde joacă ei, limbajul mișcărilor, al paselor și al scorurilor e același. Universal.

Îți place sportul? Nu mi te imaginez genul sportiv. ȘTIU! Numele tău e Beckham, nu?

Nu sunt sigură că o să recapeți caietul în seara asta. Și nici nu sunt convinsă că pot accepta ultima ta misiune. Doar fiindcă sunt plecați părinții mei, mă pot, cel puțin, gândi la varianta asta. N-am mai fost la niciun concert noaptea, în club. Și să ies singură din casă, în mijlocul nopții, în mijlocul Manhattanului? Uau. Probabil ai multă încredere în mine. Lucru pe care îl apreciez. Deși nu știu sigur dacă îl împărtășesc.

M-am oprit din scris ca să trag un pui de somn. Nu eram sigură că am tăria să accept însărcinarea Arțăgosului, dar dacă o făceam, trebuia mai întâi să mă odihnesc.

L-am visat pe Arțăgosul. În visul meu, fața lui era cea a lui Eminem, și cânta „My name is…“ iarăși și iarăși, în vreme ce ținea ridicat caietul roșu, dezvăluind o pagină pe care erau trecute diverse nume.

Numele meu e… Ypsilanti.

Numele meu e… Ezekiel.

Numele meu e… Mandela.

Numele meu e… Yao Ming.

La ora unu noaptea, am auzit alarma de la telefon.

Arțăgosul mi se infiltrase în subconștient. Visul, evident, reprezenta un semn: era prea ademenitor ca să-i pot rezista.

L-am verificat pe Langston (dormea buștean), apoi mi-am pus cea mai bună rochie a mea de Crăciun, una aurie de catifea. Am descoperit cu surprindere că mi se măriseră sânii și șoldurile de la Crăciunul trecut, când purtasem rochia ultima dată, dar am decis să nu-mi pese cât de strâmtă era. În club avea, probabil, să fie întuneric. Cine să mă bage în seamă? Am completat ținuta cu niște colanți roșii și cu botinele de majoretă ale dnei Basil E., cele cu catarame aurite. Mi-am pus pe cap căciulița roșie împletită, ale cărei moțuri se legănau pe lângă urechi, dar am scos la iveală și câteva șuvițe de păr blond, cu care mi-am acoperit unul dintre ochi, ca să arăt și eu, o dată în

viață, un pic misterios. Am fluierat după un taxi.

Arțăgosul îmi făcuse probabil farmece, fiindcă să mă strecor de acasă, în miez de noapte, și încă în noaptea de Crăciun, la un club rău-famat din Lower East Side era o provocare pe care Lily cea de dinainte de caietul roșu n-ar fi îndrăznit în veci s-o onoreze. Faptul de a avea vârât în geanta mea jurnalul ce conținea gândurile și indiciile noastre, urmele lăsate unul altuia, mă făcea, într-un fel, să mă simt în siguranță, ca și cum aș fi putut avea parte de aventura asta fără să mă pierd și fără să-mi sun fratele pentru a-i cere ajutorul. Puteam s-o scot la capăt singură, fără să îngheț de spaimă la gândul că nu știam ce mă aștepta la celălalt capăt al nopții.

— Crăciun Fericit! Zi-mi ceva travestit.

Solicitarea bărbatului îmbrăcat în femeie de la intrarea clubului m-ar fi încurcat înainte de Ziua Recunoștinței, dar fiindcă o cunoscusem pe Shee'nah, prin intermediul grupului de colindători, cu câteva săptămâni înainte, înțelegeam sistemul.

Shee'nah, care participă cu mândrie la acest „nou val viitor de fabulozitate" de pe scena artistică din centru, mi-a explicat că travestiții „nu sunt nici transsexuali, și nici nu-ți dau fiori, ci sunt acolo ca să-ți tragă orice grijă din suflet".

Așa că acestui bărbat-femeie foarte masiv, purtând o rochie aurie din lamé și cu mască de dragon pe cap, i-am șoptit:

— N-am primit niciun cadou de Crăciun.

— Surioară, ăsta-i un show de Hanuka. Tu crezi că-i pasă cuiva de cadourile tale de Crăciun? Haide, pune totul pe masă. Zi-mi ce te apasă.

— S-ar putea ca o persoană cu nume și față necunoscute să mă caute sau nu prin club.

— Plictisitor.

Ușa nu s-a mișcat deloc.

M-am aplecat spre doamna-travestit și i-am șoptit:

— N-am fost sărutată niciodată. În felul acela.

Ochii doamnei-travestit s-au făcut mari.

— Serios? Cu țâțele alea?

Măiculiță! Se terminase cu pudoarea mea!

Mi-am acoperit pieptul cu amândouă brațele, gata s-o tulesc de acolo.

— Dar tu *chiar* vorbești serios! a zis doamna-travestit, catadicsind, în fine, să-mi deschidă ușa. Intră odată! Și *mazel tov!*

Am intrat în club, tot cu brațele peste piept. Înăuntru n-am putut deslușI decât niște oameni nebuni- țipători-agitați-îmbrâncitori. Duhnea a bere și a vomă. Eram într-o aproximație decentă a iadului. Mi-am dorit îndată să mă întorc afară, să-mi petrec noaptea vorbind cu doamna-travestit și să ascult supărările celorlalți, la intrare.

Oare Arțăgosul îmi înscenase un soi de glumă cosmică, trimițându-mă într-o asemenea cloacă?

Pe bune că eram speriată.

Dacă și la școală mă intimida conversația cu haita de fetișcane boite de șaisprezece ani, ei bine, aceea era joacă de copii în comparație cu înspăimântătorul grup de indivizi din club.

Vi-i prezint (*aici, vă rog, bătăi de tobă încărcate de tensiune*), hipsterii-punkiști.

Eram clar cea mai tânără persoană de acolo și singura neînsoțită, din câte îmi dădeam seama. Și, pentru o petrecere de Hanuka, nimeni nu era îmbrăcat cum trebuie. Doar eu păream să mă fi îmbrăcat festiv. Restul purtau blugi mulați și tricouri infecte. Precum fetele adolescente, hipsterii se adunau în găști gen „suntem mișto și tu nu“, cu expresii plictisite pe mutre, dar spre deosebire de adolescentele pe care le știam, nu cred că vreunul voia să copieze tema mea la mate sau să joace fotbal.

Cu rânjete disprețuitoare, hipsterii m-au catalogat îndată ca nefiind de-a lor. Nu pot spune că nu m-am simțit recunoscătoare pentru asta.

Voiam să mă duc acasă, în siguranța patului meu, la animalele mele de jucărie și la oamenii pe care-i știam de-o viață. N-aveam nimic de spus nimănui și mă rugam din toată inima ca niciunul să nu aibă ceva să-mi spună. Începeam să-l urăsc pe Arțăgosul pentru că mă azvârlise în bârlogul acela de lei. Cel mai rău lucru pe care i-l făcusem eu fusese să-l trimit la muzeul figurilor de ceară. Însă statuile de ceară nu te judecă și nu-și spun una alteia „Dar *cu ce* s-a îmbrăcat fata aia? Are *plăcuțe metalice* pe botine?“ când pășești pe acolo. Nu cred că o fac.

A, dar… muzica. Atunci când trupa de tineri punkiști hasidici a urcat pe scenă —un chitarist, un basist, niște trompete, viori și, ciudat lucru, niciun toboșar — și și-au dezlănțuit explozia de sunete, am înțeles viclenia Arțăgosului.

Trupa cânta într-un fel pe care-l mai auzisem când una dintre verișoarele mele se măritase cu un muzician evreu. La petrecerea lor de nuntă cântase o formație klezmer, despre care Langston îmi spusese că e o fuziune de punk-jazz evreiesc. Muzica din clubul ăsta era ca și cum ai fi amestecat o horă cu Green Day cântând la o paradă de Mardi Gras. Chitara și basul țineau ritmul și armonia, în vreme ce trompetele și viorile se combinau melodic, iar vocile băieților din trupă râdeau, plângeau și cântau în același timp.

Era o clovnerie dementă acolo. *Îmi plăcea* la nebunie. Brațele mi s-au desprins singure de pe piept. Trebuia să mă *mișc*! Am început să dau din fund pe muzică, fără să-mi pese de ce-ar fi crezut cineva. M-am aruncat în mijlocul îngrămădelii, am dat din plete și-am săltat de parcă eram un băț pogo. Am bătut din tocurile metalice ca și cum aș fi făcut și eu parte din trupă, iarăși fără să-mi pese ce-ar fi putut cineva să creadă.

Se pare că și sălbaticii dansatori hipsteri aveau aceeași părere despre muzică, fiindcă țopăiau pe lângă mine de parcă am fi fost la horă. Poate că muzica klezmer era și ea, ca fotbalul, un limbaj universal. Nu-mi venea să cred cât de bine mă simțeam.

Mi-am dat seama că Arțăgosul îmi oferise exact ceea ce eu cerusem drept cadou de Crăciun. Speranță și credință. Sperasem, dar nu crezusem vreodată că aș fi putut avea de una singură o asemenea aventură. Că putea fi a mea. Și să-mi placă mult. Dar se întâmplase. Puterea caietului o făcuse posibilă.

M-am întristat când trupa și-a terminat programul, dar m-am și bucurat. Inima mea avea nevoie să-și mai încetinească bătăile. Și avea nevoie să descopere următorul mesaj.

În vreme ce trupa ieșea de pe scenă, m-am dus la baie, potrivit instrucțiunilor. Pot doar să spun că, dacă vreodată în viața mea o să mă mai întorc în baia aia, o să iau cu mine o sticlă de dezinfectant.

Am luat un șervețel de hârtie de pe chiuvetă și l-am pus pe capacul toaletei, ca să mă pot așeza; sub nicio formă n-aș fi folosit toaleta aceea. Pereții erau plini de inscripții — urme de graffiti, citate, mesaje către iubiți și prieteni, către foști iubiți și către dușmani. Era aproape un fel de zid al plângerii — un loc punk unde să-ți vomiți oful inimii. Dacă n-ar fi fost așa de mizerabil și de împuțit, ar fi putut să fie, totodată, și un panou artistic de pus în muzeu — cu atâtea cuvinte și sentimente, cu atâtea tipuri de scris, cu mesaje mâzgălite cu markerul, cu pixuri de diferite culori, cu rimel, cu ojă, cu ruj sau carioci.

Cel care mi se potrivea mi s-a părut ăsta:

FIINDCĂ SUNT AȘA DE PUȚIN MIȘTO ȘI AȘA DE ÎNFRICOȘAT

Foarte bine, Așa de Puțin Mișto și Așa de Înfricoșat, mi-am zis. *Ai reușit să ajungi aici, totuși. Poate că bătălia e pe jumătate câștigată?*

M-am întrebat ce se alesese de persoana aceea. M-am întrebat dacă îi puteam lăsa, lui sau ei, un caiet roșu din care să aflu.

Scrijelitura mea preferată era scrisă cu marker negru. Zicea așa:

Tratamentul. Pentru foști. Îmi pare rău, Nick. O să mă mai săruți vreodată?

Fiindcă deodată, în mijlocul coșmarului (horei) de Crăciun, stăteam pe o toaletă jegoasă, într-o budă mirositoare, asudată de la dans, și îmi doream cu disperare să sărut pe cineva anume. Într-un fel în care nu-mi dorisem în viața mea. Nu era vorba de fantezie. Fantezia era înlocuită acum cu speranța și credința că asta s-ar fi putut petrece cu adevărat. (Nu mă mai sărutasem cu nimeni, la modul romantic. Nu o mințisem pe doamna-travestit. Nu cred că pernele se pun la socoteală.)

(Să-i mărturisesc asta Arțăgosului în caiet? Să-i dezvălui totul, ca să aibă o șansă să o ia la fugă? Nu.)

Erau atâtea mesaje pe peretele toaletei, că se prea putea să nu-l descopăr niciodată pe-al lui; doar că i-am recunoscut scrisul. Mesajul era la câteva rânduri mai jos de cel cu tratamentul prin sărut. Acoperise o porțiune cu alb, ca fundal, apoi scrisese, alternând markere albastre și negre — un mesaj drăguț, cu tematică Hanuka, din câte se părea. Arțăgosul, așadar, era pe furiș sentimental. Sau pe jumătate evreu?

Mesajul era așa:

Te rog să dai caietul tipului arătos, cu tălpi de gumă și cu pălărie cu boruri largi.

Am simțit că mă sufoc de emoție.

Era Arțăgosul *aici?*

Sau urma să mă întâlnesc iarăși cu puștiul ăla pe nume Bum?

M-am întors în club. Printre toți blugii negri, tricourile negre și lumina slabă, am identificat, în sfârșit, doi bărbați într-un colț al barului, care purtau pălării, deși unul avea o yarmulka prinsă deasupra. Ambii purtau ochelari de soare. Am băgat de seamă că tipul care nu purta yarmulka s-a aplecat și a început să îndepărteze cu o agrafă de birou niște gumă de pe talpă. (Cred că agrafă de birou era. Măiculiță, sper că nu și-a folosit unghia — scârbos.)

În întunericul clubului era imposibil să le deslușesc fețele.

Am scos caietul, apoi m-am răzgândit și l-am băgat în poșetă spre bună păstrare, în caz că erau oamenii greșiți. Dacă erau oamenii potriviți, n-ar fi trebuit să-mi zică ceva gen *Hei, am venit să luăm caietul?*

În loc de asta, m-au măsurat cu priviri încețoșate de hipsteri punkiști.

Am amuțit, cuprinsă de panică.

Am dat buzna afară din club cât de iute am putut.

Și, oroarea ororilor, mi-a ieșit piciorul dintr-o botină. Pe bune. Uitasem să-mi pun șosete groase, pentru a mi se potrivi încălțămintea care era prea mare, și precum o Cenușăreasă Urlătoare la balul indie-gay-evreiesc, îmi pierdusem unul dintre conduri.

Și sub nicio formă nu m-aș fi întors după el.

Abia când taxiul m-a lăsat acasă și am scos portofelul ca să plătesc mi-am dat seama:

Îi lăsasem tipului cu gumă pe talpă o botină în loc de caiet.

Caietul era încă în geanta mea.

Și nu-i dădusem Arțăgosului niciun indiciu despre cum să mă găsească.

9. Dash

26 decembrie

Am fost trezit, la opt dimineața, de o izbitură în ușă. Am ieșit pe hol împleticindu-mă, am privit pe vizor și i-am văzut pe Dov și Yohnny uitându-se la mine, cu pălăriile așezate strâmb pe capete.

— Hei, băieți, am zis după ce-am deschis ușa. Nu v-ați trezit cam devreme?

— Nici n-am dormit! a zis Dov. Suntem plini de Red Bull și de Diet Coke, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— Putem să ne-ntindem la tine un pic? a întrebat Yohnny. Nu peste mult timp, adică. În vreo două minute.

— Trebuia să rămâi, a zis Dov. Rabin Prostuț au fost belea. Nu-s, adică, Gașca de Nemernici, dar sunt de vreo optsprezece ori mai buni decât Ozrael. Și lasă-mă să-ți spun că fata ta, omule, a băgat ceva mișcări.

Am zâmbit.

— Chiar așa?

— A pus *ho*-ul în „horă!“, a exclamat Dov.

Yohnny a clătinat din cap.

— Mai degrabă *ra*-ul. Așa mi se pare, că era mai degrabă *ra.*

Dov l-a lovit pe Yohnny în umăr cu ceva ce arăta ca o cizmă.

— Păpușă, eu vorbesc aici!

— Cineva n-o să aibă parte de spart paharul în seara asta, a

mormăit Yohnny.

Am intervenit.

— Băieți! Aveți ceva pentru mine?

— Mda, a zis Dov, întinzându-mi gheata. Asta.

— Ce-i asta? am întrebat.

Dov m-a privit cu placiditate.

— Ce-i asta? Păi să vedem…

Yohnny a zis:

— Nu era niciun caiet. Adică i l-a întins lui Dov, dar după aia a fugit cu el. Numai că și-a pierdut botina în timp ce gonea. Nu mă întreba cum — mi se pare că sfidează legile fizicii ca un picior să alunece dintr-o gheată. Sau așa a vrut ea, să o lase pentru tine.

— Cenușăreaso! a țipat Dov. Lasă-ți părul în jos!

— Mda, a continuat Yohnny, cred că e vremea somnului. Te deranjează dacă ne cuibărim și noi într-un ungher?

— Puteți folosi camera mamei, am zis luând gheata de la Dov și uitându-mă înăuntrul ei.

— Nu-i niciun caiet, a zis Yohnny. M-am gândit și eu la asta. Ba chiar și pe podea am verificat, ceea ce n-a fost deloc plăcut. Pot să-ți spun cinstit că, dacă ar fi căzut caietul, n-ar fi ajuns prea departe — s-ar fi încleiat unde ateriza.

— Bleah. Scuze. Adică mersi.

I-am condus în camera mamei. Nu părea tocmai în regulă să-i dau patul spre folosință, dar era totodată și patul lui Giovanni, și îmi plăcea ideea de a-i menționa, ca din întâmplare, că doi gay evrei neortodocși, proaspăt ieșiți din club, se cuibăriseră acolo cât lipsise el. Am dat cuvertura deoparte, în vreme ce Yohnny îl proptea pe Dov să nu cadă; simpla vedere a unui loc de dormit îi storsese tot Red Bull-ul din vene.

— Pe la cât să vă trezesc? am întrebat.

— Te duci la petrecerea lui Priya diseară? a întrebat Johnny.

Am încuviințat.

— Păi bine, atunci trezește-ne un pic înainte de asta.

Cu gingășie, Yohnny și-a scos pălăria, apoi a scos-o pe a lui Dov. Le-am urat noapte bună, deși dimineața abia începuse.

Am cercetat gheata. Am chibzuit. Am căutat un mesaj secret prins undeva, de piele. Am scos branțul, ca să văd dacă nu era vreun bilet dedesubt. Am luat gheata la întrebări. M-am jucat cu catarama. Am simțit că Lily mă dovedise cu ghicitoarea asta.

Dacă n-ar fi lăsat nimic, m-aș fi gândit *Oau. Asta e. S-a terminat.* Dar gheata era un indiciu, și dacă era un indiciu, asta însemna că misterul rămânea intact.

Am decis să mă întorc pe propriile urme. Știam că la Macy's se deschisese probabil devreme, pentru a doua zi de Crăciun, așa că am sunat imediat… și am fost pus pe linia de așteptare timp de cincisprezece minute.

Într-un târziu, o voce exasperată a răspuns:

— Macy's — vă pot ajuta cu ceva?

— Bună, am zis. Mă întrebam dacă Moșul încă mai e pe-acolo.

— Domnule, Crăciunul a fost ieri.

— Știu, dar există vreun mijloc să-l localizez pe Moșul?

— Domnule, nu am timp pentru asta.

— Nu, nu înțelegeți — chiar am mare nevoie să vorbesc cu bărbatul care a fost Moșul acum patru zile.

— Domnule, vă apreciez dorința de a vorbi cu Moșul, dar pentru noi asta e cea mai aglomerată zi din an și am alte apeluri de care să mă ocup. Poate ar trebui să-i scrieți o scrisoare — aveți nevoie de adresă?

— Polul Nord, la numărul unu? Am dat să ghicesc.

— Întocmai. O zi bună, domnule.

Și a închis.

La Strand, evident, nu se deschidea mai devreme în a doua

zi de Crăciun. A trebuit să aștept până la nouă și jumătate ca să dau de cineva de pe-acolo.

— Salut, am zis, mă întrebam dacă Mark e prin preajmă.

— Mark? a întrebat o voce plictisită.

— Mda. Lucrează la pupitrul de informații.

— Sunt vreo douăzeci de angajați pe-aici pe care-i cheamă Mark. Ai putea fi mai exact?

— Păr negru. Ochelari. Detașare ironică. Aspect neîngrijit.

— Nu prea micșorează numărul de posibilități.

— E un pic mai masiv decât restul?

— A, cred că știu la care Mark te referi. Nu-i aici astăzi. Să vedem… da, vine mâine.

— Ați putea să-mi spuneți numele lui de familie?

— Îmi pare rău, a zis tipul, îndeajuns de îndatoritor, dar nu dezvăluim informații personale unor eventuali hărțuitori. Dacă vrei să lași un mesaj, i-l pot transmite mâine.

— Nu, e-n regulă.

— Așa am crezut și eu.

Deci nu progresasem prea mult. Dar știam măcar că avea să fie de serviciu a doua zi.

În disperare de cauză, i-am lăsat pe Dov și Yohnny adormiți în patul mamei și am azvârlit încă douăzeci și cinci de biștari pentru o nouă o întâlnire cu vedetele turnate în ceară. Dar femeia-paznic nu era de găsit pe nicăieri, de parcă s-ar fi mutat în camera din dos împreună cu statuile înfățișând distribuția serialului *Baywatch*.

Când m-am întors acasă, am decis să-i scriu oricum lui Lily.

Mi-e teamă că m-ai învins, deoarece acum îmi dau seama că aceste cuvinte n-au unde să se mai ducă. E greu să răspunzi la o întrebare care nu ți-a fost pusă. E greu să arăți că ai încercat, asta dacă nu cumva izbândești.

M-am oprit. Fără caiet nu mai era la fel. Nu mai lăsa senzația că ar fi o conversație. Era de parcă aș fi vorbit cu

tăcerea.

Îmi doream să fi fost acolo, s-o văd dansând. Să fiu martorul prezenței ei acolo. Să ajung, în felul ăsta, să o cunosc.

Aș fi putut să caut toate fetele cu numele Lily din Manhattan. Aș fi putut să apar pe treptele de dinaintea ușilor tuturor fetelor pe nume Lily din Brooklyn. Aș fi putut să răscolesc Staten Island, să scormonesc după Lily prin Bronx și să le tratez regește pe fetele cu numele Lily din Queens[4]. Dar aveam senzația că n-o voi găsi în felul ăsta. Nu era un ac. Nu se afla într-un car cu fân. Eram oameni, iar oamenii au mijloace de a se găsi unii pe alții.

Auzeam, din camera mamei, sunetele somnului — Dov sforăia, Yohnny murmura ceva. L-am sunat pe Bum ca să-i aduc aminte de petrecere, apoi mi-am amintit mie însumi cine avea să fie acolo.

Sofia. Era ciudat că nu-mi spusese că avea să fie în oraș, dar nici chiar așa de ciudat. Avuseserăm cea mai ușoară despărțire imaginabilă — nici nu păruse o despărțire, mai degrabă o separare. Ea a trebuit să se întoarcă în Spania, și nimeni nu se așteptase să rămânem împreună după una ca asta. Iubirea noastră fusese călduță; sentimentele noastre banale, nu intense ca-n Shakespeare. Încă simțeam afecțiune pentrru ea — *afecțiune,* acel amestec relaxat de admirație și sentiment, de apreciere și nostalgie.

Am încercat să mă pregătesc pentru inevitabila conversație. Mutatul stingher de pe un picior pe altul. Zâmbetele simple. Cu alte cuvinte, o revenire la felul în care eram odată amândoi. Fără șocuri chimice brutale, doar zumzetul domol al unei situații în care-ți știi locul prea bine. Și petrecerea ei de rămas-bun se ținuse tot la Priya și-mi aminteam acum de asta. Deși discutaserăm despre cum avea să se sfârșească totul după ce pleca, încă aveam statutul de partener; asistând, alături de ea, la atâtea îmbrățișări de adio, simțisem și al meu rămas-bun ca

pe ceva un pic mai profund, mai adânc. Până să fi plecat majoritatea invitaților, aproape că mă copleșiseră sentimentele de afecțiune — nu doar pentru ea, ci pentru prietenii noștri, pentru timpul petrecut împreună și pentru viitorul cu ea, pe care, de fapt, nu mi-l dorisem niciodată cu adevărat.

— Arăți trist, zisese.

Eram singuri în dormitor la Priya, cu doar câteva geci rămase pe pat.

— Arăți extenuată, îi spusesem eu. Extenuată de atâta „la revedere“.

A dat din cap aprobator și a zis că da, o mică redundanță pe care o observasem demult la ea, dar fără să-i spun ceva despre asta vreodată. Dădea din cap și spunea da. Clătina din cap și zicea nu.

Dacă nu s-ar fi sfârșit totul între noi, poate că aș fi sărutat-o. Dar, spre surprinderea amândurora, am zis:

— O să-mi fie dor de tine.

Era unul dintre acele momente în care simți atât de mult viitorul, încât prezentul e pus în umbră. Absența ei era palpabilă, cu toate că se mai afla în cameră.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, spusese.

Apoi se desprinsese de moment, se dezbărase de *noi*, completând:

— O să-mi fie dor de toată lumea.

Nu ne-am mințit niciodată unul pe celălalt (cel puțin, din câte îmi dau eu seama). Dar nici nu ne-am străduit să ne dezvăluim unul celuilalt. Faptele, în schimb, vorbiseră de la sine. *Cred că aș avea chef de mâncare chinezească. Trebuie să plec acum, am de terminat tema. Chiar mi-a plăcut filmul. Familia mea se mută înapoi în Spania, asta înseamnă, presupun, că n-o să mai fim împreună.*

Nu ne-am făgăduit să ne scriem în fiecare zi, și nu ne-am scris. Nu ne-am jurat să fim onești unul cu altul, fiindcă nu prea

aveam motive. Mi-o închipuiam când și când acolo, într-o țară pe care o văzusem doar în albumele ei cu fotografii. Îi mai scriam ocazional ca să o salut, să văd ce mai face, să rămân în viața ei, fără să am un motiv adevărat în afara afecțiunii. Îi spuneam lucruri pe care le știa deja despre prietenii noștri comuni. Mai întrebasem, la început, când are de gând să facă o vizită. Poate chiar și zisese că exista o șansă de sărbători. Dar uitasem. Nu fiindcă între noi era acum un ocean, ci fiindcă mereu ne obstrucționase ceva. Lily probabil că știa mai multe despre mine, după cinci zile de dat și primit înapoi jurnalul, decât aflase Sofia în cele patru luni de relație.

Poate că, mi-am zis, *nu distanța e problema, ci felul în care o gestionezi.*

Când Dov, Yohnny și cu mine am ajuns acasă la Bum, puțin după ora șase și jumătate, l-am descoperit costumat în boxer.

— M-am gândit că e un fel bun de a sărbători Boxing Day[5]! a zis.

— Dar nu-i bal mascat, Bum, am scos în evidență. Nici măcar nu trebuie să aduci cadouri.

— Uneori, Dash, scoți distractivul din distracție, a zis, cu un oftat, Bum. Și știi ce mai rămâne? *Nimic.*

A tulit-o la el în cameră, de unde a revenit cu niște blugi și cu un tricou ce înfățișa o pisică de mare, după care și-a tras blugii peste șortul de boxer.

În vreme ce mergeam, Rocky al nostru a început s-o facă pe luptătorul în ring, dând cu pumnii frenetic în aer, până ce, accidental, pumnul i-a nimerit în marginea căruțului de cumpărături al unei bătrâne, făcând-o să se dezechilibreze și căzând și el odată cu ea. Cât i-au ajutat Dov și cu Yohnny să se ridice, Bum a ținut-o întruna cu:

— Îmi pare rău! Cred că nu știam cât de puternic sunt!

Din fericire, nu mai era mult până la Priya acasă. Pe când

așteptam să ni se deschidă, Dov a întrebat:

— Ei, dar gheata ai adus-o?

Nu adusesem gheata. Îmi închipuiam că, dacă aș fi văzut prin oraș vreo fată șchiopătând, încălțată cu o singură gheată, țineam destul de bine minte obiectul, pentru a încerca o potrivire mentală.

— Ce gheată? a întrebat Bum.

— A lui Lily, i-a explicat Dov.

— Te-ai întâlnit cu Lily! a făcut Bum, cât pe ce să explodeze.

— Nu, nu m-am întâlnit cu Lily.

— Cine e Lily? a întrebat Priya, pe care n-o văzusem apărând în ușă.

— O fată! a răspuns Bum.

— Ei, nu chiar o *fată,* l-am corectat.

Pryia a înălțat o sprânceană.

— O fată care nu-i chiar o fată?

— E un travestit, a zis Dov.

— Lily Pad, s-a băgat și Yohnny. Realizează cea mai beton versiune la „Nu-i ușor să fii verde“. De *fiecare dată* îmi dau lacrimile.

— Lacrimi, da, a zis Dov.

— Și Dash are gheata ei! a spus Bum.

— Bună, Dash.

Acolo era. Lângă umărul Priyei. Mascată puțin de lumina de pe hol.

— Bună, Sofia.

Acum, când tare mi-ar fi plăcut o întrerupere din partea lui Bum, ăsta își ținea gura. Toată lumea tăcea.

— Îmi pare bine să te văd.

— Da, și mie îmi pare.

Era ca și cum întreaga perioadă de când nu mai eram împreună s-ar fi prăvălit între propoziții. Ne uitam unul la altul ca de pe niște vârfuri îndepărtate de munte. Avea părul mai

lung, pielea ceva mai închisă la culoare. Și mai era ceva, doar că nu-mi dădeam seama exact ce anume. Ceva în felul în care mă privea era diferit de modul în care mă privea înainte.

— Intrați, a zis Priya. Deja a venit lume.

Tare straniu era — aș fi vrut ca Sofia să zăbovească, să mă aștepte, cum ar fi făcut când eram împreună. Dar în loc de asta, ne-a condus spre petrecere, cu Priya, Bum, Dov și Yohnny între noi doi.

Înăuntru nu era tocmai bairamul secolului. Părinții Priyei nu erau genul care să plece de-acasă când dădea fiica lor un chef. Și erau de părere că băutura cea mai tare care se putea oferi era apa minerală îndulcită, dar până și aceea cu moderație.

— Mă bucur așa de mult că ai reușit să ajungi, îmi zicea Pryia. Și că nu te-ai dus în Suedia. Știu că Sofia ar fi fost dezamăgită.

Nu era niciun motiv pentru ca Priya să-mi spună asta, așa că am căzut îndată la bănuieli că mai era și altceva la mijloc. *Sofia ar fi fost dezamăgită*. Asta însemna că voia pe bune să mă vadă? Că ar fi fost distrusă dacă nu se întâmpla? Nu cumva de asta și organizase Priya petrecerea?

Știam că erau șanse mari să mă grăbesc cu concluzia, dar când m-am uitat iarăși la Sofia, am descoperit o confirmare a teoriei mele. Râdea de ceva ce-i spunea Dov, însă se uita la mine, ca și cum el ar fi distras-o și eu eram adevărata conversație. Mi-a făcut semn din cap spre masa unde se aflau băuturile. M-am deplasat ca să o întâlnesc acolo.

— Fanta, Fresca sau Diet Rite? am întrebat.

— O Fanta.

— Fan-tastic, am replicat.

În vreme ce luam niște gheață și turnam suc, a zis:

— Cum îți mai merge, așadar?

— A, sunt bine, am zis. Ocupat. Știi doar.

— Nu, nu știu, a zis, luându-mi din mână paharul de plastic. Spune-mi.

În vocea ei se ghicea o ușoară provocare.

— Păi, am spus turnându-mi niște Fresca, ar fi trebuit să plec în Suedia, dar am anulat în ultimul moment.

— Da, mi-a zis Priya.

— Sucul ăsta are o groază de acid, nu? am zis, arătând spre spuma din pahar. Când o să se limpezească spuma, vreau să spun, o să rămână vreo jumătate de pahar, cam așa. Va trebui să-mi torn toată noaptea.

Am sorbit din pahar exact când Sofia a zis:

— Mi-a mai spus Priya că studiai bucuriile sexului gay.

Mi-a ieșit. Sucul. Pe nas.

După ce am terminat de tușit, am zis:

— Pun pariu că n-a menționat și pianismul franțuzesc, este? Pariu că a lăsat asta complet pe dinafară.

— Studiezi penisul franțuzesc?

— *Pianismul*. Dragă Doamne, dar nu vă-nvață nimic în Europa?

Era o glumă, dar nu mi-a ieșit exact ca o glumă în toată regula. Sofia, ca atare, s-a bosumflat. Când fetele americane se bosumflă, e o emoție dulce-acrișoară, însă fetele europene reușesc să adauge și o tentă ucigașă. Cel puțin, din câte știu eu, cu experiența mea limitată.

— Pot să te asigur, i-am spus, deși consider că sexul gay este o experiență frumoasă și plină de bucurie, nu cred că eu, personal, aș găsi-o fascinantă în mod special și că, prin urmare, cititul meu despre asemenea bucurii ale sexului a fost parte a unui scop mai cuprinzător.

Sofia m-a cercetat cu o privire malițioasă:

— Așa deci.

— De când ai tu expresii malițioase? am întrebat-o. Ai și în voce o anume asperitate, pe care n-am mai sesizat-o până acum.

Este extrem de atractivă, dar nu prea aduce cu Sofia pe care o știam.

— Să mergem în dormitor, a replicat.

— CE??

A făcut un semn, arătând în spatele meu, unde cel puțin jumătate de duzină de oameni așteptau să-și ia suc.

— Stăm în drum, a zis. Și am un cadou pentru tine.

Drumul spre dormitor nu a fost tocmai lin. Era de parcă, la fiecare doi pași, cineva o tot oprea pe Sofia ca să-i ureze bun venit, s-o întrebe cum era în Spania, să-i spună cât de grozav îi stătea părul. M-am retras într-o parte, adoptând din nou poziția de partener. Și m-am simțit la fel de aiurea ca atunci când eu chiar eram prietenul ei.

După un timp, mi s-a părut că Sofia abandonase planul cu dormitorul și m-am dus să-mi mai pun niște Fresca, însă m-a apucat, la propriu, de mânecă și m-a scos din bucătărie.

Ușa de la camera Priyei era închisă, și când am deschis-o, am dat peste Dov și Yohnny, care se pupau.

— Băieți! am strigat.

Dov și Yohnny și-au încheiat iute nasturii de la jachete și și-au așezat din nou pălăriile peste cipilicile yarmulka.

— Scuzați, a zis Yohnny.

— Doar că n-am avut și noi ocazia să…, a continuat Dov.

— Ați stat toată ziua în pat!

— Da, dar eram sleiți de puteri, a zis Dov.

— Rupți total, i-a ținut și Yohnny isonul.

— Și..

— Era patul *maică-tii.*

S-au strecurat pe lângă noi, spre ușă.

— Asta se-ntâmplă des în Spania? am întrebat-o pe Sofia.

— Da. Numai că acolo sunt catolici.

S-a îndreptat spre geanta ei, am presupus, și a scos de acolo o carte.

— Uite, a zis. Asta e pentru tine.

— Eu nu ți-am luat nimic, am bolborosit. N-am știut, vreau să spun, că o să fii aici, și…

— Nicio grijă. Contează că te simți stânjenit deoarece nu te-ai gândit la asta.

Eram pe deplin dezarmat.

Sofia a zâmbit și mi-a întins cartea. Coperta ei urla LORCA! Ăsta era, literalmente, titlul: LORCA! Adică nu tocmai SUBTIL! Am început să o răsfoiesc.

— A, ia te uită, am zis, e poezie! Și încă într-o limbă pe care n-o vorbesc!

— Știu că o să îți cumperi o traducere numai ca să mă faci să cred că ai citit-o.

— M-ai prins. E absolut adevărat.

— Dar serios acum, cartea asta înseamnă foarte mult pentru mine. E un scriitor minunat. Și cred că o să-ți placă.

— O să fie nevoie să-mi dai lecții de spaniolă.

A râs.

— Cum mi-ai dat tu mie lecții de engleză.

— De ce-ai râs acum?

A scuturat din cap.

— Nu, era dulce când făceai asta. Bine, dulce *și* condescendent.

— Condescendent?

A început să-mi imite vocea — nereușită, dar destul de bună cât să-mi dau seama că vocea mea era cea imitată.

— Cum, nu știi ce-i ăla *colăcel cu pizza?* E nevoie să-ți explic cuvintele derivate din cuvântul *derivat?* E totul *marfă?* Adică, vreau să zic, e *totul în regulă*?

— N-am zis așa ceva. Niciodată n-am zis cuvintele alea.

— Poate ai zis, poate nu. Eu așa m-am simțit.

— Uau, am zis. Puteai să spui și tu ceva.

— Știu. Dar nu era genul meu, să „spun ceva“. Și îmi plăcea

că nu te deranja niciodată să-mi explici chestii. Simțeam că sunt multe lucruri care trebuia să-mi fie explicate.

— Și acum?

— Nu atât de multe.

— De ce?

— Chiar vrei să știi?

— Da.

Sofia a oftat și s-a așezat pe pat.

— M-am îndrăgostit. Și n-a mers.

M-am așezat alături de ea.

— Totul în ultimele trei luni?

A dat din cap a încuviințare.

— Da, totul în ultimele trei luni.

— N-ai adus vorba despre…

— În e-mailuri? Nu. El nu voia să vorbesc deloc cu tine, să nu mai spun că nu dorea să discut cu tine despre *el.*

— Eram așa o amenințare?

A ridicat din umeri.

— Te-am prezentat un pic exagerat la început. Ca să-l fac gelos. A funcționat când a fost vorba să-l fac gelos, dar nu și ca să-l fac să mă iubească mai mult.

— Din cauza asta nu mi-ai spus că vii?

A clătinat din cap.

— Nu. N-am aflat că vin decât săptămâna trecută. Mi-am convins părinții că îmi e tare dor de New York, așa că n-au avut încotro și m-au adus aici de sărbători.

— Dar, de fapt, voiai să te distanțezi de el?

— Nu, asta n-ar funcționa. M-am gândit doar că ar fi drăguț să mă mai văd cu lumea. Apropo, tu ce mai faci? Te-ai îndrăgostit de cineva?

— Nu-s sigur.

— A, dar *există* cineva. *Bucuria Sexului Gay?*

— Da, am zis, numai că nu în felul la care te gândești tu.

Și i-am spus tot. Despre caiet. Despre Lily. Câteodată mă uitam la ea în timp ce vorbeam. Uneori vorbeam cu toată camera, cu mâinile mele, cu aerul. Era prea mult, deodată, să mă aflu atât de aproape de Sofia și să încerc, în același timp, să invoc apropierea de Lily.

— Măi să fie, a zis Sofia după ce am terminat, crezi că ai găsit, în fine, fata din capul tău.

— Cum adică?

— Adică tu, ca majoritatea tipilor, ai în cap o fată, care e exact cine vrei tu să fie. Persoana pe care crezi că o să o iubești cel mai mult. Și fiecare fată cu care ești ajunge să fie comparată cu fata din cap. Așa că fata asta cu jurnalul roșu… se explică totul. Dacă nu te vezi niciodată cu ea, atunci nu trebuie niciodată să o compari. Și poate să fie fata din capul tău.

— Spui asta de parcă n-aș vrea să o cunosc.

— Sigur că vrei să o întâlnești. Dar vrei, în același timp, să te simți ca și cum ai cunoaște-o deja. Ca și cum ai recunoaște-o într-o clipită. Ce mai basm!

— Basm?

Sofia mi-a zâmbit.

— Crezi că basmele sunt doar pentru fete? Uite un indiciu — întreabă-te cine le-a scris. Te asigur că n-au fost doar femei. Este măreața fantezie masculină — că n-ai nevoie decât de un dans pentru a ști că ea este aleasa. Nu-i nevoie decât de trilul glasului ei, cântând din turn, sau de o privire aruncată asupra chipului ei adormit. Și imediat știi — ea este fata din mintea ta, cea care doarme sau dansează sau cântă înaintea ta. Da, fetele își doresc prinți, dar și băieții își doresc prințese la fel de mult. Și nu vor să le facă prea mult curte. Vor să știe imediat.

Chiar și-a pus mâna peste piciorul meu și m-a strâns.

— Vezi tu, Dash… eu n-am fost niciodată fata din capul tău. Și tu n-ai fost niciodată băiatul din capul meu. Cred că amândoi știm asta. Abia când încercăm să-i facem pe băiatul sau fata din

capul nostru să devină reali încep problemele serioase. Am făcut asta cu Carlos și a fost un eșec total. Ai grijă ce faci, fiindcă nimeni, niciodată, nu este ce-ai vrea tu să fie. Și cu cât cunoști mai puțin persoana aceea, cu atât e mai probabil să o confunzi cu fata sau băiatul din capul tău.

— Dorințe deșarte, am zis.

Sofia a înclinat din cap.

— Da. N-ar trebui niciodată să ai dorințe deșarte.

---

[4] Joc de cuvinte. *Queens*, numele unui cartier din New York, înseamnă „regine“.

[5] Prima zi după Crăciun, când angajații, tradițional, primesc cadouri de la patronii sau șefii lor, se numește Boxing Day, Ziua Cadourilor. În engleză cuvântul *boxing* desemnează și pugilism.

10. (Lily)

26 decembrie

— Ești pedepsită.

Bunicul mă privea țintă, cât se poate de serios. N-am putut face altceva decât să izbucnesc într-un hohot de râs.

Bunicii îți dau bani, îți fac biciclete cadou și te îmbrățișează. Nu-și pedepsesc nepoții! Toată lumea știe asta.

Bunicul se întorsese pe neașteptate la New York, conducând neîntrerupt, zi și noapte, tocmai din Florida! Odată ajuns acasă, se apucase imediat să vadă ce făceam eu și fratele meu și-l descoperise pe el scufundat în inconștiență, pierdut pe sub o mare de pături și șervețele cu muci. Și mai rău încă, nu numai că n-o găsise pe Lily Ursulețul a lui în adăpostul ei de la mansardă, dar nu-i dăduse de urmă pe nicăieri prin casă.

Din fericire, am ajuns acasă cam pe la trei și jumătate dimineața, la doar câteva minute după ce bunicul îmi descoperise dispariția. Nu reușise decât să ajungă în pragul unui atac de inimă și să mă caute prin toate debaralele și dulapurile din casă. Până să apuce bunicul să cheme poliția, să-i anunțe pe ai mei și să dea de știre încă la vreo câteva sute de rubedenii, declanșând o panică mondială, am intrat pe ușă dansând, încă respirând greu și cu obrajii îmbujorați din cauza experienței agitate din club.

Primele cuvinte ale bunicului, când a dat cu ochii de mine,

nu au fost „Pe unde ai umblat?“. A spus asta abia după aceea. Mai întâi a zis: „De ce ai o singură gheată? Și, Dumnezeule, porți cumva botina de majoretă, din liceu, a surorii mele?“

A spus toate acestea de pe podeaua bucătăriei apartamentului nostru, unde se lungise, încercând să-și dea seama, presupun, dacă nu mă ascundeam cumva sub chiuvetă.

— Bunicule! am strigat și am dat să-l acopăr cu sărutări întârziate de Crăciun.

Mă bucuram tare mult să-l văd, și eram încântată de aventura mea nocturnă, în ciuda faptului că o sfârșisem prin sacrificarea încălțămintei străbunicii mele în mâinile tipului cu pălărie, neglijând să-i înapoiez Arțăgosului caietul.

Bunicul n-avea chef de manifestările mele de afecțiune. A întors obrazul spre mine, apoi a trecut la chestia cu „ești pedepsită“. Când nu i-am întâmpinat cu teamă sentința, s-a încruntat și a vrut să știe:

— Unde ai fost? E patru dimineața!

— Trei și jumătate, l-am corectat. E trei și jumătate dimineața.

— Ai dat de belea, domnișoară, a zis.

Am chicotit.

— Vorbesc serios! Ai face bine să vii cu o explicație credibilă.

Păi, am corespondat cu un tip complet străin prin intermediul unui jurnal, unde i-am mărturisit sentimentele și gândurile mele cele mai profunde, apoi m-am dus orbește prin locuri misterioase, în care m-a provocat să ajung…

Nu, n-avea cum să iasă bine. Pentru prima dată în viață, l-am mințit pe bunicul.

— O prietenă din echipa de fotbal a dat o petrecere de Hanuka, unde a cântat o trupă. M-am dus s-o ascult.

— ȘI MUZICA ASTA TE-A FĂCUT SĂ TE ÎNTORCI ACASĂ LA PATRU DIMINEAȚA?

— Trei și jumătate, am zis din nou. E un fel de chestie religioasă. Trupa nu are voie să cânte până la miezul nopții în noaptea de după Crăciun.

— Așa, a zis cu scepticism bunicul. Dar parcă aveai o oră de culcare, domnișoară.

Invocarea nu o dată, ci de două ori a fiorosului termen de alint *domnișoară* ar fi trebuit să mă bage în sperieți, dar eram prea zăpăcită de aventurile nopții ca să-mi mai pese.

— Sunt destul de sigură că ora de stingere se suspendă de sărbători, am zis. Cum se schimbă regulile de parcare pe partea cealaltă a străzii.

— LANGSTON! a urlat bunicul. TRECI ÎNCOACE!

A durat vreo câteva minute, dar în cele din urmă fratele meu s-a târât în bucătărie, cărând după el o plapumă și arătând ca și cum abia s-ar fi trezit din comă.

— Bunicule! a gâjâit Langston, surprins. Ce cauți acasă?

Știam că Langston se simțea ușurat că e bolnav, fiindcă, dacă n-ar fi fost, Benny sigur ar fi rămas peste noapte, iar companioni nocturni de factură romantică încă nu fuseseră aprobați de autoritățile în drept. Langston și cu mine am fi fost prinși amândoi în fapt.

— Lasă-mă pe mine, a zis bunicul. I-ai dat voie lui Lily să iasă în noaptea de Crăciun, să asculte muzică la prietena ei?

Am schimbat cu Langston o privire complice: secretele noastre trebuiau să rămână așa, secrete. Am inițiat codul nostru secret încă din copilărie, clipind din gene, ca Langston să știe și să confirme că știa ce i se ceruse.

— Da, a tușit Langston. Fiindcă sunt bolnav, am vrut ca Lily să iasă și să încerce să se distreze de sărbători. Formația a cântat în subsolul unei case de cărămidă de prin Upper West Side. Am aranjat ca o mașină să o aducă acasă. În absolută siguranță, bunicule.

Gândise iute pentru un bolnav. Uneori simt că-mi iubesc

tare mult fratele.

Bunicul ne-a măsurat cu suspiciune, neștiind dacă nu căzuse cumva într-o plasă fraternă de înșelătorii și ținut reciproc spatele.

— În pat, a lătrat bunicul. Amândoi. Mă ocup eu de voi dimineață.

— Dar *de ce* te-ai întors acasă, bunicule? am întrebat.

— Nu contează. Du-te și te culcă.

După noaptea aceea de klezmer, somnul nu se prindea de mine, așa că în loc să mă culc, am început să scriu în caiet.

Îmi pare rău că nu ți-am înapoiat caietul. Că doar era o sarcină așa de simplă! Și totuși am dat-o în bară. De ce îți scriu acum, totuși, când habar nu am cum aș putea să-ți returnez caietul, nu am nici cea mai vagă idee. Pur și simplu ai tu ceva — la fel și caietul ăsta — care îmi dă speranță.

Măcar ai fost la club în seara asta? La început, m-am gândit că poate ești unul dintre băieții cu pălării, dar mi-am dat iute seama că ar fi fost imposibil. Una la mână, băieții ăia păreau prea voioși. Nu că mi-aș imagina că tu ai fi o persoană nefericită, apropo. Dar nici genul care râde cu gura până la urechi nu te văd să fii. Și mai cred că mi-aș fi dat seama, aș fi perceput senzorial, cumva, dacă ai fi stat lângă mine. A doua la mână, chiar dacă nu știu cum să mi te închipui încă (de fiecare dată când încerc, parcă te văd acoperindu-ți fața cu un jurnal roșu), sunt destul de sigură că nu îți atârnă cârlionți pe lângă urechi. Doar o bănuială de-a mea. (Dar dacă ai cumva cârlionți, o să mă lași să ți-i împletesc la un moment dat?)

Te-am lăsat deci cu o botină și fără caiet. Sau, mai degrabă, am lăsat botina pe mâna unor necunoscuți.

Nu simt că tu ai fi un necunoscut.

O să port mereu botina care mi-a rămas, în caz că, întâmplător, mă cauți.

Cenușăreasa era o mare idioată. Și-a lăsat condurul de sticlă la bal, după care s-a întors imediat la casa mamei vitrege. Mie mi se pare că ar fi trebuit să stea tot timpul încălțată cu condurul, ca să fie mai ușor de găsit. Am sperat tot timpul că, după ce prințul a găsit-o pe Cenușăreasa și au pornit-o în magnifica lor caleașcă, ea s-a întors spre el, după câțiva kilometri, și i-a zis: „Ai vrea să mă lași pe marginea drumului te rog? Acum, că am scăpat de viața aia de abuzuri îngrozitoare, aș vrea să văd lumea, știi? Poate să dau un tur prin Europa și Asia? Și ne auzim mai încolo, prințe, după ce mi-am aflat propriul drum. Mersi totuși că m-ai găsit! Foarte drăguț din partea ta. Și poți să păstrezi condurii. Dacă-i mai port mult, o să mă aleg, probabil, cu bătături.

Cred că mi-ar fi plăcut să dansez cu tine. Dacă pot îndrăzni să spun asta.“

Nici ploaia, nici lapovița, nici întunecimea zilei de după Crăciun nu l-au putut opri pe bunicul să-și întâlnească amicii, la o cafea, în după-amiaza următoare.

L-am însoțit, deoarece simțeam că bunicul avea nevoie de sprijin moral.

Cât timp a stat în Florida, unde își petrece de obicei iernile, a cerut-o într-adevăr pe Mabel, care locuiește în ansamblul său rezidențial de acolo, de soție. Nu mi-a plăcut niciodată de Mabel. În afară de faptul că ne cere mereu să-i spunem Buni, are o listă lungă de abateri de la calitatea de viitoare bunică. Iată o selecție: 1) bomboanele din bolul aflat în sufrageria ei sunt întotdeauna vechi. 2) Încearcă să mă dea cu ruj sau cu luciu de buze, chiar dacă mie nu-mi place să mă machiez. 3) Gătește înfiorător de prost. 4) Lasagna ei vegetariană, despre care nu contenește să spună că a făcut-o numai fiindcă sunt așa de răsfățată și nu consum carne, are gust de lipici cu dovlecei pârliți. 5) Mă face, cumva, să-mi vină să vomit. 6) La fel și lasagna ei. 7) Și bomboanele din sufragerie.

În mod șocant, Mabel respinsese cererea în căsătorie a bunicului! Și eu, care crezusem că dimineața *mea* de Crăciun fusese aiurea de tot — însă a bunicului fusese mult mai nasoală. Când bunicul apăruse cu un inel, Mabel îi spusese că îi place viața de celibatară și să-l aibă pe bunicul ca tovarăș pentru iarnă, dar că are și alți tovarăși pentru restul anului, după cum și el are alte partenere în celelalte perioade! I-a spus să-și recupereze banii dați pe inel și să-i folosească pentru a o duce într-o vacanță mișto, într-un loc luxos.

Bunicul nici nu visase că ea ar fi putut să-i respingă propunerea, așa că, în loc să se gândească la justețea răspunsului dat de Mabel, se purtase cum îi stătea în fire și pornise spre New York în câteva ore, cu inima frântă! Și, colac peste pupăză, ajunsese acasă și descoperise că scumpa lui Lily Ursulețul era la o sălbatică ieșire nocturnă în oraș. Adică, în doar douăzeci și patru de ore, tot universul lui se întoarse cu susul în jos.

Cred că-i prinde bine moșneguțului.

În orice caz, bunicul chiar pare deprimat. Așa că în după-amiaza aceea am stat pe lângă el cât s-a văzut cu amicii, toți foști deținători de mici afaceri, care se întâlnesc cu regularitate la cafea încă de pe vremea când mami era bebeluș, pentru ca aceștia să-și emită evaluările în privința supărătoarei întâmplări de Crăciun a bunicului. Numele amicilor lui sunt complicate și implică multe silabe, așa că Langston și cu mine ne-am referit mereu la ei utilizând denumirile fostelor ocupații.

Discuția despre Mabel s-a desfășurat astfel:

Dl Rulou i-a zis bunicului:

— Arthur, dă-i timp! O să se îmblânzească ea.

Dl Gălușcă a zis:

— Ești bărbat viril, Arthur. Nu te ia femeia asta, altă femeie mai bună te va lua!

Dl Borș a suspinat:

— Femeia asta, care refuză o cerere în căsătorie într-o zi care e sacră pentru voi, creștinii, e demnă de inima ta, Arthur? Eu cred că nu.

Dl Curry a exclamat:

— Îți găsesc eu altă doamnă, prietene!

— Dar *are* destule prietene în New York, le-am reamintit celor din grup. Însă și țin să subliniez că m-a durut să spun asta — pare că el vrea să rămână cu Mabel.

Uimitor lucru, dar nu m-am înecat cu a mea Lilyccino (spumă de lapte cu ciocolată rasă deasupra, oferită prin bunăvoința ginerelui dlui Rulou, care se ocupă acum de patiseria dlui Rulou) spunând asta. Figura bunicului — care avea mereu o expresie dezghețată, vioaie — părea acum neobișnuit de plouată. Nu puteam să îndur așa ceva.

— Fata asta! a zis bunicul spre amicii săi, arătându-mă cu degetul. Știți ce-a făcut? S-a dus la o petrecere astă-noapte! A stat mult peste ora ei de culcare! Ca și cum n-aș fi avut și așa un Crăciun de toată jalea, ajung acasă-astă noapte și intru în panică, fiindcă Lily nu-i de găsit. Intră țanțoșă în casă după câteva minute —*la patru dimineața!* — de parcă n-avea nicio grijă pe lume.

— *La trei și jumătate*, l-am corectat iarăși.

Dl Gălușcă a întrebat:

— Erau băieți la petrecere?

Dl Borș a zis:

— Arthur, mititica asta ar trebui să stea pe afară atât de târziu? Acolo unde ar putea fi și băieți?

Dl Rulou a zis:

— Eu aș omorî un copil dacă…

Dl Curry s-a întors spre mine:

— O tânără de treabă nu se apucă să…

— A venit timpul să plimb câinii! am zis.

Dacă mai stăteam o clipă cu bătrâneii ăștia în Casa Cafelelor

Mustrătoare, ar fi fost în stare să conspire pentru a mă închide în casă, departe de băieți, până ce treceam de treizeci de ani.

I-am lăsat pe domnii în cauză să se căineze și m-am apucat să mă joc de-a aruncatul cu clienții mei preferați.

Aveam cu mine, în parc, doi dintre câinii mei favoriți — pe Lola și pe Gagiul, o corcitură mică de pechinez și un labrador uriaș, ciocolatiu. Între ei e iubire adevărată. Îți dai seama după cât de mult le place să își adulmece unul altuia fundurile.

L-am sunat pe bunicul de pe mobil.

— Trebuie să înveți să faci compromisuri, am zis.

— Pardon?

— Gagiul, altădată, o ura pe Lola, fiindcă era așa mică și drăgălașă și capta întreaga atenție. Apoi a învățat să se joace frumos cu ea, ca să aibă și el parte de atenție. Gagiul a făcut un compromis, cum ar trebui să faci și tu. Doar fiindcă Mabel ți-a respins propunerea, asta nu înseamnă că trebuie s-o rupi cu ea din cauza asta!

Concesia asta era foarte mare pentru mine, admit.

— Ar trebui să primesc sfaturi în dragoste de la o fetișcană de șaisprezece ani? a întrebat bunicul.

— Da, am zis și am închis înainte ca el să apuce să-mi spună cât de puțin calificată eram pentru a emite un asemenea sfat.

Trebuia să încetez să mai fiu gingașă ca un crin și să învăț să negociez mai bine.

De pildă.

Dacă sunt forțată să mă mut în Fiji din septembrie anul viitor, când a zis Langston că ar începe noul serviciu al lui tati, o să cer pentru asta un cățeluș. Îmi dau seama că există o groază de vină parentală de exploatat din această situație și plănuiesc s-o utilizez spre beneficiul propriei lumi a animalelor.

M-am așezat pe o bancă, în vreme ce Lola îl urmărea prin parc pe Gagiul. Am observat, pe banca alăturată, un adolescent

ce purta o beretă împletită, lăsată pe ceafă, care mă privea mijindu-și ochii de parcă m-ar fi știut de undeva.

— Lily? a zis.

M-am holbat și eu mai bine la el.

— Edgar Thibaud! am gemut.

A venit spre mine. Cum *îndrăznea* Edgar Thibaud să mă recunoască și să aibă tupeul de a se apropia, după ce-mi transformase anii de școală în iadul pe pământ?

Și, pe lângă asta:

Cum *îndrăznise* Edgar Thibaud să-și folosească ultimii patru ani ca să crească atât de… înalt? Și de… arătos?

Edgar Thibaud a zis:

— Nu eram sigur că ești tu, apoi am observat că ai o gheată ciudată într-un picior și un tenis ponosit în celălalt și mi-am amintit de căciula aia cu moț. Am știut că numai tu poți să fii. Care-i treaba?

Care-i treaba, asta voia să știe? Așa, degajat. Ca și cum nu mi-ar fi distrus viața și omorât gerbilul?

Edgar Thibaud s-a așezat lângă mine. Ochii săi (de un verde intens și mai degrabă frumoși) păreau un pic începțoșați, ca și cum ar fi fumat, poate, dintr-o pipă a păcii.

— Sunt căpitan al echipei de fotbal, am anunțat.

Nu prea știu să vorbesc cu băieții. În persoană. Probabil că de aceea am devenit dependentă de un jurnal pentru a-mi exprima creativ natura potențial romantică.

Edgar a râs de răspunsul meu idiot. Dar nu cu răutate. Părea un hohot de apreciere.

— Sigur că ești. Lily, la fel ca-ntotdeauna. Ai până și ochelari la fel ca în școala primară, cu rame negre.

— Am auzit că te-au zburat de la liceu pentru nu știu ce conspirație.

— Doar m-au suspendat. Mai degrabă este ca o vacanță. Și ia te uită, încă mai știi ce fac, după atâta timp, a zis Edgar Thibaud

și s-a aplecat spre urechea mea. Ți-a mai spus cineva că te-ai făcut drăguță de când ai crescut mare? Într-un fel mai stângaci, așa?

Nu știam dacă să mă simt flatată sau indignată. Știam totuși că respirația lui pe urechea mea îmi trimitea fiori nefamiliari prin tot corpul.

— Ce faci aici? l-am întrebat, deoarece aveam nevoie să schimb banalități, ca să-mi distrag mintea de la gândurile murdare pe care începea să le ruleze mintea mea despre Edgar Thibaud… lipsit de cămașă.

Simțeam cum mi se încinge fața, cum mă înroșesc. Și totuși, dialogul nu devenise mai incitant:

— N-ai plecat de Crăciun, ca toată lumea?

— Ai mei s-au dus în Colorado la schi, fără mine. Îi călcam prea tare pe nervi.

— O, ce păcat.

— Nu, intenționat am făcut-o. O săptămână fără burghezia lor ipocrită e o săptămână în paradis.

Chiar vorbea Edgar Thibaud? Nu mă puteam opri să nu mă holbez la fața lui. Cum, mai exact, se făcuse așa de frumușel în anii ce trecuseră?

— Porți o beretă de fată, i-am zis.

— Așa? Mișto, a spus Edgar și și-a lăsat capul într-o parte, mulțumit. Îmi plac fetele. Și căciulițele lor.

A întins mâna să mă apuce de căciulă.

— Îmi dai voie?

Edgar Thibaud, neîndoielnic, evoluase pe parcursul ultimilor ani, dacă avusese decența să ceară voie. Și-a pus căciulița mea roșie cu moțuri pe cap, apoi mi-a pus mie bereta lui.

O simțeam pe creștet, caldă și… interzisă. Îmi plăcea.

— Vrei să mergi la o petrecere cu mine, diseară? a întrebat Edgar.

— Probabil că bunicul n-o să mă lase! am bolborosit.

— Și? a pufnit Edgar.

Exact!

Clar, se făcuse vremea ca Lily să aibă genul de aventuri cu băieții care să-i permită să ofere sfaturi în dragoste legitime.

Poate că ajunsesem eu în parc cu inima încă tânjind după Arțăgosul, dar chiar în fața mea aveam un băiat real, pe Edgar Thibaud.

Tactica secretă a unui bun negociator e să știe când e timpul compromisurilor.

De pildă:

O să cer un cățeluș dacă sunt obligată să merg în Fiji.

Dar o să mă mulțumesc și cu un iepuraș.

11. Dash

27 decembrie

Am ajuns deci încă o dată la Strand.

Nu o lungisem mult — petrecerile Priyei tind să se termine înainte de miezul nopții, iar asta nu s-a dovedit o excepție. Sofia și cu mine am stat împreună o mare parte a serii, dar odată ce-am ieșit din dormitor și ne-am amestecat printre ceilalți, n-am mai vorbit, ci am început să discutăm cu alții. Yohnny și Dov au plecat să vadă recitalul de slam poetry al amicului lor Matthue, iar Thibaud nu s-a arătat deloc. Aș fi putut s-o lungesc pe-acolo până în momentul în care să rămân iarăși singur cu Sofia, însă Bum, care băuse mult prea multe pahare de Mountain Dew, amenința acum să facă găuri cu capul în tavan. Sofia mai stătea până la Anul Nou, așa că i-am zis că trebuie să ne mai vedem și-a răspuns că da, ar fi bine. Și așa a rămas.

Era acum ora unsprezece, dimineața următoare, și mă întorsesem în librărie, rezistând chemării de sirenă a rafturilor, ca să-l găsesc și, dacă era necesar, să-l interoghez pe Mark. Mergeam cu o gheată de damă sub braț, ca și cum aș fi purtat rămășițele Vrăjitoarei Rele din Vest.

Tipul de la pupitru era slăbuț și blond, purta ochelari și pulover. Nu era, cu alte cuvinte, omul pe care-l căutam.

— Hei, am zis, Mark e pe-aici?

Tipul abia a catadicsit să ridice ochii din romanul lui

Saramago pe care-l ținea în poală.

— A, a zis, tu ești hărțuitorul?

— Am o întrebare să-i pun, atâta tot. Nu prea mă calific să fiu hărțuitor.

Tipul, de data asta, s-a uitat la mine.

— Depinde de întrebare, nu? Sunt sigur că și hărțuitorii au întrebări.

— Da, am recunoscut, dar, de obicei, întrebările lor sunt din seria „De ce nu mă iubești?“ și „De ce nu pot să-ți mor alături?“ Eu vreau să întreb mai degrabă ceva din seria „Ce-mi poți spune despre gheata asta?“

— Nu sunt sigur că te pot ajuta.

— E biroul de informații? Nu ești obligat să-mi dai informații?

Tipul a oftat.

— Bine. Aranjează niște cărți la raft. Și acum lasă-mă să termin capitolul ăsta, bine?

I-am mulțumit, deși nu călduros.

Strand se proclamă, cu mândrie, casa a douăzeci și cinci de kilometri de cărți. Nu știu cum au calculat asta. Se pun toate cărțile una peste alta și se ajunge la douăzeci și cinci de kilometri? Sau le așază una lângă alta, realizând un pod de cărți între Manhattan și, să spunem, Short Hills, din New Jersey, aflat la douăzeci și cinci de kilometri distanță? Chiar se aflau acolo douăzeci și cinci de kilometri de rafturi? Nu se poate ști. I-am crezut cu toții pe cuvânt, deoarece, dacă nici într-o prăvălie de cărți nu poți să mai ai încredere, atunci în cine?

Oricum ar fi măsurat ei, asta practic însemna că Strand are o groază de culoare pline cu rafturi. Ceea ce presupunea să parcurg zeci de spații înguste — ferindu-mă de clienți posaci sau pe cale să devină așa, de scări și de mormane de cărți așezate aleatoriu — ca să-l descopăr pe Mark, la secția de Istorie Militară. Se cocoșase un pic sub greutatea unei istorii ilustrate a

Războiului Civil, însă altminteri prezența și conduita îi erau întocmai ca în ziua în care ne întâlniser[m pentru prima oară.

— Mark, am zis pe un ton de camaraderie voioasă, de parcă am fi fost membri ai aceluiași club culinar care se întâlniseră, absolut din întâmplare, în vestibulul aceluiași bordel.

M-a privit o secundă, apoi s-a întors iarăși spre raft.

— Ai avut un Crăciun fericit? am continuat. Te-a bucurat magia sărbătorilor?

A apucat un volum cu memoriile lui Winston Churchill și l-a îndreptat spre mine acuzator. Ursuzul prim-ministru privea impasibil de pe copertă, de parcă ar fi fost în juriul unui concurs improvizat.

— Ce poftești? a întrebat Mark? Nu am de gând să-ți spun nimic.

Am tras gheata de sub braț și i-am pus-o lui Churchill pe față.

— Spune-mi a cui e gheata asta.

El (Mark, nu Churchill) a fost surprins de apariția obiectului de încălțăminte — îmi dădeam seama. Și mai puteam deslușI din asta că încearcă să ascundă identitatea posesoarei. Mai avea și un aer încăpățânat, cum numai cei care sunt cu adevărat nefericiți pot avea.

— De ce ți-aș spune? a întrebat, pe un ton în care se simțea din plin iritarea.

— Dacă îmi spui, te las în pace, am zis. Dar dacă nu-mi spui, să știi că o să pun mâna pe cea mai apropiată carte, unul dintre romanele de duzină ale lui James Patterson, și o să te urmăresc prin incintă, citindu-ți tare din el, până când te dai bătut. Ai prefera să-ți citesc din *Cele Trei Luni Gingașe Ale lui Daphne cu Harold* sau din *Cindy, John și Casa Dragostei Nepieritoare?* Îți garantez că sănătatea mintală și atitudinea de hipster plictisit n-or să-ți reziste nici măcar un capitol. Și sunt capitole foarte, *foarte* scurte.

Vedeam acum, pe sub sfidare, cum se insinuează teama.

— Ești un ticălos, a zis, știi asta?

Am încuviințat din cap, deși rezervam cuvântul *ticălos,* de obicei, pentru inițiatorii de genocide.

A continuat:

— Și dacă-ți spun, promite să nu mai suni și să nu mai apari pe-aici. Chiar dacă n-o să îți placă ce descoperi.

Părea un lucru răutăcios pe care-l spunea despre Lily, dar n-aveam de gând să-mi prăbușesc avântul.

— Nu voi mai suna, am zis cu calm. Și, cu toate că nu voi accepta să fiu izgonit de la Strand, promit să nu cer informații când o să te afli tu la pupitrul acela, iar dacă lucrezi cumva la casă, o să fac în așa fel ca nu tu să fii cel care-mi ia banii pe cumpărături. Ar fi îndeajuns toate acestea?

— Nu-i nevoie să te enervezi, a zis Mark.

— Nu era enervare, l-am corectat. Nici pe departe. Dacă vrei să ajungi departe în domeniul librăriilor, te-aș sfătui să înveți distincția dintre o iritare și un cuvânt spiritual bine plasat. Nu sunt unul și același lucru.

A luat un pix și i-am oferit partea interioară a brațului.

— Scrie acolo adresa și am terminat cu problemele.

A luat pixul și a scris o adresă de pe East Twenty-second Street, apăsându-mă un pic cam tare cu vârful.

— Vă mulțumesc, domnule, am zis, apucând iarăși gheata. O să am grijă să vă pun o vorbă bună pe lângă dl Strand!

Pe când ieșeam de pe culoar, am simțit cum un tratat despre catastrofele navale americane îmi trece ca o ghiulea pe lângă cap. Am lăsat-o jos, pentru ca aruncătorul s-o poată reașeza în raft.

Recunosc: o parte din mine își dorea să spele pasta de pix de pe braț. Nu din cauza scrisului lui Mark, care era genul de mâzgăliturăcontorsionată asociată mai degrabă cu celulele condamnaților la moarte decât cu librarii. Nu, nu scrisul în sine

mă simțeam tentat să-l șterg, ci informația pe care o conținea. Fiindcă aceea era cheia întâlnirii cu Lily… și nu eram sigur că voiam să o bag în broască.

Cuvintele Sofiei îmi stăruiau, agasante, în minte: Era Lily fata din capul meu? Și dacă da, oare nu mă va dezamăgi realitatea?

Nu, a trebuit să mă îmbărbătez. *Cuvintele din jurnalul cu coperți roșii n-au fost scrise de fata din capul tău. Trebuie să ai încredere în cuvinte. Nu creează altceva decât pe ele însele.*

Când am sunat la ușă, am auzit soneria răsunând între pereții de cărămidă ai casei, genul de ding-dong care te face să crezi că un servitor o să-ți deschidă ușa. Vreme de cel puțin un minut a urmat o liniște mormântală — timp în care mi-am mutat gheata dintr-o mână în alta, încercând să mă decid dacă să sun iarăși sau nu. Reținerea mea era o rară victorie a politeții asupra nerăbdării, și am fost răsplătit, în cele din urmă, cu un zgomot de pași apropiindu-se și cu descuierea unor zăvoare și broaște.

La ușă nu era vreun majordom sau vreo servitoare, ci femeia-paznic de la muzeul figurilor de ceară.

— Vă cunosc! am bâiguit.

Femeia cea vârstnică m-a țintuit cu o privire lungă și dură.

— Și eu știu botina aceea, a replicat.

— Da, am zis, e și asta.

Habar nu aveam dacă mă ținea sau nu minte de la muzeu. Dar a deschis un pic ușa și mi-a făcut semn să intru.

Aproape că mă așteptam să mă întâmpine o statuie de ceară a lui Jackie Chan. (Altfel spus, să-și fi luat și acasă câteva obiecte ale muncii ei.) Dar, în loc de asta, foaierul era o anticameră plină cu piese vechi, ca și cum aș fi trecut brusc prin mai multe decenii, și niciunul mai recent de anii 1940. Lângă ușă era un suport pentru umbrele — cu cel puțin o duzină, fiecare cu

mânerul ei de lemn curbat.

Bătrâna mi-a surprins privirile.

— N-ai mai văzut un suport pentru umbrele până acum? a întrebat cu o aroganță aristocratică.

— Încercam să-mi imaginez o situație în care o persoană ar avea nevoie de douăsprezece umbrele. Pare aproape indecent să ai așa de multe când sunt atât de mulți oameni care n-au nici măcar una.

A încuviințat din cap auzind acestea, apoi a întrebat:

— Cum te numești, tinere?

— Dash, i-am spus.

— Dash?

— E prescurtarea de la Dashiell, i-am explicat.

— N-am spus că n-ar fi, a replicat sec.

M-a condus într-o încăpere ce n-ar fi putut fi numită altfel decât salon. Perdelele erau atât de groase și mobila atât de acoperită de huse, că aproape mă așteptam să-l găsesc pe Sherlock Holmes făcând skanderberg, într-un colț, cu Jane Austen. Nu era atât de prăfuit sau afumat pe cât te-ai aștepta să fie un salon, dar lemnăria era grea precum un fișet de arhivă și cu o textură de parcă ar fi fost înmuiată în vin. Sculpturi înalte până la genunchi se ițeau de prin colțuri și de pe polița șemineului, iar pe rafturi se îmbulzeau cărți fără coperte, uitându-se de la înălțime ca niște profesori bătrâni, prea obosiți ca să-și mai vorbească.

Mă simțeam ca acasă, ce mai.

Ca urmare a unui semn făcut de bătrână, m-am așezat pe un divan. Am tras aer în piept și am adulmecat izul de avere străveche.

— Lily este? am întrebat.

Femeia s-a așezat vizavi de mine și a râs.

— Dar de ce n-aș fi eu Lily? a ripostat.

— Ei bine, câțiva dintre amicii mei au întâlnit-o pe Lily și

cred că ar fi menționat dacă avea optzeci de ani.

— Optzeci! a făcut bătrâna, prefăcându-se șocată. Te înștiințez că n-am un anișor peste patruzeci și trei.

— Cu tot respectul, i-am zis, dacă aveți patruzeci și trei, atunci eu sunt un fetus.

S-a lăsat pe spate în fotoliu și m-a examinat, de parcă ar fi fost în dubiu dacă să mă cumpere sau nu. Avea părul prins într-un coc strâns, iar eu mă simțeam la fel de strâns în menghina privirii sale cercetătoare.

— Serios, am zis, unde-i Lily?

— Trebuie să-ți estimez intențiile, a zis femeia, înainte să-ți dau voie să umbli brambura cu nepoată-mea.

— Vă asigur că n-am niciun pic de brambura în minte, am replicat. Vreau doar s-o cunosc. În persoană. Vedeți, noi am fost…

A ridicat mâna ca să-mi taie vorba.

— Am cunoștință de flirtul vostru epistolar. Care-i foarte bun și frumos… atâta vreme cât e bun și frumos. Înainte să te mai întreb ceva, ai vrea, poate, să bei un ceai?

— Asta depinde de tipul de ceai pe care mi-l oferiți?

— Cât de sfidător! Să zicem că ar fi Earl Grey.

Am scuturat din cap.

— Are gust de rumeguș de la ascuțit creioane.

— Lady Grey.

— Nu consum băuturi numite după monarhi decapitați. Mi se pare de *neam prost*.

— Mușețel?

— Aș putea, la fel de bine, să beau infuzie din aripi de fluture.

— Ceai verde?

— Nu puteți vorbi serios.

Bătrâna a încuviințat aprobator.

— Nu, nu vorbeam.

— Fiindcă… știți cum e când o vacă mestecă iarbă? Și rumegă și tot rumegă? Ei, ceaiul verde are un gust de parcă ai săruta pasional vaca aceea după ce a terminat-o cu rumegatul.

— Niște ceai de mentă ai vrea?

— Numai cu de-a sila.

— English breakfast.

Am bătut din palme.

— Așa mai merge!

— Mă tem că l-am terminat, a zis.

— Nicio grijă. Vreți înapoi gheata, până una-alta?

I-am întins-o, a luat-o un moment în mână, apoi mi-a întins-o la rândul ei.

— Asta a fost pe vremea când eram tambur-major, a zis.

— Ați fost în armată?

— În armata veseliei, Dash. În armata *veseliei*.

În spatele ei, pe un raft, se vedea un șir de urne funerare. M-am întrebat dacă erau decorative sau conțineau rămășițe de-ale rudelor sale.

— Ce aș mai putea, deci, să vă spun? am întrebat. Ca să vă conving să mi-o dezvăluiți pe Lily.

Și-a sprijinit bărbia în pumni.

— Să vedem. Faci pipi în pat?

— Dacă fac…?

— Pipi în pat. Întreb dacă faci pipi în pat.

Știu că încerca să mă clintească. Dar n-aveam de gând să mă las clintit nici atâtica.

— Nu, doamnă. Îmi las patul uscat dimineața.

— Nici măcar vreo picătură, din când în când?

— Încerc din greu să-mi dau seama ce relevanță prezintă asta.

— Îți evaluez onestitatea. Care e ultima revistă pe care ai citit-o din scoarță în scoarță?

— *Vogue*. Deși, spre o mai bună facilitare a dezvăluirilor,

mărturisesc că asta s-a întâmplat fiindcă mă aflam în baie la mama, războindu-mă cu o constipație destul de încăpățânată. Știți genul, pentru care e nevoie de tehnica Lamaze de ușurare a contracțiilor.

— Care este adjectivul cel mai drag inimii tale?

Era ușor.

— Admit că am o slăbiciune pentru *exuberant*.

— Să zicem că aș avea o sută de milioane de dolari și ți i-aș oferi. Singura condiție ar fi ca, dacă îi accepți, un om din China să cadă de pe bicicletă și să moară. Ce ai face?

— Nu pricep de ce ar conta dacă-i în China sau nu. Și evident că nu aș lua banii.

Femeia a dat aprobator din cap.

— Crezi că Abraham Lincoln a fost homosexual?

— Tot ce pot spune sigur este că mie nu mi-a făcut avansuri.

— Mergi pe la muzee?

— Intră papa în biserici?

— Când vezi o floare pictată de Georgia O'Keeffe, ce-ți vine în minte?

— E doar o conspirație transparentă ca să mă faceți să spun cuvântul *vagin*, nu? Poftim, l-am zis. Vagin.

— Când cobori dintr-un autobuz public, faci ceva anume?

— Îi mulțumesc șoferului.

— Bun, bun, a zis bătrâna. Acum… spune-mi ce intenții ai în privința lui Lily.

S-a lăsat tăcere. Cam prea lungă, poate. Fiindcă, dacă e să o spun pe-a dreaptă, nu mă prea gândisem la intențiile mele. Și asta însemna că trebuia să gândesc cu voce tare în timp ce răspundeam.

— Păi… n-o s-o iau la petreceri pe dezbrăcate și nici n-o să ne tăvălim goi prin frișcă, dacă la asta vă referiți. Am stabilit deja cum stăm la capitolul bramburească, e vorba de castitate acum, cu o șansă de a cădea într-o dogoritoare pasiune, în

funcție de cât de fructuoase vor fi primele noastre interacțiuni. Mi-a spus o sursă care prezintă un nivel surprinzător de încredere că nu trebuie să mi-o închipui așa cum aș vrea eu să fie, și am intenția să urmez acest sfat. Dar pe bune? E un teritoriu complet neexplorat. *Terra enigma.* Ar putea fi de viitor, ar putea fi o nebunie. Dacă e croită din aceeași stofă ca dumneavoastră, am sentimentul că ne-am putea înțelege.

— Cred că ea tot mai încearcă să-și dea seama ce model are materialul ei, mi-a zis femeia. Despre stofă, deci, n-o să comentez. Ea este o încântare. Și, cu toate că uneori încântările pot fi obositoare, de cele mai multe ori sunt…

— Încântătoare? m-am oferit să completez.

— *Pure.* Strălucesc în lumina propriilor speranțe.

Am oftat.

— Ce este? a zis vârstnica doamnă.

— Sunt cam năzuros de fel, am mărturisit. Nu chiar până la punctul de a fi cu nasul pe sus, dar totuși. Încântătoare și năzuros nu reprezintă totuși un amestec des întâlnit.

— Vrei să știi de ce nu m-am măritat niciodată?

— Întrebarea asta nu era chiar în fruntea listei mele, am admis.

Bătrâna m-a făcut să o privesc în ochi.

— Ascultă-mă: nu m-am măritat fiindcă mă plictiseam prea ușor. E o trăsătură oribilă, care-ți pune bețe în roate. E mult mai bine să devii repede interesat.

— Am înțeles, am zis.

Dar nu înțelegeam. Nu atunci. Nu încă.

Mă uitam în schimb prin odaie, gândindu-mă așa: *Dintre toate locurile prin care am fost, ăsta arată cel mai mult a genul de loc în care m-ar aduce un jurnal cu coperte roșii.*

— Dash, a zis femeia. O simplă enunțare, ca și cum mi-ar fi ținut în mână numele și mi l-ar fi întins, așa cum îi întinsesem eu gheata.

— Da?
— Da? a spus ca un ecou.
— Credeți că este timpul? am întrebat.
S-a ridicat de pe scaun, zicând:
— Stai să dau un telefon.

12. (Lily)

26 decembrie

— Încă mai omori gerbili? l-am întrebat pe Edgar Thibaud.

Ne aflam în fața imobilului de cărămidă cafenie unde locuia o fată de la școala lui, care în seara aceea dădea o petrecere.

De pe stradă, puteam vedea petrecerea prin ferestre. Imaginea părea foarte politicoasă. Fără zgomote demente, cum te-ai aștepta de la o petrecere de adolescenți, cu muzica dată la maximum. Se vedeau și două persoane cu aspect parental umblând prin camera de zi, oferind cutii cu suc și pahare de Mountain Dew pe tăvi argintii, lucruri care ar fi putut explica lipsa gălăgiei și draperiile date în lături.

— O să fie nașpa cheful ăsta, a zis Edgar Thibaud. Să mergem în altă parte.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, am spus. Mai omori gerbili, Edgar Thibaud?

Dacă îmi răspundea sarcastic, atunci acordul nostru de încetare a focului avea să se termine la fel de brusc cum începuse.

— Lily, a zis Edgar Thibaud, plin de sinceritate și luându-mi mâna.

Palma mea, acum îmbibată de sudoare, a dat să se retragă dintr-a lui.

— Îmi pare rău pentru gerbilul tău. Chiar îmi pare. N-aș

face rău intenționat niciunei ființe.

Buzele sale au plasat un scurt sărut de penitență pe încheieturile degetelor mele.

Întâmplarea făcea că știam despre Edgar Thibaud că avansase de la omorâtul de gerbili, în clasa întâi, la pârlitul, printr-a patra, al râmelor cu lupa și la chinuitul insectelor culese la întâmplare.

Se poate să fie adevărat ce mi-au tot repetat bunicul și amicii lui: băieții aflați la vârsta adolescenței nu prezintă încredere. Intențiile lor nu sunt pure.

Asta probabil că face parte din marele plan al Mamei Natură — băieții ăștia sunt irezistibil de drăgălași, într-un fel atât de obrăznicuț, încât puritatea intențiilor devine irelevantă.

— Unde ai prefera să mergi? l-am întrebat pe Edgar. Trebuie să ajung acasă la nouă, altfel bunicul o ia razna.

Îl mințisem pentru a doua oară pe bunicul, spunându-i că aveam un antrenament de urgență la fotbal, care se ținea din cauză că echipa noastră pierduse mai multe meciuri la rând. L-am putut fraieri deoarece încă o mai jelea pe Mabel a lui.

Edgar Thibaud a răspuns, imitând o voce de copilaș:

— Bunicusul n-o lasă pe Liliusa șea mică șă știea până târziu?

— Ești răutăcios?

— Nu, a zis, cu seriozitatea revenindu-i pe figură. Te salut pe tine și orele tale de stingere. Cu scuze pentru scurta și deloc necesara incursiune în limbajul copiilor. Dacă trebuie să fii acasă la nouă, asta probabil că ne-ar mai lăsa suficient timp doar pentru un film. Ai văzut *Pe bunica a călcat-o un ren?*

— Nu, am zis.

Începeam să mă pricep la treaba asta cu mințitul.

***

Încerc să mă pun în calea pericolului.

Mă găseam iarăși încuiată într-o toaletă, comunicând cu Arțăgosul. Baia teatrului era un pic mai curată decât cea de la club, din noaptea trecută, iar faptul că filmul se difuza seara însemna că sala de cinematograf nu era sufocată de sugari. Însă, din nou, viața și acțiunea se adunau în jurul meu, iar eu nu voiam, cu toate astea, decât să scriu într-un caiet roșu.

Pericolul are multe chipuri, presupun. Pentru unii ar putea să însemne săritul de pe un pod sau cățăratul pe piscuri imposibil de escaladat. Pentru alții ar putea fi un amor de doi bani sau să i-o spună de la obraz unui șofer de autobuz cu mutră fioroasă, fiindcă nu-i place să oprească pentru niște adolescenți gălăgioși. Ar putea să însemne trișare la cărți sau mâncatul unei alune când știi că ești alergic.

Pentru mine, pericolul ar fi să ies de sub scutul protector al familiei și să mă avânt într-o lume croită mai mult după calapodul meu, chiar dacă nu știu ce — sau cine — mă așteaptă acolo. Aș vrea ca și tu să faci parte din planul ăsta. Dar ești periculos oare? Mă cam îndoiesc. Mă tem să nu fii doar o fantezie, rod al imaginației mele.

Cred că a venit timpul să experimentez viața în afara jurnalului.

Edgar Thibaud se prăpădea de râs, urmărind bazaconiile de pe ecran ale bunicii grase, când m-am întors la locul meu. Filmul era atât de stupid, că n-aveam ce altceva face decât să-mi iau privirea de pe ecran și să mi-o îndrept asupra bicepșilor lui Edgar Thibaud. Avea niște brațe cu mușchi magici — nici prea masivi, nici prea mărunți. Tocmai cât trebuie. Eram fascinată de-a binelea.

Palma atașată la capătul brațului lui Edgar a decis să devină neastâmpărată. Ochii nu-i părăseau ecranul, însă palma i-a aterizat discret pe coapsa mea, în vreme ce gura lui Edgar continua să se înece de râs, provocat de macabrul masacru al

bunicii de pe ecran, pe care renul iarăși o izbise în goană.

Nu-mi venea să cred ce manevră îndrăzneață. (Și a renului *și* a lui Edgar.) Eram eu gata de pericol, dar nici măcar nu ne sărutaserăm (eu și Edgar adică, nu eu și renul. Iubesc animalele, dar nu chiar atât de mult).

Toată viața așteptasem cel dintâi sărut. N-aveam de gând să-l stric permițând lucrurilor s-o ia prea tare la vale.

— *Ham ham*, am lătrat la Edgar, a cărui mână trasa cerculețe peste pudelul brodat pe fusta mea cu patrupezi.

I-am așezat mâna la loc pe brațul scaunului, cea mai bună poziționare dacă voiam să-i admir din nou bicepsul.

Pe bancheta din spate a taxiului ce mă ducea spre casă, l-am lăsat pe Edgar să-mi descheie bluza și s-o scoată de pe mine. Fusta mi-am tras-o singură jos.

Purtam pe dedesubt șortul și tricoul de fotbal, în caz că bunicul m-ar fi așteptat când mă întorceam acasă. Am scos din geantă o sticlă cu apă și mi-am stropit părul și fața, ca să par transpirată.

Aparatul de taxat arăta 6,50 de dolari și ora 8:55, când am tras pe dreapta în fața casei mele.

Edgar s-a aplecat spre mine. Știam că e cât pe ce să se întâmple.

Nu mă înșelam crezând că primul sărut adevărat din viața mea trebuia să ducă la trăitul fericit până la adânci bătrâneți. Nu cred în nonsensul ăla cu Făt-Frumos. Și nici nu mă mint singură că aș fi vrut neapărat să se producă pe bancheta din spate a unui taxi puturos.

Edgar mi-a șoptit în ureche:

— Ai bani de taxi pentru partea ta? Sunt cam falit acum, și altfel n-o să am bani ca să ajung cu mașina și la mine, după aia.

Arătătorul lui mi-a trecut iute peste gât.

L-am împins deoparte, deși tânjeam să fiu atinsă iarăși. Dar

nu într-un taxi, pentru Dumnezeu!

I-am dat lui Edgar Thibaud cinci dolari împreună cu un milion de blesteme nerostite.

Gura lui Edgar s-a apropiat *atâtica* de-a mea.

— Plătesc eu data viitoare, a murmurat.

I-am oferit obrazul.

— Nu ai de gând să-mi ușurezi soarta, așa-i, Lily? a zis Edgar Thibaud.

I-am ignorat bicepșii netezi, care îmi făceau cu ochiul de sub hanoracul strâmt.

— Mi-ai omorât, totuși, gerbilul, i-am reamintit.

— Îmi place vânătoarea, Lily.

— Bine.

Am coborât din taxi și am închis portiera.

— Exact cum îi plăcea și renului ăluia vânătoarea! a strigat de pe geam Edgar, în vreme ce taxiul începea să se deplaseze spre următoarea sa destinație.

27 decembrie

Unde EȘTI?

Se pare că a devenit un obicei în a-mi împărtăși gândurile Arțăgosului, în jurnal, închisă prin toalete.

Toaleta zilei de azi era un pub irlandez de pe East Eleventh Street, în Alphabet City. Una dintre crâșmele acelea care-s mai degrabă localuri de familie în timpul zilei și devin seara locuri de pileală. Era ziu[, așa că bunicul se putea relaxa.

N-aș fi vrut să-l mint iarăși pe bunicul, așa că-i zisesem adevărul — că mă vedeam cu grupul meu de colindători, în vederea unei reuniri. Aveam de gând să-i cântăm „La mulți ani“ lui Aryn cea furioasă, feminista militantă vegană, care își sărbătorea a douăzeci și una aniversare pe 27 decembrie.

Nu i-am mai spus bunicului că îi trimisesem un SMS și lui

Edgar Thibaud, să ne vedem acolo. Bunicul nu mă întrebase dacă avea să fie și Edgar la petrecere cumva, prin urmare nu trebuise să mint.

Fiindcă era a douăzeci și una zi de naștere a lui Aryn, trupa mea de colindători se pornise pe cântece de beție, în loc de tradiționalele imnuri de Crăciun, pentru a-i ura bun venit în lumea celor ce puteau consuma alcool legal. Când am ajuns, grupul era deja la al patrulea rând de beri. *Și Mary McGregor/Era bună rău în dormitor,* cântau. Edgar nu apăruse încă. Atunci când am auzit versurile vulgare ale cântecului, m-am dus rapid la toaletă și am deschis caietul familiar, pentru o nouă însemnare.

Dar ce-mi mai rămânea de spus?

Încă purtam într-un picior botina și în celălalt tenisul, în caz că dădea Arțăgosul peste mine, dar dacă tot era să înfrunt pericolul cu pieptul înainte, trebuia să admit că, uitând să-i înapoiez caietul roșu, îmi cam ratasem șansa cu Arțăgosul. Trebuia să mă mulțumesc cu aura de pericol pe care mi-o oferea Edgar Thibaud și s-o consider cel mai promițător premiu de consolare.

Mi-a sunat mobilul, înfățișându-mi poza unei anume case din Dyker Heights, îmbrăcată în celeste luminițe albe de Crăciun. Am răspuns.

— Zi fericită, la două zile după Crăciun, unchiule Carmine.

Mi-am dat seama că luasem caietul roșu de la el, de Crăciun, dar că nu apucasem să-l chestionez pentru indicii referitoare la Arțăgosul.

— Ai apucat, i-am zis, să te uiți vreun pic la băiatul care a adus caietul roșu la tine acasă?

— Se prea poate, a zis unchiul. Dar nu pentru asta te-am sunat. Am auzit că bunicul tău s-a întors mai devreme din Florida și că nu i-a mers prea bine treaba acolo. E adevărat?

— Adevărat. Acum, cu băiatul ăla…

— Despre el n-am nicio informație, scumpo. Deși băiatul a făcut o chestie curioasă. Știi spărgătorul de nuci gigantic pe care-l punem pe peluză, lângă soldatul roșu înalt de aproape cinci metri?

— Locotenentul Clifford Dog? Sigur.

— Bun, păi prietenul tău misterios a lăsat caietul, dar a pus și altceva acolo. Cea mai hidoasă marionetă pe care am văzut-o în viața mea.

Să fi făcut Arțăgosul una ca asta? Chiar?

— Arăta ca unul de la „Beatles“, pe la începuturi, dar cu un machiaj strident?

— Poți spune și asta, a zis unchiul Carmine. Un machiaj tare *prost*.

Încă un apel telefonic, de data asta cu ecranul înfățișând poza mea preferată cu dna Basil E. stând în biblioteca ei mare de acasă, picior peste picior, și sorbind dintr-o ceașcă de ceai. Ce voia să discute acum și strămătușa Ida? Probabil tot despre bunicul, când eu aveam lucruri mai importante în minte — de pildă lucrul pe care tocmai îl aflasem, că marioneta Rânjilă, pe care o făcusem personal și *cu dragoste* pentru Arțăgosul, fusese abandonată de acesta, cu nepăsare, în măruntaiele unui spărgător de nuci.

Am ignorat apelul dnei Basil E. și i-am zis unchiului Carmine:

— Mda, bunicul. Deprimat. Fă-i te rog o vizită și roagă-l să nu mă mai întrebe tot timpul pe unde mă duc. Și ai putea să-mi aduci marioneta aceea *frumoasă* data viitoare când vii prin oraș?

— Te iubesc, da, da da, a răspuns unchiul Carmine.

— Sunt foarte ocupată, i-am zis.

— A tras lozul fericirii, a pornit să cânte unchiul Carmine. Dar nu-i pasă!

— Sună-l pe bunicul, o să se bucure. Te pup dulce și pa.

Nu m-am putut abține să nu adaug încă ceva:

— Bună dimineața, soare! i-am cântat ca replică.

— Mă simt bine într-un fel special, a mai zis și cu asta convorbirea s-a încheiat.

Am văzut că dna Basil E. îmi lăsase un mesaj vocal, dar n-aveam chef să-l ascult. Trebuia să jelesc sfârșitul erei caietului și faptul că-l idealizasem pe Arțăgosul, omul care-mi azv\rlise deoparte marioneta. Era vremea să-mi văd mai departe de viață.

Am scris un ultim rând în jurnal și l-am închis, poate pentru totdeauna.

Mă cuprinde o nevoie adâncă de a îndrăgi.

Petrecerea se mutase la o masă de afară, în spatele pub-ului. Zilele astea de final de decembrie se făcuseră, în fine, potrivit de vântoase și reci, iar grupul se strângea acum laolaltă, zgribulit, cu cești de vin fiert în mâini.

Visez la un Crăciun alb, cântau. Era drăguț că interpretau tocmai piesa asta — o melodie domoală, dulce, care se potrivea cu momentul acela când e gata să ningă și lumea întreagă pare mai calmă și mai plină de iubire. Mulțumită.

Edgar Thibaud sosise și se alăturase grupului cât stătusem eu la baie. În vreme ce cântau „Crăciun alb“, și-a dus pumnul la gură și-a început să scoată sunete ritmice și sacadate, dând-o pe rap: „Hai zăpadă… bagă mare… Mary McGregor… e cea mai tare“. Când m-a văzut că mă apropii de masă, Edgar s-a alăturat celorlalți colindători în cântec, improvizând „Precum o Lily albă pe care-o știam…“

După ce-au terminat de cântat, Aryn cea furioasă a zis:

— Hei, Lily. Prietenul ăsta al tău imperialist și șovin, Edgar Thibaud…

— Da? am întrebat, gata să-mi acopăr urechile cu moțurile roșii ale căciulii, așteptându-mă la o tiradă plină de epitete care

să-l desființeze pe acest oarecare Edgar Thibaud.

— Are o voce de bariton decentă. Pentru un bărbat.

Shee'nah, Antwon, Roberta și Melvin au ridicat paharele spre Edgar Thibaud.

— Pentru Edgar!

Și au ciocnit.

Arya a ridicat și ea paharul:

— E ziua *mea*!

Și grupul, închinând din nou:

— Pentru Aryn!

Edgar Thibaud a executat o imitație a lui Stevie Wonder cântând „La mulți ani". Și, în timp ce intona „mulți ani trăiascăăăă! mulți ani trăiascăăă…", Edgar a închis ochii, a început să dea din cap fără vreo direcție anume și și-a lăsat mâinile pe masă, prefăcându-se că-i un tip orb care cântă la pian.

Aryn era cu siguranță mangă de beată, fiindcă incorectitudinea socială a unei asemenea exhibiții ar fi trebuit, în mod normal, s-o scoată din minți. Dar în loc de asta, a zbierat:

— Vreau ca ziua *mea* să fie sărbătoare națională.

S-a suit pe scaun și i-a anunțat pe toți cei aflați în aria sa vocală de acoperire:

— Toată lumea, vă dăruiesc o zi liberă azi!

Părea cam caraghios să-i amintesc că majoritatea aveau deja liber, fiindcă era săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou.

— Ce bei? am întrebat-o pe Aryn.

— Un Baton de Acadea! mi-a zis. Încearcă un pic!

Dacă tot flirtam cu primejdia, am luat o gură din băutura ei. Și *chiar* avea gust de acadea… doar că era mai bună! Înțelegeam acum de ce-și făcuseră colindătorii mei un obicei de a-și trece de la unul la altul termosul cu șnaps când ne făceam tururile în săptămânile de dinainte de Crăciun.

Gustos.

M-am uitat la Edgar. Îmi poza picioarele cu telefonul: pe o parte botină de majoretă, pe cealaltă un pantof de pânză.

— Postez pe toate canalele, ca să-ți găsesc cealaltă botină, a zis Edgar și a apăsat pe „Trimite“ cu naturalețea unei fetișcane bârfitoare.

Colindătorii au hohotit.

— Pentru gheata lui Lily!

Paharele s-au ciocnit iarăși cu un clinchet.

Mai voiam niște Gustos. Și niște Periculos.

— Și eu vreau să toastez, am zis. Cine vrea să mă lase să beau din paharul lui?

Când m-am întins după paharul lui Melvin, caietul roșu mi-a căzut din geantă, pe care încă o aveam pe umăr.

Am lăsat caietul pe podea.

De ce să-mi mai bat capul?

Li-lii, Li-liii, mă aclama grupul și, la un moment dat, întreg barul.

Am dansat pe masă și am cântat Beatles într-o manieră mai punk, cu pumnul gesticulând amenințător prin aer:

— A! Fost! O! Iarnă! Lungă! Și! Grea!

Iar cei din bar:

— Dar soarele iese acum!

Nu făcusem decât să sorb trei guri de șnaps cu mentă, patru gâturi de vin fiert și cinci din cocktailul Shirley Temple al lui Shee’nah, care era — vorba vine! — fără alcool, ca să mă transform într-o petrecăreață veritabilă. Mă simțeam deja schimbată.

Se întâmplaseră atâtea de la Crăciun, declanșate toate de caietul pe care decisesem să-l las în părăsire pe podeaua barului. Eram acum o fată… ba nu, o *femeie* transformată.

Devenisem mincinoasă. Un Lily Ursulețul care flirta cu un

ucigaș de gerbili. O Mary MacGregor care, după ce sorbise de șase ori la întâmplare de prin paharele altora, își descheiase doi nasturi de sus de la bluză, permițând să i se întrezărească decolteul.

Însă adevărata Lily — cea-de-șaisprezece-ani-mult-prea-pilită-și-simțind-nevoia-de-a-ațipi/vomita — era departe de a se afla în elementul ei la această petrecere-devenită-chef, în centrul căreia se afla Lily cea petrecăreață.

Întunericul timpuriu al iernii se lăsase; era doar șase seara, dar se făcuse beznă afară și, dacă nu ajungeam acasă repede, bunicul avea să pornească în căutarea mea. Dar dacă mă duceam acasă, bunicul avea să-și dea seama că eram puțin… *puțintel*… în stare de ebrietate. Chiar dacă nu cerusem și nu mi se servise alcool în club — doar gustasem din paharele altora. Bunicul ar fi putut afla și despre Edgar Thibaud. Ce era de făcut?

Un grup nou de oameni sosise în bar. Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să mă opresc din dansat și cântat înainte ca și aceștia să se alăture petrecerii. Eram prinsă în asta până peste cap.

Timpul trecea iute. Am sărit de pe scaun și l-am împiuns pe Edgar într-un colț mai izolat din grădină. Voiam să-i explic că era cazul să mă ducă acasă, și nu pe căi greșite.

Voiam să mă sărute.

Voiam ca zăpada să înceapă odată să cadă; răcoarea proaspătă și cerul plumburiu indicau că asta se putea întâmpla în orice moment.

Voiam și gheata cealaltă, fiindcă piciorul încălțat cu tenis mi se răcise sloi.

— *Edgar Thibaud,* am murmurat, încercând să sune sexy și m-am lipit de trupul său cald și tare ca piatra. Am desfăcut buzele, simțind cum ale lui se apropie.

Asta era *Chestia*.

În cele din urmă.

Eram pe cale să închid ochii pentru *Chestie*, când cu coada ochiului am observat un adolescent ce stătea în picioare, alături, ținând în mână ceva ce-mi trebuia.

Cealaltă botină.

Edgar s-a întors spre băiat.

— Dash? a întrebat, nedumerit.

Băiatul — ce părea să se numească Dash[6] — m-a privit bizar.

— Caietul acela roșu de pe jos e caietul nostru? m-a întrebat.

Putea fi *el*, oare?

— Te cheamă *Liniuță?* am întrebat.

Am râgâit. Gura mea mai avea de oferit o perlă de înțelepciune.

— Dacă ne-am căsători, aș fi, gen, doamna Liniuță!

M-am spart de râs.

După care, sunt destul de sigură, am leșinat în brațele lui Edgar Thibaud.

---

[6] În engleză, „cratimă, liniuță“.

13. Dash

27 decembrie

— De unde o știi pe Lily? m-a întrebat Thibaud.

— Nu sunt sigur că o știu, am zis. Dar, de fapt, la ce mă așteptam?

Thibaud a clătinat din cap.

— Cum zici tu, moșule. Vrei ceva de la bar? Aryn e sexy, are douăzeci și unu de ani și dă de băut la *toată lumea*.

— Cred că în seara asta o să stau pe uscat, am zis.

— Nu știu dacă mai au vreun petic de uscat pe aici. Ești pe cont propriu, amice.

La fel, se părea, era și Lily. Thibaud a abandonat-o, fără cunoștință, pe cea mai apropiată bancă.

— Mă săruți? a murmurat ea.

— Nu tocmai, a șoptit el.

Mi-am îndreptat privirea spre cer, încercând să-l descopăr pe geniul care inventase termenul *distrusă*, fiindcă merita aplauze că-l nimerise așa de bine. Ce fată distrusă. Ce speranță distrusă. Ce seară distrusă.

Reacția potrivită pentru un fraier în situația mea ar fi fost s-o șterg de acolo. Însă eu, care aveam temeinice aspirații de a nu fi fraier, nu puteam stârni în mine suficient prost gust încât să fac asta. Așa că m-am trezit că îi scot tenisul lui Lily și că îi pun în picior a doua gheată.

— S-a întors! a bolborosit.

— Haide, am zis cu veselie, încercând să ascund cumplita povară a cruntei mele dezamăgiri. Nu era în starea potrivită pentru așa ceva.

— OK, a zis, dar fără să se miște.

— Trebuie să te duc acasă, i-am spus.

A început să se foiască. În cele din urmă, mi-am dat seama că scutura din cap.

— Nu acasă. Nu pot merge acasă. Bunicul o să mă omoare.

— Păi n-am chef să fiu complice la crimă, am zis. Te duc la mătușa ta.

— Asta-i o idee bună bună bună.

Spre meritul lor, prietenii lui Lily din bar erau îngrijorați din cauza ei și voiau să se asigure că o să fie bine. Defel spre meritul său, Thibaud s-a dovedit prea ocupat cu încercarea de a o convinge pe sărbătorită să-și încerce costumul de aniversare, ca să mai observe plecarea noastră.

— Drosophila, am zis amintindu-mi cuvântul.

— Ce? a făcut Lily.

— De ce voi, fetele, picați mereu în bot după tipi cu capacitatea de atenție a unor musculițe de oțet?

— Ce?

— Musculițe de oțet. Tipi cu nivelul de atenție al unor musculițe.

— Fiindcă arată bine?

— Acum, i-am zis, nu e momentul pentru a spune adevărul.

Era totuși momentul să luăm un taxi. Vreo câteva, văzând că Lily se legăna — aducând cumva cu un panou rutier proaspăt izbit de o mașină —, au trecut pe lângă noi fără să oprească. În cele din urmă, un tip decent a oprit și ne-a luat. La radio se auzea o piesă country.

— East-Twenty-second, lângă Gramercy Park, i-am spus.

Credeam că Lily o să adoarmă lângă mine. Dar, cum altfel,

lucrurile au pornit să se înrăutățească.

— Îmi pare rău, a zis.

Și a fost ca și cum ar fi dat drumul la robinet și pe țeavă n-ar fi început să curgă, cu presiune, decât un singur, unic sentiment.

— Îmi pare așa de rău, Doamne, nu pot să cred cât de rău îmi pare. N-am vrut să-l scap acolo, Dash. Și n-am vrut să… ce rău îmi pare. N-am crezut că o să fii acolo. Eram acolo, pur și simplu. Și, Doamne, îmi pare *așa* de rău. Foarte, foarte rău. Dacă vrei să cobori din taxi în secunda asta, înțeleg complet. O să plătesc eu pentru cursă, clar. Pentru *tot*. Mă crezi, da? Că îmi pare atât, atât de rău.

— E-n regulă, i-am zis. Serios, nicio grijă.

Și, ciudat lucru, chiar era în regulă. Învinuiam doar așteptările mele, speranțele mele neghioabe.

— Na, nu e în regulă. Serios, îmi pare rău, a zis și s-a aplecat în față.

— Domnule șofer, puteți să-i spuneți că îmi pare rău? N-ar fi trebuit să fie așa. Mă jur.

— Fetei îi pare rău, a zis șoferul, aruncându-mi o privire plină de compasiune prin oglinda retrovizoare.

Lily s-a lăsat iarăși pe banchetă.

— Vezi? Sunt așa de…

Apoi a trebuit să mă rup de situație, să-mi revin. A trebuit să mă holbez la oamenii de pe stradă, la mașinile care treceau. A trebuit să-i spun taximetristului când să vireze, deși eram sigur că știa perfect traseul. Încă îmi reveneam când am ajuns, când am plătit taxiul (alegându-mă cu alte scuze și alte păreri de rău) și am pornit s-o îndrum pe Lily cu grijă, scoțând-o din mașină și susținând-o pe scări. Devenise o problemă de fizică — s-o împiedic să se lovească la cap la ieșirea din taxi, cum s-o urc pe trepte fără să-i pierd tenisul, pe care încă îl aveam în mână.

Mi s-a limpezit mintea abia când s-a deschis ușa, înainte să

apuc să sun. Mătușa lui Lily a aruncat o privire asupra situației, cu un simplu: „Măi să fie!“ Deodată, torentul de scuze s-a îndreptat asupra ei; dacă n-aș fi ținut-o pe Lily, poate că aș fi ales acest moment ca să o șterg.

— După mine, a zis bătrâna.

Ne-a condus într-un dormitor din fundul casei și m-a ajutat s-o așez pe Lily pe pat. Lily, care era toată înlăcrimată acum.

— Nu așa ar fi trebuit să se întâmple, mi-a zis. Nu așa.

— E OK, i-am zis din nou. E totul OK.

Lily, a zis mătușa, ar trebui să ai niște pijamale în al doilea sertar. Eu o să-l conduc pe Dash cât te schimbi tu. O să-l sun și pe bunicul tău și-o să-l anunț că ești aici, că ești bine, că nu s-a întâmplat nimic. O să concepem dimineață alibiul tău, când o să ai mai multe șanse să-l ții minte.

Am făcut greșeala de a mă întoarce și de a o privi pentru ultima oară înainte să ies. Arăta ca și cum s-ar fi trezit într-un loc necunoscut — doar că știa că nu se dusese încă la culcare și că asta era, pur și simplu, viața.

— Pe bune, am zis, e în regulă.

Am scos caietul roșu din buzunar și l-am lăsat pe noptieră.

— Nu-l merit! a protestat ea.

— Sigur că-l meriți, i-am zis cu blândețe. Cuvintele astea n-ar fi existat fără tine.

Mătușa lui Lily, care ne urmărea de pe hol, mi-a făcut semn să ies din cameră. Când am ajuns la o distanță sigură, a zis:

— Ei bine, asta e chiar neobișnuit din partea ei.

— Toată povestea a fost caraghioasă, am zis. Să-i spuneți, vă rog, că nu e nevoie să-și ceară scuze. Ne-am ambalat amândoi. Și niciodată n-aș fi fost tipul din capul ei. Și nici ea fata din capul meu. Dar e chiar în regulă. Serios.

— De ce nu-i spui tu asta, personal?

— Deoarece nu vreau. Nu fiindcă e în starea asta acum — știu că nu o caracterizează. N-avea cum să fie așa de ușor cum a

fost cu caietul. Acum pricep.

M-am apropiat de ușă.

— A fost o plăcere să vă cunosc, am zis. Mulțumesc pentru ceaiul pe care nu mi l-ați mai adus.

— Plăcerea a fost de partea mea, a replicat bătrâna doamnă. Să mai vii pe la mine.

N-am știut ce să răspund la asta. Cred că amândoi știam că n-o s-o fac.

Am simțit nevoia, ajuns iarăși în stradă, de a vorbi cu cineva. Dar cu cine? Sunt asemenea momente când ai mare trebuință de cineva și lumea ta ți se pare mai mică. Bum n-ar fi înțeles nici într-un milion de ani prin ce treceam. Yohnny și Dov ar fi putut, dar erau așa de fixați pe povestea lor de cuplu, încât mă îndoiam că ar fi văzut pădurea, din cauza faptului că erau prea ocupați să numere copacii din doi în doi. Pryia mi-ar fi aruncat priviri uimite, chiar și la telefon dacă era. Iar Sofia nu avea telefon. Nu mai avea. Nu în America.

Să vorbesc cu vreunul dintre părinții mei?

Mă pufnea râsul la o asemenea idee.

Am pornit-o pe jos spre casă. Mi-a sunat telefonul.

M-am uitat pe ecran:

Thibaud.

În ciuda profundelor rezerve pe care le nutream, am răspuns.

— Dash! a țipat. Unde sunteți, oameni buni?

— Am dus-o pe Lily acasă, Thibaud.

— E totul în regulă cu ea?

— Sunt sigur că ar aprecia îngrijorarea ta.

— Cum adică?

Am oftat.

— Adică… vreau să zic că nu prea înțeleg cum reușești să scapi cu chestia asta, când ești așa de nesimțit.

— Nu-i corect, Dash, a zis Thibaud, părând lezat. Îmi pasă foarte mult. De asta am sunat. Fiindcă îmi pasă.

— Dar, vezi tu, în asta constă luxul de a fi nesimțit — poți să fii selectiv cu dățile când îți pasă și când nu. Noi ceilalți rămânem blocați când grija ta se subțiază.

— Omule, gândești prea mult.

— Omule, știi ceva? Ai dreptate. Iar tu nu gândești destul. Iar asta te face țeparul peren, iar pe mine țepuitul peren.

— Deci ea s-a supărat?

— Serios, chiar îți pasă?

— Da! A crescut mult, Dash. Mi s-a părut că e mișto. Cel puțin până când a căzut lată. Nu prea te poți combina cu o tipă după ce-a căzut lată. Sau chiar și când e aproape să cadă lată.

— E nespus de nobil din partea ta.

— Doamne, da ce nervos ești! Voi doi vă vedeați? N-a adus deloc vorba despre tine. Dacă știam, ai cuvântul meu că nu m-aș fi dat la ea.

— Iarăși noblețe. Mai ai un pic până la cavalerism.

Un nou oftat.

— Uite, am vrut doar să mă asigur că n-a pățit nimic. Asta-i tot. Spune-i doar că ne vedem mai târziu, bine? Și că sper că n-o să se simtă prea rău de dimineață. Spune-i să bea multă apă.

— Va trebui să-i spui singur, Thibaud. Eu am plecat.

— Pari trist, Dash.

— Problema cu telefoanele astea mobile e că foarte des oboseala ajunge să treacă drept tristețe. Dar îți apreciez grija.

— Încă suntem acolo dacă vrei să te întorci.

— Mi s-a spus că nu există cale de întoarcere. Așa că aleg să merg drept înainte.

Am închis. Truda de a trăi era prea mare ca să mai pot vorbi. Cu Thibaud, cel puțin. Și da, simțeam tristețe. Și furie. Și nedumerire. Și dezamăgire. Toate mă secau de puteri.

Am continuat să merg. Nu era foarte frig pentru o zi de 27

decembrie, și toți turiștii de weekend ieșiseră în forță. Mi-am amintit unde zisese Sofia că stătea cu familia — la Belvedere, pe Forty-eighth Street — și am pornit într-acolo. Times Square își înălța în aer strălucirea, cu mult înainte de a apărea în raza vizuală, iar eu pășeam greoi către lumină. Turiștii încă se mai înghesuiau în hoarde zorite, dar Crăciunul era pe ducă acum, nu mă mai simțeam atât de dezgustat. Mai ales în Times Square, unde cu toții erau fascinați de actul simplu al *prezenței acolo*. Pentru fiecare suflet extenuat ca mine existau cel puțin trei persoane care-și ridicau privirea, cuprinse de o absurdă și nețărmurită admirație, spre luminile strălucitoare. Oricât aș fi vrut să-mi împietresc inima, starea asta de bucurie melancolică mă făcea să simt ce structură umană șubredă aveam de fapt.

Când am ajuns la Belvedere, am ridicat receptorul telefonului din hol și am cerut să mi se facă legătura cu camera Sofiei. A sunat de șase ori până să intre o căsuță vocală. Am lăsat telefonul în furcă și m-am dus să mă așez pe o canapea din hol. Nu așteptam, propriu-zis, pe nimeni, pur și simplu nu știam unde altundeva să mă duc. Zona de la recepție era plină de freamăt și forfotă, cu oaspeți care negociau unii cu alții, după ce negociaseră orașul, unii pe cale să se arunce într-o nouă expediție. Părinți care târau copii obosiți de vacanță. Cupluri iritate, pentru că făcuseră sau nu făcuseră ceva. Alte cupluri, ținându-se de mână ca adolescenții, chiar dacă trecuse jumătate de secol de la adolescența lor. Muzica de Crăciun nu mai vibra în ambient, ceea ce permitea ca o tandrețe mai adevărată să înflorească. Sau așa mi se părea mie. Poate că tot ce vedeam era în mine.

Voiam să trec toate astea pe hârtie. Voiam să le împart cu Lily, chiar dacă Lily era doar ideea pe care mi-o creasem despre Lily, *conceptul* de Lily. Am intrat într-un magazin de suveniruri și am cumpărat șase vederi și un pix. M-am așezat iarăși pe canapea și mi-am lăsat gândurile să zboare. Nu înspre ea, de

data asta. Pur și simplu fără direcție. Gânduri ca apa, sau ca sângele. Care să ajungă unde erau sortite să ajungă.

Vedere 1: Salutări de la New York!

Pentru că am crescut aici, m-am întrebat mereu cum ar fi să vezi orașul cu ochii unui turist. Ar fi o dezamăgire? Trebuie să cred că New Yorkul se ridică la nivelul reputației sale. Că imobilele chiar sunt atât de înalte. Că luminile sunt exact atât de strălucitoare. Că există, cu adevărat, câte o poveste pentru fiecare colțișor. Dar tot ar putea să fie șocant. Să-ți dai seama că ești doar o singură poveste care se preumblă printre milioane de alte povești. Să nu simți luminile nici când umplu aerul. Să te uiți la clădirile înalte și să simți că tânjești să te urci spre stele.

Vedere 2: Sunt un Copil de Broadway!

De ce e mult mai ușor să vorbești cu un străin? De ce simțim că ne trebuie deconectarea aceea pentru a obține conexiunea? Dacă aș scrie „Dragă Sofia“, „Dragă Bum“ sau „Dragă Strămătușă a lui Lily“ în partea de sus a vederilor, ar schimba asta cu ceva cuvintele următoare? Sigur că le-ar schimba. Dar întrebarea este: când am scris „Dragă Lily“, a fost asta doar o versiune a lui „Dragă Eu Însumi“? Știu că a fost mai mult de-atât. Dar totodată și mai puțin de atât.

Vedere 3: Statuia Libertății

Pentru tine înalț cântu-mi. Ce propoziție remarcabilă.

— Dash?

Am ridicat ochii și am văzut-o pe Sofia, cu o revistă de teatru în mână.

— Bună, Sofia. Ce mică e lumea!

— Dash…

— Mică, vreau să spun, în sensul că, în momentul ăsta, aș fi fericit să fim numai noi doi în ea. Și zic asta într-un sens strict conversațional.

— Îți apreciez întotdeauna strictețea.

M-am uitat prin zonă, căutându-i din ochi pe părinții ei.

— Te-au lăsat singură ai tăi?

— Au ieșit să bea ceva. Eu am decis să mă întorc.

— Așa.

— Așa.

Nu m-am ridicat în picioare. Ea nu s-a așezat alături. Ne-am uitat doar unul la celălalt și ne-am văzut unul pe celălalt pentru o clipă, apoi ne-am mai uitat o clipă, și încă una. Nu părea să fie vreo îndoială în privința a ce urma să se întâmple. Nu părea să fie vreo îndoială în privința felului în care aveau să evolueze lucrurile. Nici măcar nu era nevoie s-o spunem.

14. (Lily)

28 decembrie

> **exuberant** /adj. (aprox. 1627): 1. caracterizat de exuberanță sau imaginație dezlănțuită și nu de reflecție și experiență.

Potrivit dnei Basil E, *exuberant* este adjectivul după care tânjește cel mai mult Arțăgosul — adică Dash. Explica, evident, de ce răspunsese chemării caietului roșu de la Strand și de ce se jucase o vreme, până ce descoperise că adevărata Lily, spre deosebire de felul în care și-o imaginase, avea să-l facă să se simtă mai puțin *exuberant* și mai mult *posac (*morocănos, posomorât*)*.

Ce distrugere.

Originea de pe la 1627 a cuvântului *exuberant* mă făcea să-l iubesc încă, deși nu-și mai găsea folosul în definirea legăturii mele cu Arțăgosul (vreau să zic DASH!). Parcă o și vedeam pe dna Mary Poppencock întorcându-se acasă la căsuța ei prăpădită din Thamesburyshire, din Străvechea Anglie, și zicându-i soțului: „Bunule domn Bruce, ar fi au ba minunat să nu picure din tavan când plouă pe ale noastre verzi ținuturi?“ Iar gentlemanul Bruce Poppencock să spună: „Doamna mea, îmi pare că-n seara asta ai idei de-a dreptul *exuberante*“. La care doamna să-i răspundă: „O, stăpâne P., ai scornit un cuvânt! Ce an este? Cred cu tărie că e aproximativ 1627. Să cioplim anul pe

o lespede, ca să nu-l uite nimeni. *Exuberant!* Dragă domnule, ești un geniu. Mă bucur mult că tata m-a obligat să mă mărit cu tine și că-ți permit să mă lași grea în fiecare an“.

Am așezat dicționarul la locul lui, alături de o ediție cu coperți groase din *Poeți contemporani*, când dna Basil E., căreia-i plac cărțile de referință, a revenit în salon cu o tavă de argint, pe care se afla un vas al cărui conținut mirosea a cafea foarte tare.

— Ce am învățat noi, Lily? a întrebat dna Basil E. în vreme ce-mi turna o ceașcă.

— Că prea multe guri luate din băuturile altora pot duce la consecințe dezastruoase.

— Evident, a făcut ea un gest de nerăbdare. Dar mai important decât asta?

— Să nu amesteci băuturile. Dacă începi cu șnaps cu mentă, rămâi la șnaps cu mentă.

— Mulțumesc.

Stilul ei calm de observație era lucrul pe care-l apreciam cel mai mult în acel grad mic de delimitare dintre un părinte, bunic și străbătușă. Aceasta din urmă putea reacționa rațional, pragmatic la situație, fără deplina și absolut inutila isterie care i-ar fi cuprins pe cei din primele categorii.

— Ce i-ai spus bunicului? am întrebat.

— Că ai venit aseară la mine la cină, dar te-am rugat să stai peste noapte, ca să-mi cureți și mie zăpada de pe alee, dimineața. Lucru absolut adevărat de altfel, deși la vremea cinei dormeai.

— Zăpadă? am zis și am tras draperia grea de brocart, privind pe geamul din față, în stradă.

ZĂPADĂ!!!!!!

Uitasem că în seara de dinainte existaseră promisiuni de ninsoare. Și, la naiba, dormisem tot timpul cât ninsese, pălită în moalele capului de prea multe sorbituri și prea multe speranțe.

Era numai vina mea.

Priveliștea matinală a caselor din Gramercy înfățișa o întindere de nea. Zăpada era de-o palmă grosime, nu foarte mult, dar suficient pentru un om de zăpadă pe cinste. Ninsoarea încă părea de-o superbă noutate, strada era o pătură de alb, cu pământufuri ca de bumbac adunate pe mașini și pe pietrele de caldarâm. Zăpada încă nu-și pierduse luciul de la pași, de la urmele galbene ale câinilor și de la cicatricele gazelor de eșapament.

În creierul meu încețoșat începea să să formeze o idee vagă.

— Pot să fac un om de zăpadă în curtea din spate? am întrebat-o pe dna Basil E.

— Poți. După ce-mi cureți aleea. E bine că ți-a fost înapoiată și botina cealaltă, nu?

M-am așezat vizavi de străbătușa mea și am sorbit o gură de cafea.

— Sunt și ceva clătite la cafeaua asta?

— Nu știam dacă o să-ți fie foame.

— Sunt hămesită!

— Am crezut că o să te trezești cu o durere de cap.

— Așa a fost! Dar o durere din aia bună.

Îmi zvâcnea țeasta, dar era ca o apăsare ușoară în tâmple, nu ca o bubuială de tunet în tot capul. Cu siguranță că niște clătite scăldate în sirop de arțar ar fi eliminat durerea de cap și foamea din stomac. De vreme ce sărisem peste cină cu o seară înainte, aveam mult de înfulecat ca să recuperez.

În ciuda ușoarei dureri de cap și a stomacului hămesit, nu mă puteam abține să nu simt un pic de satisfacție.

O făcusem. Mă pusesem în calea pericolului. Experiența fusese, poate, un dezastru de proporții, dar rămânea totuși… o *experiență*.

Ca lumea.

— Dash, am murmurat peste un vraf de clătite. Dash, Dash, Dash.

Simțeam nevoia să-i absorb numele, în timp ce clătitele absorbeau untul și siropul. Abia dacă-mi mai aminteam cum arăta; imaginea lui era înconjurată de o pâclă de culoarea șampaniei, dulceagă și difuză, neclară. Îmi aminteam că era mai degrabă înalt, cu părul bine tuns și proaspăt pieptănat, că purta blugi și o jachetă marinărească de lână, posibil de epocă, și că mirosea a băiat, dar la modul plăcut, nu la cel scârbos.

Și mai avea și cei mai albaștri ochi din lume, și gene lungi, negre, aproape ca ale unei fete.

— Dash, prescurtare de la Dashiell, a zis dna Basil E., întinzându-mi un pahar cu suc de portocale.

— De ce n-ar fi? am întrebat.

— Întocmai.

— Presupun că n-o să fie iubire adevărată între mine și el, mi-am dat seama.

— Iubire adevărată? Caca-maca. Un concept fabricat la Hollywood.

— Ha-ha. Ai zis *caca-maca*.

— Tranca-fleanca, a adăugat ea.

— Să răsune talanga, am continuat eu.

— Destul, Lily.

Am oftat.

— Deci, presupun că am dat-o în bară?

Dna Basil E. a zis:

— Cred că o să fie dificil de șters prima impresie pe care i-ai făcut-o. Dar aș zice și că, dacă cineva merită o a doua șansă, atunci tu ești aceea.

— Dar cum să-l fac să-mi acorde o a doua șansă?

— O să-ți vină vreo idee, am încredere în tine.

— Îți place de el, am tachinat-o.

Dna Basil E. și-a rostit verdictul:

— Cred că tânărul Dashiell nu e tocmai vrednic de dispreț, pentru un specimen adolescentin de sex masculin. Faptul că e cam năzuros nu-i un lucru atât de încântător cum ai putea crede, dar are, cu toate acestea, un anume șarm personal. Este excesiv de abil verbal, dar dă dovadă de o scuzabilă, ba chiar aș putea spune admirabilă, neconvenționalitate.

Habar nu aveam ce spunea acolo.

— Merită, deci, să mai încerc o dată?

— O întrebare mai nimerită, scumpa mea, ar fi: tu meriți?

O nimerise aici.

Cu un eroism la fel de mare, dacă nu chiar mai mare decât cel al capsatorului din *Lipeala*, Dash nu doar că-mi adusese înapoi botina când degetele mele erau cât pe ce să degere, dar mă și încălțase cu ea cât fusesem adormită și se asigurase că ajung acasă în siguranță. Dar eu ce făcusem pentru el, în afară de a-i zdrobi speranțele?

Îmi cerusem iertare, așa speram.

I-am trimis un mesaj năbădăiosului ucigaș de gerbili Edgar Thibaud.

Unde-l găsesc pe Dash?

Îți place să hărțuiești?

Posibil.

Belea. Mama lui stă pe E Ninth, pe la University.

Ce clădire?

Cine se pricepe la hărțuit n-are nevoie să întrebe.

Îmi venea să-l întreb pe Edgar: Ne-am sărutat seara trecută?

Mi-am dat cu limba peste buze. Gura părea integră, neatinsă de alte desfătări senzuale în afara clătitelor cu sirop.

Vrei să ne facem din nou praf diseară?

De la Edgar Thibaud. Mi-am amintit brusc cum îi făcea ochi

dulci lui Aryn, în vreme ce Dash îmi căra sinele distrus afară din pub.

1. Nu, m-am retras din jocul ăsta. 2. Mai ales cu tine. Salutări, Lily

Am pornit-o spre casă, în acea după-amiază, cu zăpada scârțâindu-mi sub ghete. East Ninth Street, zona University Place, nu însemna un ocol prea mare de la traseul dintre dna Basil E. și apartamentul meu din East Village, și m-am simțit înviorată de plimbarea prin vântul iernatic. Iubesc zăpada din același motiv pentru care iubesc și Crăciunul: îi adună pe oameni laolaltă, în vreme ce timpul stă pe loc. Cupluri drăgăstoase mergeau alene pe străzi, copiii erau înhămați la sănii și câinii alergau după bulgări de omăt. Nimeni nu părea grăbit să aibă parte de altceva decât de splendoarea acelei zile, petrecută cu cei dragi oriunde și în orice modalitate posibilă.

La fiecare colț al intersecției East Ninth cu University era câte un bloc de apartamente. M-am apropiat de primul și l-am întrebat pe portar:

— Dash stă cumva aici?

— De ce? Cine vrea să știe?

— Eu aș vrea să știu, vă rog.

— Aici nu am cunoștință să stea vreun Dash.

— Atunci de ce ați întrebat cine vrea să știe?

— De ce întrebi de Dash dacă nu știi unde stă?

Am scos o punguță de rezervă, în care pusesem câteva fursecuri cu aromă lebkuchen, și i-am întins-o portarului.

— Cred că v-ar prinde bine așa ceva, i-am spus. Un 28 decembrie fericit să aveți.

Am ajuns la următoarea clădire. Nu era niciun portar în uniformă acolo, ci un bărbat care stătea la un pupitru în hol, în vreme ce câteva persoane în vârstă, cu bastoane, străbăteau întinderea antreului.

— Bună, l-am salutat. Mă întrebam dacă Dash locuiește aici?

— Dash e cumva un cântăreț de cabaret de optzeci de ani pensionat?

— Sunt destul de sigură că nu.

— Atunci nu-i niciun Dash prin zonă, puștoaico. Aici e un azil de bătrâni.

— Aveți și rezidenți nevăzători?

— De ce?

I-am întins cartea mea de vizită.

— Fiindcă mi-ar plăcea să le citesc. Îmi trebuie pentru înscrierea la facultate. Și îmi plac oamenii în vârstă.

— Ce generos din partea ta! O să păstrez asta, în caz că aud de ceva, a zis și a aruncat o privire asupra cărții mele de vizită. Mă bucur să te cunosc, Lily Plimbătoare de Câini.

— Și eu la fel!

Am traversat strada spre a treia clădire. Am dat peste un portar care curăța zăpada.

— Salut! Vreți să vă ajut? l-am întrebat.

— Nu, a zis, măsurându-mă cu priviri bănuitoare. Regulamentele sindicale. Fără ajutor.

I-am dăruit portarului unul dintre bonurile de cadouri Starbucks pe care mi le oferise înainte de Crăciun unul dintre clienții mei.

— Să beți o cafea în pauză, domnule, fac cinste.

— Mersi! Și-acum zi, ce voiai?

— Dash locuiește aici?

— Dash. Dash și mai cum?

— Nu-i știu numele de familie. Adolescent, înalt, ochi albaștri superbi. Jachetă de marinar. Face cumpărături prin apropiere, la Strand, așa că e posibil să mai apară cu plase de acolo.

— Nu-mi pare familiar.

— E cam… arțăgos?

— A, puștiul ăla. Sigur. Stă în clădirea aia.

Portarul a arătat cu degetul spre al patrulea colț al intersecției. Am pornit într-acolo.

— Bună, i-am zis portarului, care citea ziarul *New Yorker*. Dash stă aici, da?

Portarul a ridicat ochii din ziar.

— 16E? Maică-sa e psihiatru?

— Corect, am zis.

Sigur, de ce nu?

Portarul a îndesat ziarul într-un sertar.

— A ieșit acum vreo oră. Vrei să-i lași un mesaj?

Am scos un pachet din geantă.

— Pot să las asta pentru el?

— Sigur.

— Mersi.

I-am dat și acestui portar cartea mea de vizită. S-a uitat la ea.

— Nu e voie cu animale în clădire, a zis.

— Asta e *tragic*, am spus.

Nu era de mirare că Dash era așa de țâfnos.

Pachetul pe care-l lăsasem pentru Dash conținea o cutie cu ceai englezesc și jurnalul roșu.

Dragă Dash,

Faptul că am putut să te cunosc prin intermediul acestui caiet a însemnat mult pentru mine. Mai ales acum, de Crăciun.

Dar știu că i-am murdărit magia, la greu.

Îmi pare foarte rău.

Nu-mi pare rău că am fost o idioată ametită când ai dat de mine. Adică îmi pare rău și de asta, evident, dar mult mai rău îmi pare că stupiditatea mea a făcut să pierd o ocazie uriașă. Nu-mi imaginez că te-ai fi îndrăgostit lulea imediat ce dădeai cu ochii de mine, dar îmi place să cred că, dacă ai fi avut ocazia să mă

cunoști în alte circumstanțe, s-ar fi putut întâmpla ceva la fel de plăcut.

Am fi putut deveni prieteni.

Jocul s-a sfârșit. Am priceput asta.

Dar dacă vrei vreodată ca prietenă vreo Lily (trează), îți stau la dispoziție.

Am senzația că s-ar putea să fii o persoană specială, bună. Și aș vrea să-mi fac un obicei din a întâlni persoane speciale și bune. Mai ales dacă sunt băieți de vârsta mea.

Îți mulțumesc pentru că ai fost eroic, un adevărat capsator.

În grădină la străbătușa mea e un om de zăpadă care ar vrea să te cunoască. Dacă îndrăznești.

Salutări,

Lily

P.S.: N-o să ți-o iau în nume de rău că îl știi pe Edgar Thibaud, și sper ca și tu să-mi faci același favor.

Dedesubtul provocării capsasem cartea mea de vizită, cea cu Lily, Plimbătoare de Câini. Nu aveam speranța ca Dash să-mi accepte oferta cu omul de zăpadă, ori să mă sune, dar mi-am zis că, dacă vreodată ar mai fi vrut să dea de mine, puteam măcar să-l scutesc de vizite pe la vreo câteva dintre rubedeniile mele.

După ce terminasem de scris în caiet, decupasem și lipisem o secțiune dintr-o pagină pe care o fotocopiasem din lucrarea de referință *Poeți Contemporani,* aflată în salonul dnei Basil E.

Strand, Mark

*(*Bla bla bla, informații biografice, tăiate cu carioca.*)*

Ne citim povestea vieții

Ca și cum am fi în mijlocul ei

Ca și cum noi am fi scris-o.

15. Dash

28 decembrie

M-am trezit lângă Sofia. Cândva, pe parcursul nopții, se dăduse mai încolo, dar își lăsase o mână să-mi atingă brațul. Un tiv de lumină solară mărginea draperiile camerei de hotel, arătând că se făcuse dimineață. Îi simțeam palma, simțeam cum respirăm amândoi. Mă simțeam norocos, recunoscător. Sunetul traficului rutier urca până la etajul nostru, amestecat cu crâmpeie de conversații. M-am uitat la gâtul ei, i-am dat deoparte părul și am sărutat-o pe ceafă. S-a foit. Am căzut pe gânduri.

Hainele rămăseseră pe noi în tot acest timp. Ne cuibăriserăm unul lângă celălalt, căutând nu sex, ci alinare. Și ne cufundaserăm în somn amândoi, cu mai multă ușurință decât mi-aș fi putut imagina.

Boc. Boc. Boc.

BANG. BANG. BANG.

Ușa. Trei bătăi în ușă.

O voce de bărbat.

— *Sofia? Estás lista?*[7]

Mâna ei a apucat-o pe a mea și a strâns-o.

— *Un minuto, Papa!*[8] a strigat.

Se părea că la hotel Belvedere cameristele făceau treabă bună cu aspiratorul, fiindcă atunci când m-am ascuns sub pat

n-am fost atacat nici de șobolani și nici de acarieni. Ci doar de frica generică de un tată răzbunător care dă buzna într-o cameră de hotel.

Alte ciocănituri. Sofia a pornit spre ușă.

Mi-am dat seama prea târziu că pantofii mei zăceau aruncați pe podea, cam la o lungime de braț de mine. În vreme ce tatăl Sofiei a intrat mătăhălos înăuntru — era ditamai omul, cam cât un microbuz școlar de mare —, am întins disperat mâna după ei, însă numai pentru a încasa o lovitură de la picioarele goale ale Sofiei. Pantofii mei au urmat, într-o rafală rapidă — Sofia mi i-a azvârlit în plină figură. Mi-a scăpat, fără să vreau, un țipăt de durere și surpriză, pe care Sofia l-a acoperit spunându-i tatălui ei, cu voce ridicată, că era aproape gata de plecare.

Dacă observase cumva că fata lui purta aceleași haine ca ieri, n-a zis nimic despre asta. Însă se apropia tot mai mult de pat. Până să iau poziție, s-a trântit cu toată greutatea pe saltea, și prin urmare am ajuns la un deget distanță de apăsarea dosului său de dimensiuni deloc neglijabile.

— *Dónde está Mamá?*[9] a întrebat Sofia.

Când s-a aplecat să-și culeagă pantofii, mi-a aruncat o privire severă, gen *Stai locului.* De parcă aveam de ales. Eram, propriu-zis, țintuit la podea, iar fruntea îmi sângera de la atacul propriului meu pantof.

— *En el vestibulo, esperando.*[10]

— *Por qué no vas a esperar con ella? Bajo en un segundo.*[11]

N-am prea urmărit schimbul de replici, sperând doar că avea să fie unul scurt. Apoi greutatea de peste mine s-a mișcat și tatăl Sofiei a revenit pe sol. Acum spațiul de sub pat părea, dintr-odată, mare cât al unei mansarde din centru. Îmi venea să mă rostogolesc doar fiindcă puteam.

De îndată ce tatăl ei a ieșit, Sofia s-a băgat și ea sub pat cu mine.

— Amuzant apelul de trezire, așa-i? a întrebat și mi-a dat părul într-o parte, ca să se uite la fruntea mea. Doamne, te-ai lovit. Cum s-a întâmplat?

— M-am ales cu un cucui, am replicat. E un risc al meseriei ocupațional, dacă ocupația ta se nimerește să fie dormitul cu foste prietene.

— Se plătește bine slujba asta?

— Clar.

Am dat să o sărut… și m-am lovit iarăși la cap.

— Haide, a zis Sofia, desprinzându-se de mine. Să te duc într-un loc mai sigur.

M-am târât pe burtă după ea, apoi m-am dus la chiuvetă să mă curăț un pic. Între timp, în cealaltă cameră, ea se schimba. I-am aruncat priviri furișe prin oglinda de la baie.

— Te văd și eu cum mă vezi și tu, mi-a pus în vedere Sofia.

— E vreo problemă?

— De fapt, a zis ridicându-și peste cap cămașa, nu.

A trebuit să-mi readuc în memorie faptul că tatăl ei, neîndoielnic, o aștepta. Nu era momentul acum pentru giugiuleli, oricât de intens ar fi fost impulsul.

După ce și-a pus o altă cămașă, Sofia s-a îndreptat spre mine și și-a apropiat fața de a mea, în reflexia din oglinda băii.

— Bună, a zis.

— Bună, am zis.

— Când ieșeam împreună nu era niciodată așa de distractiv, nu?

— Te asigur, am răspuns, că niciodată n-a fost atât de distractiv.

Știam că urma să plece. Știam că nu ne-am fi putut păstra relația la distanță. Știam că nu izbuteam să fim așa când eram împreună, astfel că nu aveam de ce să regretăm ceea ce nu se întâmplase. Bănuiala mea este că tot ce se petrece în camerele de hotel supraviețuiește arareori în afara lor.

Dar voiam totuși mai mult.

— Hai să facem planuri, m-am aventurat.

Iar Sofia a zâmbit și a zis:

— Nu, hai să lăsăm totul la voia întâmplării.

Afară ningea, îmbibând aerul cu ceva tăcut și minunat, împărtășit de toți trecătorii. Când am ajuns iarăși în apartamentul mamei, eram o combinație de voioșie surescitată și de confuzie întortocheată — nu voiam să las nimic din ce-o privea pe Sofia la voia întâmplării, dar îmi plăcea și că făcusem un pas înapoi de la asta. Am intrat fredonând în baie, m-am uitat la leziunea provocată de pantof, apoi m-am îndreptat spre bucătărie, unde am deschis frigiderul și mi-am dat seama că nu aveam iaurt. M-am înfășurat iute cu un fular dungat, mi-am pus o căciulă dungată și mănuși dungate — să te îmbraci pentru o vreme cu zăpadă poate fi regresia cel mai ușor acceptabilă la perioada grădiniței — și-am pornit-o pe lângă University, prin Washington Square Park, spre supermarket.

Abia la întoarcere m-am întâlnit cu derbedeii. Nu știu ce-oi fi făcut ca să-i provoc. Îmi place să cred, de fapt, că nici n-a fost vorba de vreo provocare — ținta lor era pe atât de arbitrară, pe cât de concentrată le era obrăznicia.

— Inamicul! a țipat unul.

N-am avut nici măcar timpul să-mi adăpostesc plasa cu iaurturi înainte de a fi bombardat cu bulgări de zăpadă.

Precum câinii și leii, copiii mici simt frica. La cea mai mică tresărire, la cea mai măruntă șovăială or să se arunce asupra ta și or să te devoreze. Eram plin de zăpadă pe torace, pe picioare, pe cumpărături. Niciunul dintre puști nu-mi părea cunoscut — erau nouă sau zece, și erau de nouă, poate zece ani.

— Atacați! strigau.

— E acolo! chiuiau, deși nu încercasem să mă ascund.

— Pe el!

Așa deci, mi-am spus aplecându-mă să adun niște zăpadă, deși asta îmi lăsa flancul stâng expus ofensivei.

Nu-i ușor să arunci cu bulgări de zăpadă și să ții totodată o plasă de cumpărături, așa că primele mele eforturi au fost mediocre și bulgării și-au ratat țintele. Puștii de nouă sau zece ani m-au ridiculizat — dacă mă întorceam spre unul, ca să-l țintesc, alți patru mă înconjurau și trăgeau din laterale și din spate. Eram, ca să folosesc o expresie din vremuri apuse, ciuca bătăilor, și în vreme ce un alt adolescent, mai înfumurat, ar fi plecat de acolo, iar un altul, mai agresiv, și-ar fi lăsat deoparte punga și le-ar fi dat niște șuturi în fundurile preadolescente, eu am ripostat la bulgări cu bulgări, râzând de parcă m-aș fi jucat cu Bum în curtea școlii, azvârlindu-mi plin de dăruire iernatică proiectilele rotunde, dorindu-mi ca Sofia să fie acolo, cu mine…

Până ce l-am pocnit în ochi pe un puști.

Nu acolo țintisem. Am aruncat pur și simplu un bulgăre și poc! a căzut. Ceilalți copii au aruncat în mine cu ultimii lor bulgări și au dat fuga la el să vadă ce pățise.

M-am apropiat și eu, întrebându-l dacă era totul în regulă. Însă acum răzbunarea începea să se zugrăvească pe fețele celor de nouă/zece ani, și nu era vorba despre o răzbunare mică și drăgălașă. Unii și-au scos telefoanele ca să facă poze și să-și sune mamele. Alții au luat iarăși bulgării în mâini, dar asigurându-se că zăpada era amestecată, de data asta, cu pietricele.

Am șters-o urgent. Am gonit pe Fifth Avenue, am tulit-o pe Eighth Street și m-am ascuns într-o brutărie Au Bon Pain, așteptând ca hoarda de elevi de școală primară să treacă de mine.

Când am revenit la casa mamei, portarul avea un pachet pentru mine. I-am mulțumit, dar am decis să aștept până ajungeam înăuntru, fiindcă ăsta era portarul bine-cunoscut pentru obiceiul său de a-și lua „zeciuiala“ de la rezidenți prin

șterpelirea câte unei reviste din zece, și nu voiam să împart cu el vreun eventual dar.

Tocmai când intram, a sunat Bum.

— Hei, a zis, avem planuri pentru astăzi?

— Nu cred.

— Păi, ar trebui!

— Sigur. Ce învârți pe acolo?

— Îți vizualizez celebritatea! Hai să-ți trimit un link!

Mi-am scos ghetele și mănușile cu un deget, mi-am desfăcut fularul de la gât, mi-am lăsat căciula deoparte și m-am dus la laptop. Am deschis e-mailul de la Bum.

— MămiciWashingtonSquare? am întrebat după ce am pus iarăși mâna pe telefon.

— Da, dă clic pe el!

Site-ul era blogul unei mămici, iar pe prima pagină țipa un ditamai titlul:

Alertă Purpurie!
ATACATOR ÎN PARC
Postat 11: 28, 28 decembrie
de **elisabethbennettlives**

> Am activat alerta purpurie fiindcă un tânăr — între șaptesprezece și douăzeci și ceva de ani — a agresat un copil în parc acum zece minute. Vă rog să studiați aceste fotografii, și dacă îl vedeți, anunțați urgent poliția. Știm că își face cumpărăturile la supermarketul Morton Williams (vedeți, în poza alăturată, punga) și că a fost văzut ultima oară pe Eighth Street. ***Nu va ezita să folosească forța împotriva copiilor voștri, deci rămâneți vigilenți!!!***
>
> **maclarenpusher** spune:
> oameni ca ăștia ar trebui împușcați.

zacephron spune:
pervers
christwearsarmani spune:
amintiți-mi care e diferența dintre o alertă purpurie și una fucsia? mereu le încurc!

Fotografiile atașate postării arătau mai degrabă părți mari din căciula și fularul meu.

— Cum ai știut că sunt eu? l-am întrebat pe Bum.

— Combinat: hainele tale, marca ta de iaurt și ținta ta de doi bani — în fine, asta până ce l-ai lăsat lat pe puștiul ăla.

— Și ce făceai tu pe MămiciWashingtonSquare, mă rog?

— Îmi place cum sunt rele unele cu altele acolo. Îl am pe lista scurtă.

— Păi, dacă nu te deranjează să te asociezi cu sursa unei alerte purpurii, hai pe la mine.

— Nu mă deranjează. De fapt, mi se pare un pic provocator!

De îndată ce am terminat de vorbit, am desfăcut pachetul (hârtie maro, legat cu sfoară) și am descoperit că jurnalul cu coperți roșii se întorsese din nou la mine.

Știam că lui Bum n-avea să-i ia mult până să ajungă, așa că m-am pus imediat pe citit.

Îmi pare rău că nu ți-am înapoiat caietul.

Asta, deja, suna din vremuri de mult apuse.

Tu nu îmi lași impresia că ai fi un necunoscut.

Îmi venea s-o întreb: *Dar ce impresie îți lasă un necunoscut?* Nu ca să fiu sarcastic sau s-o fac pe istețul. Ci fiindcă voiam să știu dacă exista vreo diferență, dacă exista o cale de a deveni cu adevărat cognoscibil, dacă nu exista mereu ceva care te făcea să rămâi neștiut, chiar și pentru aceia pentru care nu erai deloc un necunoscut.

Am sperat tot timpul că, după ce prințul a găsit-o pe

Cenușăreasa și au pornit-o în magnifica lor caleașcă, ea s-a întors spre el, după câțiva kilometri, și i-a zis: „Ai vrea să mă lași pe marginea drumului te rog? Acum, că am scăpat de viața aia de abuzuri îngrozitoare, aș vrea să văd lumea, știi?“

Poate că prințul s-ar simți ușurat. Poate că a obosit să tot fie întrebat cu cine o să se însoare. Poate că nu voia decât să se întoarcă în biblioteca lui și să citească o sută de cărți, doar că mereu îl întrerupea câte cineva, care-i spunea că nu are voie să rămână singur.

Cred că mi-ar fi plăcut să dansez cu tine. Dacă pot îndrăzni să spun asta.

Mi-am zis:

Dar nu este un dans? Nu sunt un dans toate astea? Nu asta facem cu vorbele? Nu asta facem când vorbim, când plănuim ceva sau când lăsăm totul la voia întâmplării? Unii pași sunt coregrafiați. Alții sunt făcuți mereu, de la începutul vremurilor. Iar restul — restul este spontan. Restul trebuie decis pe ring, în focul clipei, înainte ca muzica să se termine.

Încerc să mă pun în calea pericolului…

Nu sunt periculos. Doar poveștile sunt periculoase. Doar ficțiunile pe care le creăm, mai ales atunci când se transformă în așteptări.

Cred că a venit timpul să experimentez viața în afara jurnalului.

Dar nu vezi? Exact asta am și făcut.

Îmi pare foarte rău.

Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Nu-i nevoie să spui că *jocul s-a sfârșit*. Dezamăgirea ta mă întristează.

Apoi Mark Strand:

Ne citim povestea vieții

Ca și cum am fi în mijlocul ei
Ca și cum noi am fi scris-o.

Mark Strand, dintre ale cărui versuri cele mai cunoscute sunt:

Pe un câmp
sunt absența
câmpului

Am luat deci a patra vedere și am scris:

Vedere 4: Times Square în Ajunul Anului Nou:

Pe un câmp, sunt absența câmpului. Într-o mulțime, sunt absența mulțimii. În vis, sunt absența visului. Dar nu vreau să trăiesc așa, ca o absență. Mă mișc pentru a ține laolaltă lucrurile. Fiindcă, uneori, mă simt îmbătat cu gândire pozitivă. Uneori mă uimește complexitatea amestecului de cuvinte și vieți, și vreau să fac parte din învălmășeala asta. „Jocul s-a sfârșit", spui tu, și nu știu la ce să obiectez mai întâi — la faptul că spui că s-a sfârșit sau la afirmația ta că e vorba despre un joc. S-a sfârșit doar când unul dinre noi rămâne definitiv cu caietul. E doar un joc, numai dacă îi lipsește semnificația. Și deja am ajuns prea departe ca să mai fie așa.

Mi-au mai rămas doar două cărți poștale.

Vedere 5:Empire State Building la răsărit

Noi SUNTEM povestea vieții noastre. Iar caietul roșu e pentru a ne-o istorisi. Lucru care, în cazul vieților, e același cu afirmarea adevărului. Sau cât de aproape de adevăr e posibil. Nu vreau ca jurnalul sau prietenia noastră să se termine pentru că am avut o întâlnire neizbutită. Hai să etichetăm incidentul drept minor și să mergem mai departe. Nu cred că ar trebui să încercăm să ne mai întâlnim; e o mare libertate în asta. Ce-ar fi, în loc de asta, să lăsăm cuvintele noastre să se întâlnească? (Vezi următoarea vedere.)

Pe ultima o păstram pentru viitoarea destinație a jurnalului. S-a auzit soneria — era Bum — și m-am grăbit să mâzgălesc câteva instrucțiuni.

— Ești înăuntru? a strigat Bum.

— Nu! am țipat la rându-mi, lipind cu bandă adezivă fiecare vedere pe câte o pagină de caiet.

— Pe bune — ești înăuntru? a zis Bum ciocănind iarăși.

Nu asta îmi fusese intenția când îl chemasem pe la mine, dar știam deja că aveam să-l trimit pe Bum cu încă o misiune. Fiindcă, oricât de curios aș fi fost să văd omul de zăpadă al lui Lily, știam că dacă iarăși începeam discuțiile cu străbătușa ei, sau puneam iarăși piciorul în casa aceea, existau șanse serioase să zăbovesc foarte mult acolo. Și exact de asta nu avea nevoie jurnalul.

— Bum, prietene, am zis, ai fi dornic să fii al meu Apolo?

— Dar nu trebuie să fii negru ca să cânți acolo? a replicat Bum.

— Mesagerul. Curierul. Trimisul meu.

— Nu mă deranjează să fiu mesager. Are de-a face cu Lily?

— Da, are de-a face.

Bum a zâmbit.

— Mișto. Îmi place de ea.

După neplăcerile cu Thibaud de noaptea trecută, era înviorător să am lângă mine un prieten care iradia de bunăvoință.

— Știi ce, Bum?

— Ce, Dash?

— Mi-ai redat încrederea în umanitate. Și în ultima vreme m-am gândit că un tip ar putea face mult, mult mai rău decât să se înconjoare cu persoane care să-i redea încrederea în umanitate.

— Ca mine.

— Ca tine. Și Sofia. Și Yohnny. Și Dov. Și Lily.

— Lily!

— Da, Lily.

Încercam să scriu povestea vieții mele. Și nu desfășurarea acțiunii era în prim-plan, ci mai degrabă personajul.

---

[7] *Sofia, ești gata?* (în lb. spaniolă.)

[8] *Un minut, tati.*

[9] *Unde e mami?*

[10] *În hol, așteaptă.*

[11] *N-ai vrea să aștepți și tu cu ea? Cobor într-o secundă.*

16. (Lily)

29 decembrie

Masculii sunt cea mai de neînțeles specie.

Tipul ăsta, Dash, nu s-a arătat ca să vadă omul de zăpadă. *Eu* m-aș fi arătat dacă cineva mi-ar fi construit un om de zăpadă, dar *eu* sunt de sex feminin. Logic.

Dna Basil E. m-a sunat să-mi spună că omul de zăpadă s-a topit. Și mi-am zis, atunci: *Tare-i aiurea să fii în pielea ta, Dash. O fată a făcut un om de zăpadă, folosind fursecuri cu aromă lebkuchen pentru ochi, nas și gură, doar pentru tine. Nici nu știi măcar ce-ai pierdut.* Deși, potrivit dnei Basil E., sfârșitul omului de zăpadă n-ar trebui să stârnească îngrijorare. „Dacă se topește omul“, a zis, „te apuci frumușel și faci altul.“ Doamnele sunt reprezentantele logicii pe pământ.

Langston cel ilogic și-a revenit după răceală și s-a despărțit imediat de Benny, fiindcă Benny a plecat pentru două săptămâni în Porto Rico, să-și viziteze *abuelita*[12]: Langston și Benny au decis că relația lor era încă prea nouă și fragilă pentru a supraviețui unei absențe de două săptămâni, așa că despărțirea definitivă a fost compromisul lor. Au făcut asta promițându-și că rămânea deschisă varianta de a-și relua relația după întoarcerea lui Benny, însă cu amendamentul că, dacă vreunul dintre ei cunoștea pe altcineva în acea fereastră de două săptămâni, putea acționa liber. Pentru mine asta n-are

pic de sens. Cu așa o logică, se merită unul pe altul — sau, cum e cazul aici, merită să nu aibă parte unul de altul. Băieții sunt razna — prea multă dramă.

Cel mai rău dintre toți bărbații? Bunicul. Se duce cu mașina până în Florida ca s-o ceară în căsătorie pe Mabel, care îl refuză, așa că se suie în mașină și se–ntoarce la New York în goana mare, convins că relația s-a sfârșit. Patru zile după aceea, pe 29 decembrie, o pornește iar către Florida, cu intențiile complet schimbate.

— O să rezolv chestia asta cu Mabel, ne-a anunțat pe mine și pe Langston bunicul, la micul dejun. Plec în câteva ore.

Chiar dacă nu mă încânta ideea ca bunicul și Mabel să formeze un cuplu permanent, presupuneam că m-aș fi putut obișnui cu asta, dacă-l făcea fericit pe ăl bătrân. Și, practic vorbind, plecarea bunicului din oraș aducea ca bonus faptul că n-avea să mă mai întrebe mereu unde mă duc, tocmai când lucrurile începeau să devină interesante în Lilyvers.

— Și cum te gândești să rezolvi lucrurile? a întrebat Langston.

Fața îi era încă palidă, vocea răgușită, nasul îi curgea, dar mânca acum o a doua porție de omletă și devorase deja multe felii de pâine cu gem, simțindu-se, era limpede, mult mai bine.

— Ce mi-o fi venit cu afacerea asta, cu trebuie-musai-să-ne-căsătorim? a zis bunicul. E un concept demodat. O să-i propun lui Mabel să avem o relație exclusivă și atât. Fără inel, nuntă, doar… parteneriat. Aș fi unicul ei iubit.

— Dar ghici cine are un iubit, bunicule? a făcut, amenințător, Langston. Lily!

— Ba n-am! am spus, dar pe un ton potolit, ne-Urlător.

Bunicul s-a răsucit spre mine.

— Lily Ursulețule, n-ai voie să-ți dai întâlniri vreo douăzeci de ani de acum înainte. De fapt, din câte mi-aduc aminte, parcă nici maică-ta n-are încă voie să-și dea întâlniri. Dar a scăpat ea

cumva.

Auzind-o menționată, mi-am dat seama că îmi era dor de mami. Un dor nebun. Fusesem prea ocupată, în ultima săptămână, cu jurnalul cu și alte isprăvi pentru a-mi aminti să-mi fie dor de ai mei, dar, brusc, îi voiam acasă *chiar acum*. Voiam să-i aud explicând de ce credeau că mutatul în Fiji era o idee bună, voiam să le văd nenorocitele de fețe bronzate și voiam să stau cu ei, să ne spunem câte-n lună și-n stele și să râdem cu toții. Voiam SĂ-MI DESCHID ODATĂ CADOURILE DE CRĂCIUN.

Și puneam pariu că și ei îmi duceau dorul la fel de mult. Eram sigură că se simțeau groaznic fără mine, și pentru că mă abandonaseră de Crăciun, ba chiar și pentru că exista posibilitatea de a mă sili să mă mut într-un colț îndepărtat de la capătul lumii, când aș fi fost cât se poate de mulțumită să trăiesc aici, în acest buric al pământului care este insula Manhattan.

(Dar poate ar fi mișto și să încerc un loc nou. Poate.)

Adevărul îmi părea de la sine înțeles: era exclus să nu pot obține, din situația asta, un cățeluș. Multă vinovăție parentală, multă nevoie din partea lui Lily de a avea un câine. Și credeam că pot pleda pentru faptul că evoluasem ca ființă umană și crescusem la statutul de deținător de patruped, nu doar de plimbătoare. Puteam, de-acum încolo, să am grijă de propriul meu animal de companie.

Crăciun fericit, Lily.

Practic vorbind, nu intenționam sub nicio formă să accept doar un iepuraș.

Nici n-am apucat bine să cercetez adăposturile de animale din Fiji, în căutarea unui câine bun pentru adopție, când am primit un mesaj text de la vărul Mark.

Lily Ursulețule, colegul meu Marc trebuie să plece

acasă, în nordul statului, ca să aibă grijă de mama lui, care s-a intoxicat cu lichior de ouă. Ai avea loc pe lista ta de clienți pentru un câine pe nume Boris? Îi trebuie mâncare și plimbare de două ori pe zi. Doar pentru vreo câteva zile.

Sigur, i-am răspuns. E drept că sperasem ca mesajul lui Mark să aibă de-a face cu faptul că l-a zărit pe undeva pe Dash, dar un nou client era o distragere adecvată.

Poți veni la magazin să iei cheile?

Ajung în câteva minute.

La Strand, am dat peste obișnuitul amestec de oameni care se îmbulzeau frenetic și de cititori la raft laconici. Mark nu era la pupitrul de informații când am sosit, așa că am decis să mă uit puțin prin cărți. M-am dus mai întâi la secțiunea dedicată animalelor, dar citisem aproape toate cărțile de acolo și nu mai puteam să mă uit, pur și simplu, înduioșată la poze cu cățeluși în loc să mângâi unul real.

Am tot hoinărit așa, până ce m-am trezit la subsol, unde un semn pus pe un raft, în cele mai adânci tranșee ale magazinului, anunța că SEXUL ȘI SEXUALITATEA ÎNCEP PE ȘIRUL DIN STÂNGA. Anunțul m-a dus cu gândul la *Bucuria Sexului Gay* (ediția a treia), lucru care m-a făcut să roșesc, apoi să mă gândesc la J. D. Salinger. M-am reîntors la secțiunea de Ficțiune de sus, unde am decoperit un foarte curios exemplar masculin așezând în raft un jurnal roșu familiar mie, între *Franny și Zooey* și *Dulgheri, înălțați grinda acoperișului și Seymour: o prezentare*.

— Bum? am zis.

Tresărind și cu o atitudine vinovată, de parcă ar fi fost prins furând dintr-un magazin, Bum a înhățat caietul roșu, pe care abia îl pusese în raft, făcând câteva exemplare cartonate din

Nouă povestiri să cadă cu zgomot pe jos. Bum a strâns la piept jurnalul roșu de parcă ar fi fost Biblia.

— Lily! Nu mă așteptam să te văd aici. Adică speram cumva, după aia n-am mai sperat și m-am obișnuit cu asta, numai că uită-te acum aici, tocmai când mă gândeam că n-o să te văd, și…

Am întins brațele:

— E pentru mine caietul?

Voiam să i-l smulg lui Bum din mână și să-l citesc repede, dar am încercat să-mi iau un ton lipsit de emoție, de genul *A, da, vechitura aia. O să-l citesc când o să apuc. Poate mai durează ceva. Sunt foarte ocupată, nu-mi stă gândul la Dash, la caiet și din astea.*

— Da! a răspuns Bum, fără a schița însă gestul de a mi-l întinde.

— Poți să mi-l dai?

— Nu!

— De ce nu?

— Fiindcă! Trebuie să-l descoperi tu pe raft! Când nu sunt eu aici!

Nu-mi dădusem seama că exista o regulă pentru transferul jurnalului.

— Ce ai spune dacă eu aș pleca, tu ai pune caietul înapoi și te-ai duce, iar după aceea, când nu mai ești, eu aș reveni și l-aș lua?

— OK!

Eram gata să-i întorc spatele, pentru a-mi duce la îndeplinire planul, însă Bum a strigat după mine.

— Lily!

— Da?

— Max Brenner e peste drum! Am uitat de asta!

Bum se referea la un restaurant aflat la un cvartal de Strand, un loc extravagant, în manieră Willy Wonka, unde puteai degusta produse pe bază de ciocolată — în mod sigur, un

loc destinat jecmănirii turiștilor, dar unul de soi bun, nu ca Madame Tussauds.

— Vrei să împărțim o pizza cu ciocolată? l-am întrebat pe Bum.

— Da!

— Ne vedem acolo în zece minute, am zis și am plecat de-acolo.

— Amintește-ți să te întorci după caiet atunci când nu mă uit eu! a zis Bum.

Mă intriga și totodată mă lăsa perplexă cum un tip ce părea mai degrabă posac, asemenea lui Dash, era așa de bun prieten cu o persoană atât de expansivă, cu cineva atât de entuziast precum Bum. Îmi închipuiam că asta era de bine pentru Dash, faptul că putea aprecia stilul unuia precum Bum.

— Nu uit, i-am strigat.

L-am înrolat și pe vărul Mark în trupă, întrucât prezența unui adult în grup însemna că el avea să plătească pentru consumație, chiar dacă existau toate șansele ca după aceea să se prezinte la bunicul cu nota de plată.

Eu și cu Bum am comandat pizza cu ciocolată — o foaie de aluat caldă, în formă de pizza, cu strat dublu de ciocolată topită drept „sos“, decorată cu bezele topite și alune caramelizate, tăiată apoi în felii triunghiulare, ca o pizza adevărată. Mark a comandat o seringă cu ciocolată, care era exact așa cum o arăta denumirea — o seringă de plastic plină cu ciocolată, pe care ți-o puteai injecta direct în gură.

— Dar putem să-ți dăm din pizza noastră! a zis Bum după ce Mark a comandat seringa. E mult mai distractiv când infuzia de zahăr e cu adevărat o experiență comună.

— Mersi, puștiule, dar încerc s-o las mai moale cu carbohidrații, a zis Mark. Mă mulțumesc cu ciocolată simplă. Nu-i nevoie să mai pun și alți colăcei pe talie.

Chelnerița a plecat de la masă, iar Mark s-a întors, cu o

mutră cât se poate de serioasă, către Bum.

— Și acum spune-ne totul despre Dash, micuțul tău amic delincvent.

— Nu-i delincvent! E foarte cinstit, de fapt!

— Fără cazier, nimic?

— Nu, asta dacă nu pui la socoteală alerta purpurie!

— Alerta cum? am zis la unison eu și Mark.

Bum a scos telefonul și a deschis un site numit MămiciWashingtonSquare.

Am citit cu Mark postarea de alertă purpurie, inspectând dovezile prezentate pe site.

— Mănâncă *iaurt?* a făcut Mark. Ce fel de adolescent mai e și ăsta?

— Cu toleranță la lactoză! a zis Bum. Lui Dash îi place mult iaurtul și tot ce e cu frișcă, și mai ales brânzeturile spaniole.

Mark, consolator, s-a răsucit spre mine.

— Lily, drăguță, îți dai seama că Dash s-ar putea să nu fie hetero?

— Dash e sigur hetero! a anunțat Bum. Are o fostă prietenă superdrăguță pe nume Sofia, pentru care cred că încă mai are o slăbiciune, plus că într-a șaptea, când am jucat „Învârte sticla“ și a fost rândul meu să o învârt și s-a oprit în dreptul lui Dash, nu m-a lăsat să îl sărut.

— Asta nu demonstrează nimic, a mormăit Mark.

Sofia? *Sofia?*

Aveam nevoie de o pauză la toaletă.

Nu cred că ar trebui să mai încercăm să ne întâlnim; e multă libertate în asta.

Și apoi, cireașa de pe tort, Dash mă insultase.

Vedere 6: Muzeul Metropolitan de Artă.

***a întâlni**: a te afla în prezența cuiva*

***a da întâlnire**: a stabili un loc și o oră de întâlnire, a intra în*

contact sau în legătură cu cineva.

***a însoți**: a te alătura unei…*

— Ești în regulă, Lily? am auzit o voce de la chiuveta alăturată, în timp ce citeam ultimul și inexplicabilul (lipsit de logică; *vezi:* Băieți) său mesaj.

Am închis caietul și am ridicat ochii. În oglindă, am văzut-o pe Alice Gamble, o fată de la școală, care era și în echipa mea de fotbal

— A, bună, Alice. Ce cauți pe-aici?

Aproape că mă așteptam să-mi întoarcă spatele și să mă lase acolo de fraieră, de vreme ce nu făceam parte din „gașca mișto“ a școlii. Dar, poate datorită sărbătorilor, n-a făcut asta.

— Locuiesc după colț, a zis Alice. Surorile mele mai mici, gemenele, iubesc locul ăsta, așa că sunt târâtă aici ori de câte ori vin bunicii prin oraș.

— Băieții n-au pic de logică, i-am spus.

— Clar că da! a zis Alice, părând bucuroasă să aibă la îndemână un subiect mai interesant decât surorile și bunicii.

A aruncat o privire curioasă spre caiet.

— Te gândești la vreun băiat anume?

— Habar nu am!

Și n-aveam. Nu pricepeam, din mesajul ăsta ultim, dacă Dash zicea să ne întâlnim iarăși sau că ar trebui să ne limităm la corespondența prin intermediul jurnalului. Și nici nu pricepeam de ce-mi păsa atâta. Mai ales dacă mai era și o altă fată, pe nume Sofia, la mijloc.

— N-ai vrea să bem o cafea mâine și să discutăm și să analizăm pe îndelete situația? a întrebat Alice.

— Așa-s de nașpa bunicii tăi? am zis.

Nu-mi imaginam că Alice ar vrea să petreacă timp cu mine și să facem chestii de fete, cum ar fi vorbitul despre băieți, decât dacă ar fi fost cu adevărat disperată.

— Bunicii mei sunt chiar faini, a zis Alice. Dar apartamentul nostru e mic și e cam înghesuială când vine prea multă lume în vizită de sărbători. Simt nevoia să mai ies din casă. Și ar fi ca lumea să ajung, în fine, să te cunosc.

— Pe bune? am întrebat.

Oare genul ăsta de invitații îmi stătuseră mereu la îndemână și nu le observasem eu până atunci, prea învăluită fiind în frica Urlătoarei?

— Pe bune!

— Și eu pe tine! am zis.

Am stabilit să ieșim a doua zi la o cafea.

Cui îi trebuia Dash?

Mie una clar că nu.

Când am revenit la masă, vărul Mark își turna ciocolată direct în gură, cu seringa mare de plastic.

— Fantastic! a exclamat sorbind.

— Probabil că nu-i ciocolată provenită din comerț echitabil, totuși! a exclamat Bum.

— Ți-am cerut eu părerea? a făcut Mark.

— Nu! a zis Bum. Dar nu mă deranjează că n-ai făcut asta!

Exista o chestiune în care voiam să-i cer părerea lui Bum.

— I-a plăcut lui Dash marioneta Rânjilă pe care i-am făcut-o?

— Nu chiar! A zis că arată ca progenitura lui Miss Piggy, concepută după ce a făcut sex cu Animal.

— Ochii mei! a spus Mark, care nu își turnase din greșeală ciocolată în ei, totuși. Ce gând dezgustător. Voi, adolescenții, aveți idei tare perverse.

Și-a lăsat pe masă seringa.

— M-ai făcut să-mi piară apetitul, Bum.

— Mama îmi zice asta mereu! a spus Bum și s-a întors spre mine. Familia ta probabil că e ca a mea!

— Mă cam îndoiesc, a zis Mark.

Bietul Rânjilă. Mi-am jurat în barbă să-l salvez pe micuțul din fetru și să-i dăruiesc căminul plin de iubire pe care Dash n-avea niciodată să i-l ofere.

— Puștiul, Dash, a continuat Mark. Scuze, Lily. Pur și simplu, nu-l plac.

— Măcar îl cunoști? a întrebat Bum.

— Suficient cât să-mi fac o părere.

— Dash e de fapt un tip de treabă, a zis Bum. Cred că termenul pe care îl folosește mama lui ca să-l descrie e *fițos*, lucru destul de adevărat, dar crede-mă, e om bun. Cel mai bun! Mai ales dacă pui la socoteală că părinții lui au divorțat destul de urât și nu mai vorbesc *deloc* unul cu celălalt. Nu-i așa că-i ciudat? Probabil că nu i-ar plăcea să vă spun toate astea, dar Dash a fost târât într-un proces de custodie oribil când era mic, atunci când tatăl lui a încercat să obțină custodie deplină numai pentru a-i face în ciudă mamei lui, și Dash a trebuit să treacă prin tot soiul de discuții cu avocați, judecători și asistenți sociali. A fost *groaznic*. Dacă ești prins într-o chestie din asta, crezi că mai poți, după aceea, să fii o persoană superprietenoasă? Dash e genul care a trebuit să descopere totul pe cont propriu. Dar știți ce-i așa beton la el? Mereu descoperă! Și e cel mai credincios prieten posibil. Este greu să-i câștigi încrederea, dar odată realizat acest lucru, ar face orice pentru tine. Te poți baza pe el pentru orice. Uneori pare cam singuratic, dar asta nu-i din cauză că ar fi un criminal în serie, pe cale să înceapă crimele; uneori se simte mai bine doar cu el însuși, asta-i tot. Și nu-l deranjează. Cred că nu-i nimic rău în asta.

Admit, am fost mișcată de însuflețirea cu care Bum își apăra prietenul, chiar dacă încă îmi era ciudă din cauza lui Rânjilă, însă Mark a dat din umeri.

— Pff, a zis.

— Nu îți place de Dash, mi-am întrebat vărul, deoarece crezi pe bune că nu-i nimic de plăcut sau pentru că ai în tine o bucățică din bunicul, care nu vrea să-mi fac prieteni noi, care sunt băieți?

— Eu sunt un prieten nou, care-i băiat, Lily, a subliniat Bum. Pe mine mă placi, nu, Mark?

— Pff, a repetat Mark.

Răspunsul era clar: Mark îl plăcea pe Dash, nicio problemă cu asta, atâta vreme cât Dash nu era cineva de care, potențial, să fiu interesată. La fel stăteau lucrurile și cu Bum.

Boris, câinele ce trebuia plimbat, s-a dovedit a fi mai degrabă un ponei care avea nevoie să fie alergat. Era un bullmastif ce-mi venea cam până în talie, un câine tânăr, plin de energie, care încerca, la modul propriu, să mă târască prin Washington Square Park. Boris abia dacă m-a lăsat să lipesc pe un copac afișul pe care-l creasem. Avea alerta purpurie în mijloc, însoțită de un mesaj care spunea așa: *CĂUTAT — adolescent, deloc pervers, nu e membru al niciunei bande, e doar un băiat căruia îi place iaurtul. CĂUTAT — ca să ofere o explicație.*

Dar nu ar fi trebuit să pun afișul.

Fiindcă, la cinci minute după ce l-am amplasat, Boris a început să latre tare la un adolescent, care se apropiase de mine tocmai când culegeam cea mai mare bucată de caca de câine pe care-am văzut-o vreodată.

— Lily?

Am ridicat ochii de la punga de plastic plină cu excrementul gigantic.

Normal.

Era Dash.

Cine, dacă nu el, să fi dat peste mine într-un asemenea moment? Mai întâi mă găsea beată, acum mă găsea strângând

după un ponei lătrător, pe cale să ia poziție de atac.

Perfect.

Nu-i de mirare că nu avusesem niciodată o relație cu un băiat.

— Salut, am zis, încercând să par nepăsătoare, dar conștientă că vocea îmi suna pițigăiată, cu o nuanță de Urlătoare.

— Ce faci aici? a întrebat Dash, dându-se câțiva pași în spate, la distanță de Boris și de mine. Și de ce ai atât de multe chei? a zis și a arătat spre inelul uriaș cu chei prins de geanta mea, cu cheile tuturor clienților cărora le plimbam câinii.

— PLIMB CÂINI! am strigat peste lătratul lui Boris.

— EVIDENT! a strigat la rândul său Dash. Dar pare că el te plimbă pe tine.

Boris s-a lansat iarăși în acțiune, trăgându-mă după el, cu Dash alergând pe lângă noi — într-o latură, mai la o parte, de parcă n-ar fi fost tocmai sigur că voia să participe la spectacol.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Mi s-a terminat iaurtul și am ieșit să mai cumpăr.

— Și să-ți aperi reputația?

— Of, măiculiță, ai auzit de alerta purpurie?

— Cine n-a auzit?

Probabil că nu-mi văzuse încă afișul. Oare puteam să-l dau jos înainte să se apropie de copacul ăla?

Am smucit de lesa lui Boris, ca să ne întoarcem în direcție opusă, departe de arcada de la Washington Square, către centru. Nu știu de ce, dar schimbarea de direcție l-a calmat pe Boris, care a trecut de la un galop dezlănțuit la un trap mai blând.

Logic vorbind, bazându-mă pe ce știam despre băieți, în general, și despre Dash, în special, m-aș fi așteptat ca acesta să se năpustească în direcția opusă în momentul acela.

Dar în loc de asta a întrebat:

— Încotro mergi?

— Habar nu am.

— Pot să vin și eu?

Serios?

— Ar fi grozav, am zis. Unde crezi că am putea merge?

— Să pornim așa, fără țintă și să vedem ce se întâmplă, a zis Dash.

---

[12] *Bunicuță,* în lb. spaniolă.

17. Dash

29 decembrie

Era destul de stânjenitor felul în care șovăiam între a avea o posibilitate și a nu avea nimic.

— Încotro ar trebui s-o apucăm? a întrebat Lily.

— Nu știu — tu încotro ai vrea?

— Oriunde.

— Ești sigură?

Categoric era mai atractivă în stare de trezie, cum sunt majoritatea oamenilor. Avea și un aer inocent totodată — dar o inocență la modul isteț, nu la cel lipsit de minte.

— Am putea merge spre High Line, am zis.

— Nu cu Boris.

Ah, Boris. Părea să-și fi pierdut răbdarea cu noi.

— Ai vreun traseu anume de plimbat câinii? am întrebat.

— Da. Dar nu e musai să merg pe acolo.

Pauză. Pauză totală. O privesc pe furiș. Mă privește pe furiș. Șovăială, șovăială, șovăială.

Unul dintre noi, în cele din urmă, a luat o decizie.

Și nu a fost vorba despre mine sau Lily.

A fost ca și cum o orchestră de fluiere pentru câini ar fi pornit brusc să interpreteze *Uvertura 1812*. Sau ca și cum o paradă de veverițe ar fi mărșăluit pe cealaltă parte a Washington Square Park și s-ar fi apucat să se ungă cu ulei.

Oricare ar fi fost provocarea, Boris a pornit-o ca din pușcă. Lily s-a dezechilibrat, a fost trasă pe o bucată cu polei și a căzut. Punga cu caca a zburat prin aer. Spre profundul meu deliciu, Lily, în cădere, a slobozit un strident „mizda păsii“ — o înjurătură cum nu mai auzisem până atunci.

A aterizat deloc grațios, însă fără să-și rupă ceva. Punga cu caca i-a trecut razant pe lângă tâmplă. Între timp, scăpase din mână lesa lui Boris, pe care, prostește, am înhățat-o strâns. Acum eu eram acela care avea senzația că face schi nautic pe asfalt.

— Oprește-l! a țipat Lily, de parcă aș fi avut vreun buton pe care să apăs, pentru a-i tăia câinelui curentul.

Dar nu eram decât un balast inutil agățat la goana lui.

Era clar că își stabilise o țintă. Galopa către un grup de mame, țânci în cărucioare și puștime. Cu groază, am văzut că se îndrepta fulgerător spre prada cea mai vulnerabilă — un copil cu petic pe un ochi, care ronțăia un baton cu cereale.

— Nu, Boris, nu! am strigat.

Dar Boris avea de gând să-și vadă de drum, indiferent dacă eram sau nu de acord. Puștiul l-a văzut cum vine și a slobozit un țipăt pițigăiat care era, sincer să fiu, mai potrivit pentru o fetiță cu jumătate din vârsta lui. Până să apuce maică-sa să-l tragă din calea primejdiei, Boris se și aruncase peste el, doborându-l și trăgându-mă și pe mine cu el.

— Îmi pare rău, am zis, încercând să-l fac pe Boris să se oprească.

Era ca și cum aș fi încercat să împing singur o grămadă de rugby.

— El e! a schelălăit băiatul. ATACATORUL!

— Ești sigur? a întrebat o femeie, despre care puteam presupune că e maică-sa.

Băiatul și-a ridicat legătura, dezvăluind un ochi perfect funcțional.

— El e, jur, a zis.

A apărut încă o femeie, cu un fel de afiș de informare, cu fața mea pe el.

— ALERTĂ PURPURIE! a răcnit în aer. O CREȘTEM DE LA MANGO!

O altă mamă, pe cale să-și scoată bebelușul din cărucior, l-a lăsat acolo și-a început să sufle într-un fluier — scurt, de patru ori, ceea ce, mi-am imaginat, corespundea cu nivelul purpuriu de alertă.

Fluieratul n-a fost o idee prea bună. Boris l-a auzit, s-a întors și a năvălit.

Femeia i-a sărit din cale. Căruțul n-a putut face la fel. M-am lăsat la pământ, încercând să devin cât de greu puteam. Boris, confuz, a dat exact peste cărucior, făcând să salte în aer copilul aflat în el. L-am văzut cu încetinitorul, plutind, cu o expresie șocată pe figura-i docilă.

Voiam să închid ochii. N-aveam cum să ajung la copil în timp util. Eram cu toții paralizați. Până și Boris s-a oprit să privească.

În coada ochiului: mișcare. Un țipăt. Apoi cea mai grandioasă dintre priveliști: Lily zburând prin aer. Cu părul unduindu-i-se. Cu brațele desfăcute larg. Complet nepăsătoare în privința felului în care arăta, atentă doar la ce făcea. Un salt. Un plonjon onest executat cu toată încrederea. Fără niciun pic de panică pe chip. Doar hotărâre. S-a plasat dedesubtul copilului și l-a prins. De îndată ce i-a ajuns în brațe, bebelușul a început să scâncească.

— Dumnezeule, am murmurat.

Nu mai văzusem ceva care să-ți taie respirația în felul ăsta.

Am crezut că mulțimea o să izbucnească în aplauze. Dar apoi Lily, revenindu-și după săritură, a făcut încă vreo câțiva pași, iar o mamă din spatele meu a răcnit:

— Hoață de copii! Opriți-o!

Mămicile și ceilalți de prin preajmă și-au scos cu toții telefoanele. Unele femei din cercul de mămici au început să se ia la harță privitor la cine să transmită alerta purpurie și cine să sune la poliție. Lily, în acest timp, era încă în momentul ei de aur, nu-și dădea seama de agitație. Ținea copilul și se străduia să-l liniștească după acel zbor traumatizant.

Am încercat să mă ridic de la pământ, dar am simțit deodată o greutate formidabilă pe spinare.

— Nu pleci nicăieri, a zis una dintre mame, așezându-se cu fermitate pe mine. Consideră asta o arestare cetățenească.

S-au mai îngrămădit peste mine încă două mame și copilul cu petic pe ochi. Aproape că am dat drumul lesei. Din fericire, Boris părea să fi avut parte de suficientă distracție pentru o zi, și lătra acum nepăsător.

— Vine poliția! a țipat cineva.

Mama bebelușului a alergat spre Lily, care habar nu avea cine era. Am văzut-o cum zice: „O clipă“, fiindcă încerca să facă bebelușul să se oprească din plâns. Cred că mama începuse să-i mulțumească — însă îndată au apărut alte câteva mame, înconjurând-o pe Lily.

— Am văzut asta la *Dateline* zicea una dintre mămicile mai gălăgioase. Creează o diversiune, apoi fură copilul. Ziua-n amiaza mare!

— E absurd! am țipat.

Puștiul a început să salte pe noada mea.

Au apărut doi agenți de poliție, imediat asaltați cu versiuni ale poveștii. Adevărul a fost dramatic alterat. Lily părea nedumerită când a predat copilul — nu făcuse ce trebuia? Poliția a întrebat-o dacă mă cunoaște și a zis că da, sigur că mă cunoaște.

— Vedeți! a croncănit o mamă. O complice!

Pământul era rece și acoperit cu zăpadă topită, iar povara mămicilor era pe cale să-mi rupă unul dintre organele interne

preferate. Aș fi fost în stare să mărturisesc și o infracțiune pe care n-o comisesem, numai să scap de acolo.

Era neclar dacă eram sau nu arestați.

— Cred că ar trebui să veniți cu noi, a zis unul dintre polițiști.

Și nu părea că *Știți ce, aș prefera să nu* ar fi fost un răspuns potrivit circumstanțelor.

Nu ne-au încătușat, dar ne-au dus la mașina de poliție și ne-au pus să stăm în spate, cu Boris. Abia acolo, pe banchetă, cu câteva mame cerând răzbunare și în vreme ce mama copilului era absorbită de încercarea de a-și da seama dacă bebelușul era bine, am apucat să-i spun ceva lui Lily.

— Tare prinderea, i-am zis.

— Mersi, a spus bulversată, uitându-se pe geam.

— A fost frumoasă, pe bune. Unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut.

M-a privit, părând că mă vede pentru prima dată. Am rămas așa preț de câteva bătăi de inimă. Mașina de poliție a plecat din parc. Nu s-au obosit să dea drumul la sirenă.

— Cred că știm unde mergem acum, a zis.

— Soarta are un fel bizar de a face planuri, mi-am exprimat acordul.

Lily avea rude în toate cele cinci regiuni administrative ale orașului, dar, din păcate, niciuna dintre rude nu se număra printre oamenii legii. Mi-a enunțat o groază de rubedenii, încercând să-și dea seama care dintre ele ar fi mai potrivită pentru a ne scoate de la răcoare.

— Unchiul Murray a fost închis, opusul a ce ne-ar trebui. Strămătușa Basil E. și-a dat un timp întâlniri cu cineva de la procuratură… dar nu cred că s-a terminat cu bine. Unul dintre verii mei e în CIA, dar n-am voie să spun care. E așa de frustrant!

Nu eram, din fericire, închiși într-o celulă. Fusesem duși într-o cameră de anchetă, deși nimeni nu se gândise încă să ne ancheteze. Poate se uitau prin oglindă ca să vadă dacă nu aveam de gând, cumva, să ne confesăm unul altuia.

M-a surprins cât de bine se adapta Lily încarcerării noastre. Nici vorbă să fie o fiară a jelaniei disperate — mai degrabă eu îmi pierdusem cumpătul pe parcursul reținerii noastre. Agenții de poliție nu păreau prea impresionați de faptul că părinții niciunuia dintre noi nu se aflau la o distanță suficient de mică pentru a ne elibera pe cauțiune. Lily a sfârșit prin a-și suna fratele. Eu am sfârșit prin a-l suna pe Bum, care, întâmplător, era cu Yohnny și Dov.

— E peste tot la știri! mi-a spus Bum. Unii vă numesc eroi, alții vă fac infractori. Filmulețele sunt peste tot pe net. S-ar putea să ajungeți și la jurnalul de ora șase.

Nu așa îmi imaginasem eu ziua.

Nu ni s-au citit drepturile și nici nu ne-a fost oferit un avocat din oficiu, așa că am presupus că încă nu eram puși sub acuzare.

Pe Boris, între timp, îl apucase foamea.

— Știu, știu, a răspuns Lily scâncetelor sale. Să sperăm că tăticul tău nu are internet la îndemână pe unde e.

Am încercat să mă gândesc la subiecte interesante de conversație. O numiseră după floarea cu același nume? De cât timp se ocupa cu plimbatul câinilor? Nu era ușurată că niciunul dintre polițiști nu-și folosise bastonul pe noi?

— Ești neobișnuit de tăcut, a zis, așezându-se la masa de interogatoriu și scoțând caietul roșu din buzunarul gecii. Vrei să scrii ceva și să-mi dai după aceea să citesc?

— Ai un pix? am întrebat.

A clătinat din cap.

— E în geantă. Și geanta mi-au luat-o.

— Cred, în cazul ăsta, că o să trebuiască să vorbim.

— Sau să ne folosim de dreptul de a tăcea.

— Ești prima dată la închisoare? am întrebat.

Lily a dat din cap că da.

— Tu?

— Mama a trebuit să-l scoată pe tata odată, și n-avea cine să rămână acasă cu mine. Așa că am mers și eu. Cred că aveam șapte sau opt ani. La început, mi-a zis că a avut un mic accident, lucru care m-a făcut să cred că făcuse pipi pe el din greșeală. Apoi mi s-a zis că fusese vorba despre „tulburarea liniștii publice“ — nu s-a ajuns la proces, așa că nu apare nicăieri.

— E groaznic, a zis Lily.

— Cred că este. Atunci mi s-a părut normal. La puțin timp după aceea au divorțat.

Boris a început să latre.

— Nu ești un fan al divorțului, bag seamă, am observat eu.

— Și gustările lui au rămas tot în geantă, a zis Lily cu un oftat.

A închis, pentru un minut sau două, ochii. A stat și a lăsat totul să se scurgă, să nu mai conteze. Nu mă deranja că, în felul ăsta, dispăream și eu. Părea să aibă nevoie de o pauză și eram dispus să i-o acord.

— Hei, Boris, am zis încercând să mă împrietenesc cu fiara.

M-a privit circumspect și s-a apucat să lingă podeaua.

— Cred că nu mă simt tocmai în largul meu fiindcă ne-am întâlnit așa, a zis într-un târziu Lily, tot cu ochii închiși.

— Și eu la fel, am asigurat-o. Mi se pare că rareori mă ridic la înălțimea vorbelor mele. Și, de vreme ce mă cunoști mai ales prin intermediul vorbelor mele, sunt atât de multe feluri de a te dezamăgi.

A deschis ochii.

— Nu e doar asta. Numai că data trecută când m-ai văzut…

— … nu erai chiar în apele tale. Crezi că nu știu?

— Sigur. Dar nu se poate ca tocmai atunci *să fi fost* în apele

mele? Poate asta ar trebui să fiu, doar că nu las foarte des să iasă la iveală.

— Cred că îmi place mai mult de Lily care plimbă câinii, prinde copiii și rostește adevărul. Nu-i mare filosofie.

Și asta era întrebarea, nu? Era vreo mare filosofie?

— Lily aia ne-a băgat la zdup, a subliniat Lily.

— Păi ai vrut pericol, așa-i? Și, de fapt, am ajuns la zdup din cauza lui Boris. Sau poate caietul roșu ne-a adus în pușcărie. Caietul roșu a fost o idee de milioane, apropo.

— Fratele meu a avut ideea, a recunoscut Lily. Scuze.

— Da, dar tu ai pus-o în practică, nu?

— N-a fost mare filosofie.

Mi-am tras scaunul lângă al ei, la masa de interogatoriu.

— Ba eu cred că a fost ceva, i-am zis. Că a fost ceva ca lumea. Încă nu ne cunoaștem, bine? Și o să admit că am crezut că o să fie mai bine dacă ne rezumăm doar la scris, dacă ne trecem caietul unul altuia până la nouăzeci de ani. Dar e limpede că nu asta ne este menirea. Și cine sunt eu să suflu contra vântului?

Lily a roșit.

— „Și ce-ați făcut la prima întâlnire, Lily?“ „Păi, ne-am dus până la secția de poliție și-am înșfăcat două pahare de plastic cu apă.“ „Pare foarte romantic.“ „Păi da, a *fost*.“

— „Și la a doua întâlnire ce-ați făcut?“ am continuat. „Ei, ne-am dat seama că era cazul să jefuim o bancă. Doar că s-a dovedit a fi o bancă de spermă și am fost acostați de viitoare mămici furioase, în sala de așteptare. Așa că ne-am trezit la închisoare din nou.“ „Pare interesant.“ „Da, a fost. Și a continuat. Acum, când vreau să-mi amintesc vreo întâlnire, n-am decât să-mi consult cazierul.“

— „Și ce te-a atras la ea?“ a întrebat Lily.

— „Păi“, i-am răspuns intervievatorului fantomă, „trebuie să spun că a fost vorba despre felul în care prinde bebeluși. E

de-a dreptul adorabil. Iar tu? Ce te-a făcut să-ți spui: *Uau, acest domn merită o șansă*?“

— „Îmi place un bărbat care nu dă drumul la lesă, chiar și când lesa e pe cale să-l bage în bucluc.“

— Bine jucat, am zis. Bine jucat.

M-am gândit că acest compliment avea s-o bucure pe Lily. Dar a oftat și s-a lăsat pleoștită în scaun.

— Ce e?

— Și cu Sofia ce se aude?

— Sofia?

— Da. Bum a menționat-o pe Sofia.

— A, Bum.

— O iubești?

Am clătinat din cap.

— Nu pot s-o iubesc. Locuiește în Spania.

Lily a râs.

— Cred că ai puncte în plus pentru onestitate.

— Nu, pe bune, am zis. Cred că e fantastică. Și, sincer, îmi place acum de douăzeci de ori mai mult decât îmi plăcea când eram împreună. Dar dragostea are nevoie de un viitor. Iar Sofia și cu mine n-aveam un viitor. Am avut parte doar de un prezent plăcut împreună, atâta tot.

— Chiar crezi că dragostea are nevoie de un viitor?

— Absolut.

— Bine, a zis Lily, și eu cred la fel.

— Bine, am îngânat-o, aplecându-mă spre ea. Și tu crezi la fel.

— Nu repeta ce zic, mi-a spus, plesnindu-mă ușor peste braț.

— Nu repeta ce zic, am murmurat zâmbind.

— Ești caraghios, a spus, însă vocea ei suna caraghioasă.

— *Tu* ești caraghioasă, am asigurat-o.

— Lily e cea mai mișto fată din lume.

M-am dat mai aproape.

— *Lily e cea mai mișto fată din lume.*

Cred că uitaserăm amândoi, pentru o clipă, unde eram.

Apoi au revenit polițiștii și ne-am reamintit.

— Ei bine, a zis agentul White, care era negru, o să vă bucurați să aflați că filmulețele cu isprăvile voastre de astăzi au deja două sute de mii de vizionări pe YouTube. Și ați fost prinși cam din toate unghiurile posibile — mă mir că statuia lui Washington n-a scos și ea un iPhone și n-a trimis poza prietenilor.

— Ne-am uitat cu atenție la toate imaginile, a zis agenta Black, care era albă, și am ajuns la concluzia că există un singur vinovat în această încăpere.

— Știu, doamnă, m-am băgat eu în față. A fost vina mea. Pe bune, ea n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Nu, nu, nu, m-a dezaprobat Lily. Eu am pus posterul ăla în copac. Era o glumă. Dar asta le-a cam înnebunit pe mămici.

— Serios, am zis întorcându-mă spre Lily, n-ai făcut decât să ajuți. Pe mine mă voiau.

— Nu, despre mine au crezut că vreau să fur copilul. Și crede-mă, nici măcar nu *vreau* un copil.

— Niciunul dintre voi nu este vinovat, ne-a întrerupt agentul White.

Agenta Black a întins degetul spre Boris.

— Dacă e de vină cineva, atunci e patrupedul.

Boris a dat înapoi, cu o mutră vinovată.

Agentul White m-a privit.

— Cât despre Johnny Un-Ochi, n-am descoperit nimic în neregulă la el. Așa că, deși l-ai pocnit întâmplător cu un bulgăre de zăpadă în mijlocul unei bătăi cu bulgări — și nu spun că ai făcut sau nu asta —, nu s-a produs nicio pagubă, nu s-a încălcat nicio lege.

— Asta înseamnă cu putem pleca? a întrebat Lily.

Agenta Black a încuviințat.

— Vă așteaptă o ditamai gașca afară.

Agenta Black nu glumise. Bum era acolo nu doar cu Yohnny și Dov, ci și cu Sofia și Priya. Și se părea că tot familionul lui Lily își făcuse apariția, prezidat de dna Basil E.

— Uite aici! a zis Bum, întinzându-mi două foi imprimate, una de la site-ul *Post* și cealaltă cu un articol din *Daily News*.

Ambele aveau câte o poză extrem de reușită cu copilul căzând în brațele lui Lily.

„EROINA NOASTRĂ!“ țipa *Daily News*.

„HOAȚĂ DE COPII!“ răcnea *Post*.

— Sunt reporteri afară, ne-a informat dna Basil E. Majoritatea sunt indecenți de-a binelea.

Agenta Black s-a întors spre noi.

— Păi bine… vreți să fiți celebri sau nu?

Eu și cu Lily ne-am uitat unul la altul.

Răspunsul era destul de clar.

— Nu, am zis.

— Cu siguranță nu, a completat Lily.

— Atunci spre ușa din dos! a zis agenta Black. După mine.

Cu atâția oameni veniți să ne întâmpine, m-am pierdut de Lily în îmbulzeală. Sofia întreba dacă sunt bine, Bum era entuziasmat că mă întâlnisem cu Lily în cele din urmă, iar restul căscau gura.

N-am apucat nici măcar să ne luăm la revedere. Ușile s-au deschis și poliția ne-a spus să ne mișcăm rapid, fiindcă reporterii aveau să se prindă iute de schema noastră.

Am simțit o greutate în buzunar.

Fata asta, iscusită, îmi strecurase acolo caietul.

18. (Lily)

30 decembrie

Știrile se răspândesc rapid peste tot. Chiar și în Fiji.

Ei nu și-au dat seama, dar am oprit cu intermitențe sonorul difuzoarelor de la computer cât timp mi-au făcut părinții capul calendar, din partea lor de videochat. Am mai dat câte un clic când și când, ca să prind crâmpeie din tiradă:

— Cum să avem încredere în tine, Lily, când…

Închis.

Mâinile li se agitau frenetic, din cealaltă parte de lume, în vreme ce mâinile mele se concentrau asupra noului proiect de împletit.

— Cine e Dash ăsta? Bunicul știe de…

Închis.

I-am urmărit pe ai mei cum încearcă să-și facă, furioși, bagajele, țipând totodată la computer.

— Am întârziat la avion! O să avem noroc dacă-l mai prindem. Ai idee câte telefoane am…

Închis.

Tati părea să-și certe telefonul fiindcă suna din nou. Mami se uita în ecranul computerului.

— *Unde* a fost Langston în tot timpul ăsta…

Închis.

Mi-am continuat munca la cea mai nouă creație a mea: un

puloveraș cu dungulițe, în stil pușcărie, pentru Boris. Am ridicat privirea și am văzut cum mami agită indexul la mine.

Deschis.

— Și încă ceva, Lily! a zis mami și și-a apropiat, cât de mult a putut, fața de monitor.

Nu observasem până atunci, dar avea pori excelenți. Ceea ce nu putea decât să vestească lucruri bune în privința propriului meu proces de îmbătrânire.

— Da, mami? am zis în vreme ce tati, așezat pe pat lângă ea, explica iarăși situația cuiva care-l sunase.

— A fost o prindere nemaipomenită, dragă.

Bunicul tocmai străbătea statul Delaware (capitala mondială a taxelor rutiere, cum îi zicea), când dl Borș l-a sunat ca să-i relateze știrile fierbinți ale zilei, urmate de apeluri de la scandalizații domni Curry și Rulou. Bunicul, mai întâi, a fost cât pe ce să aibă un infarct la volan. Apoi s-a dus la un McDonald's și și-a luat un Big Mac ca să se mai calmeze. După care l-a sunat pe Langston și a țipat la el, acuzându-l că mă lăsase să ajung o pușcăriașă și o celebritate mondială, la doar câteva ore de când fusese însărcinat cu supravegherea mea, după noua plecare a bunicului în Florida. Apoi bunicul a făcut cale întoarsă și a ajuns iarăși în Manhattan, sincronizându-se cu momentul în care Langston și dna Basil E. mă aduceau acasă de la secția de poliție.

— Ești pedepsită până când ajung acasă părinții tăi, ca să se ocupe de harababura asta! a țipat bunicul de mi-au țiuit urechile.

A arătat spre bietul, mititelul de Boris.

— Și ține dihania aia de câine cât mai departe de motanul meu de la etaj!

Boris a lătrat tare, părând dornic să se repeadă asupra bunicului și să-l răstoarne.

— Jos, Boris, i-am spus bestiei.

Boris s-a tupilat la podea și și-a lăsat capul peste piciorul meu, mârâind în direcția bunicului.

— Nu cred că eu și Boris rezonăm cu ideea că suntem pedepsiți, i-am spus bunicului.

— E o aiureală, Arthur, a intervenit dna Basil E. Lily n-a făcut nimic greșit. E doar o mare neînțelegere. A salvat un bebeluș! Nu-i ca și cum ar fi furat o mașină și-ar fi pornit-o la plimbare.

— Se știe că nimic bun nu poate să iasă, pentru o tânără doamnă, din apariția pe prima pagină din *New York Post!* a strigat bunicul. Pedepsită!

— Du-te în camera ta, Lily Ursulețule, mi-a șoptit la ureche dna Basil E. Mă ocup eu de aici. Ia și poneiul acela cu tine.

— Te rog să nu-i spui bunicului despre Dash, am șoptit la rândul meu.

— Nu pot să țin acest lucru ascuns, a zis cu voce tare.

Concluzia, după toate istericalele părinților și ale bunicului, a fost, până la urmă, că nu eram, tehnic vorbind, pedepsită. În loc de asta, mi s-a comunicat cu fermitate că aș face bine s-o las mai moale până ce ajungeau mami și tati acasă din Fiji, de Anul Nou. Mi s-a *recomandat* să stau în casă și să mă liniștesc un timp.

Nu că aș fi vrut, dar am fost instruită să nu discut cu presa; toată tărășenia trebuia trecută prin tocător, nu aveam voie să plănuiesc cum mi-ar sta pe coperta revistei *People* (o exclusivitate care mi-ar fi permis, dintr-o mișcare, să-mi plătesc facultatea), și dacă suna Oprah, trebuia să vorbească mai întâi cu mami, nu cu mine. Sinceră să fiu, întreaga familie ajunsese să nădăjduiască în moartea vreunei celebrități, ca tabloidele să o scoată din colimator pe Lily Plimbătoarea de Câini.

Mi s-a mai sugerat, pentru echilibrul meu emoțional, să nu

mă caut pe Google.

Potrivit înțelepților familiei, în afară de rude, nu sunt pe lumea asta prea mulți oameni în care să te poți încrede. Mai bine să stai la sânul iubitor al familiei, până se limpezesc apele.

Dar eu știu sigur asta: poți avea încredere într-un câine.

Boris îl plăcea pe Dash.

Poți spune multe despre oameni din felul în care se poartă cu animalele. Dash nu ezitase să apuce lesa lui Boris la vreme de criză. E un tip foarte vertical (sau foarte orizontal, dacă apar prin zonă mămici cu alerte purpurii, care se pun pe el), asta e sigur.

Bum, care aduce și el cu un câine, îl place pe Dash.

Instinctele câinilor sunt întotdeauna corecte.

Dash merită cu prisosință să fie plăcut.

Sunt foarte multe posibilități pe lume, am decis. Dash. Boris. Trebuie să-mi țin mintea deschisă la oportunități și să nu ajung la concluzia că lumea e lipsită de speranță dacă nu se întâmplă exact ce vreau eu. Fiindcă alte lucruri fantastice s-ar putea întâmpla.

Verdictul în privința lui Boris, totuși, e lipsit de echivoc: îl păstrez.

Deținătorul lui Boris, Marc, colegul vărului Mark de la Strand, îl adăpostise ilegal pe Boris în garsoniera lui dintr-o clădire unde nu se permitea accesul animalelor. Izbutise să scape cu asta deoarece în clădire nu locuia nici proprietarul și nici vreun administrator, însă acum, că Boris devenise atât de faimos (conform sondajului online făcut de *New York Post*, 64 la sută din respondenți consideră că Boris e o amenințare la adresa societății, 31 la sută îl socotesc victimă involuntară a propriei sale forțe, în vreme ce 5 la sută sunt de părere că Boris ar trebui să-l întâlnească pe creator, într-o manieră ce nu poate fi menționată), Marc nu mai putea să-l aducă „acasă“.

E-n regulă, fiindcă am luat decizia executivă că acum casa

mea e și a lui Boris. În mai puțin de douăzeci și patru de ore de când se află în grija mea, Boris a învățat să Stea, să Vină la Picior, să Nu Cerșească Mâncare la Masă și să Dea Drumul (pantofilor bunicului, pe cale să fie roși până la anihilare). E clar că problema, în tot acest timp, a fost că proprietarul lui Boris nu i-a acordat atenția și călăuzirea necesare pentru a înflori și a deveni un membru de vază al societății. În plus, potrivit internetului, Marc nu era un culegător de caca de nădejde și îl folosea pe Boris doar ca acoperire pentru a cunoaște fete. Și mai supărător încă, Marc îmi trimisese mai multe mesaje în care afirma că nu-l deranjează să-l țin pe Boris oricât de mult vreau. E un câine cu costuri de întreținere ridicate. E limpede că Marc nu l-a meritat niciodată pe Boris.

Am petrecut cu Boris o noapte la pușcărie. Suntem legați pentru eternitate. Bine, am petrecut vreo câteva ore într-o cameră de anchetă, la secție, împreună cu un băiat deosebit de drăgălaș. E cam pe acolo. Căminul lui Boris e la mine acum, iar mami, tati și toți ceilalți vor trebui să se obișnuiască. Familia are grijă de membrii ei, iar Boris face acum parte din familie.

Echipa de gestionare a crizei s-a dovedit a fi compusă din Alice Gamble, însoțită de Heather Wong și Nikesha Johnson, alte două fete din echipa de fotbal.

Cum stăteam noi așa, la mine în cameră, Alice a zis:

— Deci, Lily. Cu toate că te știm de mult, n-am apucat, de fapt, să *ne știm*, așa-i? Așa că, dacă bunicul tău tot ne-a invitat la petrecerea asta în pijamale, ca să nu ieși pe afară…

— Petrecerea a fost ideea mea, am întrerupt-o. Bunicul a apucat doar să-mi ascundă telefonul exact când voiam să vă sun personal.

— Și unde l-ai găsit? a întrebat Alice.

— În cutia cu prăjiturele. Sărea. În. Ochi. De parcă nici nu s-ar fi străduit.

Alice a zâmbit.

— Am pus la cale ceva dulce pentru tine, eu și cu fetele.

Mi-a luat laptopul și a deschis un clip de pe YouTube.

— Dacă tot nu ești disponibilă pentru media, să te aperi singură, am decis că fotbalul poate s-o facă pentru tine.

— Ha? am îngăimat.

— Ești o portăreasă dement de bună! a zis Nikesha. Cine, dacă nu o portăreasă dement de bună, ar putea să prindă așa un copil? Un portar prinde copilul din instinct. Nu fiindcă încearcă să-l fure! Încearcă să-l salveze!

— Fii atentă, a zis Heather și a dat drumul videoclipului.

Și iată-l. Pe piesa „Stop“ de la Spice Girls, coechipierele montaseră o serie de fotografii și filmulețe care mă înfățișau în mijlocul acțiunii — alergam, pufneam, șutam, săream, plonjam, blocam.

Habar nu avusesem că joc atât de bine. Habar nu avusesem că fetele din echipă băgaseră asta de seamă sau că le păsa. Poate fiindcă nu mă obosisem să le socotesc coechipiere. Poate că eu însămi eram o cauză majoră a impasului într-ale prieteniei.

Nu există *eu* în *echipă,* așa vine vorba.

Când s-a terminat filmulețul, fetele m-au cuprins într-o îmbrățișare victorioasă, acolo în dormitor, cum nu făcuserăm niciodată pe teren. Nu m-am putut abține și am început să plâng — nu o boceală jenantă cu sughițuri, ci lacrimi vărsate în tăcere, lacrimi de bucurie și recunoștință.

— Uau, ce chestie. Mulțumesc, abia am reușit să bolborosesc.

— Am ales piesa „Stop“ fiindcă asta faci tu — stopezi avântul celeilalte echipe, a zis Heather. Și la fel ai stopat copilul acela, să nu cadă pe asfalt.

— Și mai e și un omagiu adus lui Beckham.

— Clar, am rostit în același timp cu Alice.

— Dacă citești comentariile, a zis Heather… sunt 845 până acum, poate ar fi mai bine să nu. Dar le-am parcurs când am încărcat clipul online, ca să-ți apăr reputația și, Lily, deja aveai cinci cereri în căsătorie, asta când m-am oprit eu din citit. Și, vreau să zic, 95 223 de vizualizări… nu, tocmai au sărit la 95 225 în secunda asta. Deci am citit cererile astea în căsătorie și o droaie de alte propuneri indecente. Mai sunt și recrutori pentru facultăți care au postat, zicând că ar trebui să încerci pe la echipele lor.

Boris a lătrat aprobator de pe noul său pătuț de câine, aflat în colțul camerei mele.

31 decembrie

— Benny și cu mine suntem iarăși împreună, a anunțat Langston la prânz.

Fetele de la petrecerea în pijamale plecaseră acasă între timp, să se pregătească pentru sărbătoarea Anului Nou, iar bunicul, la etaj, negocia cu Mabel la telefon, încercând s-o convingă să lase Miami în urmă și să vină la New York să-l viziteze — în *ianuarie!* — ca să nu mai trebuiască să conducă el, iarăși, până în Florida, să revină la New York, să se întoarcă în Florida, iarăși la New York, și totul într-o perioadă scurtă de timp.

Bărbații, pur și simplu, nu pot decide ce vor.

— Câteva zile de despărțire au fost prea de tot pentru tine și Benny? mi-am întrebat fratele.

— Și asta, da. Numai că ne-am gândit și că, na, am început împreună chestia asta cu caietul roșu, pentru tine. Destinele noastre sunt legate.

— Și vă e foarte dor unul de celălalt! Și ați recunoscut asta, din fericire, și acceptați să vă vedeți pe baze exclusive?

— N-aș merge chiar *atât* de departe, a zis Langston. Hai să

zicem, doar, că am cu Benny, care-i în Porto Rico, o întâlnire de taină în seara asta, pe Skype. N-am de gând să te păzesc pe tine când îți faci de cap.

— Scârbos. Și niciodată nu m-ai păzit, apropo.

— Știu. Și, crede-mă, o să fiu învinuit pentru tot restul vieții mele din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

— Mersi că te-ai descurcat groaznic cât am fost în grija ta, frate. M-am distrat de milioane.

Însă mă deranja ceva în legătură cu originile caietului roșu.

— Langston? am întrebat.

— Da, Lily Ursuleț Celebru? A, Ursu-lebru! Așa o să-ți spun de acum înainte.

Am ignorat ultima parte.

— Dacă, de fapt, te place pe tine?

— Cine? La ce te referi?

— La Dash. La găsitul caietului roșu. A fost ideea ta. Am scris de mână primele mesaje, dar cuvintele și ideile au fost ale tale. Poate că persoana pe care Dash a scos-o la întâlnire de Anul Nou e bazată pe un imbold al imaginației stârnit de tine?

— Și dacă ar fi, ce? Tu ai continuat cu caietul. Tu ai continuat aventura. Și uite cum a ieșit! Eu am zăcut în dormitor, mi-am rupt plămânii tușind și aproape că m-am despărțit, în mod eronat, de prietenul meu. Tu ai ieșit și ți-ai croit singură destinul cu caietul acela!

Nu pricepea.

— Dar, Langston, dacă… Dash, până la urmă, nu mă place. Pe *mine*-mine, nu *ideea* lui despre mine.

— Și dacă nu, ce?

M-aș fi așteptat ca fratele meu să-mi ia apărarea și să proclame drept cert faptul că Dash mă place.

— Cum? am zis, ofuscată.

— Dacă, adică, lui Dash nu-i place de tine odată ce ajunge să te cunoască, ce-i cu asta?

— Nu știu dacă vreau să-mi asum riscul ăsta.

Să sufăr. Să fiu respinsă. Cum a fost odată Langston.

— Recompensa stă în risc. Nu te poți ascunde pe vecie în coconul hiperprotector al bunicului. Mi se pare că de ceva timp ai avea nevoie să ieși de-acolo. Mami și tati plecați, plus chestia cu caietul roșu, lucrurile astea doar au ajutat. Acum e vremea să te gândești cum se potrivește Dash în peisaj. Cum te potrivești *tu* în peisaj. Asumă-ți riscul.

Voiam tare mult să cred, însă teama era la fel de intensă și copleșitoare ca dorința.

— Dar dacă totul n-a fost decât un vis? Dacă ne pierdem timpul unul cu celălalt?

— De unde să știi dacă nu încerci? a zis Langston și a citat din poetul după care fusese numit, Langston Hughes: „Un vis amânat e un vis refuzat“.

— Mai suferi după el? am întrebat.

Știam amândoi că nu la Benny mă refeream, ci la acel *el* care-i frânsese atât de rău inima lui Langston. Prima lui iubire.

— Sub anumite aspecte, n-o să îmi treacă niciodată, a zis Langston.

— E un răspuns foarte nesatisfăcător.

— Asta fiindcă îl interpretezi greșit. Nu zic asta la modul dramatic, plin de jale. Voiam să zic că iubirea pe care am simțit-o pentru el a fost uriașă, reală și că, deși m-a durut, relația cu el m-a schimbat ca persoană, în același mod în care faptul că-ți sunt frate reflectă și modifică felul în care evoluez, și viceversa. Oamenii cu adevărat importanți din viața noastră lasă urme. Ei pot rămâne sau pot pleca, în viața reală, dar vor fi în inima ta pentru totdeauna, fiindcă te-au ajutat să-ți formezi inima. Nu se poate trece peste asta.

Inima mea, indubitabil, voia să îl primească pe Dash, sau să fie călcată în picioare de el. De asta eram sigură. Riscul trebuia să-și descopere recompensa.

De sub masă, Boris m-a lins pe glezne. Am zis:

— Boris rămâne la noi, e în inima mea acum, iar mami și tati n-au decât să accepte ideea.

— Ha, ha, ce glumă, Ursu-lebrule. Marele tău cadou de Crăciun oferit de Anul Nou urma să fie permisiunea lui mami și tati, în cele din urmă, de a avea un nou animal de companie.

— Chiar? Dar dacă ne mutăm în Fiji?

— Or să vadă ei. Dacă decid că merg, vor păstra apartamentul ăsta, unde o să stau cât urmez facultatea la NYU. Nu cred că mami și tati au de gând să stea în Fiji permanent, ci doar cât ține anul școlar. Cât o să fii plecată, o să am eu grijă de Boris, asta dacă o să mergi cu ei și dacă lui Boris n-o să i se permită accesul în Fiji. Ce-ai zice să fie ăsta cadoul meu de Crăciun pentru tine?

— Deoarece ai fost prea ocupat cu Benny ca să-mi iei ceva anul ăsta?

— Mda. Și ce-ai zice ca în loc de puloverul pe care fără îndoială mi l-ai împletit și prăjiturelele nenumărate pe care le-ai copt pentru mine, să îi spui bunicului să nu dea vina pe mine pentru toate năzdrăvăniile tale și să mi-l iei de pe cap?

— OK, am încuviințat. Să stabilească fata regulile, cum se și cade să fie.

— Apropo de reguli… ce *faci* de Anul Nou, Lily? O să te lase să ieși în oraș, nu? Și Monsieur Dashiell o să-ți fie cavaler în periplul prin frumoasa noastră metropolă?

Am oftat și am clătinat din cap. N-aveam ce face decât să recunosc:

— Nu m-a sunat, nu mi-a dat e-mail și nici în caiet nu mi-a mai scris de când cu secția de poliție.

M-am ridicat brusc de pe scaun pentru a mă întoarce la mine în cameră, să simt o teribilă milă față de mine și să mă îndop, de una singură, cu prea multă ciocolată.

Puteam, sigur că da, să-i dau un mesaj lui Dash, sau un e-mail (ba chiar să-l *sun*... ceee?!!?), însă opțiunile păreau intruzive după toate prin câte trecuserăm. Potrivit caietului roșu, Dash era un tip care aprecia spațiul personal și care se simțea bine în solitudine. Respectam asta.

El ar fi trebuit să mă contacteze.

Nu?

Ce spunea despre mine faptul că n-o făcuse?

Că nu avea cum să mă placă la fel de mult pe cât ajunsesem eu să-l plac. Că nu voi fi niciodată drăguță și interesantă ca fata aia, Sofia, în vreme ce chipul arătos al lui Dash urma să-mi apară și pe mai departe în fața ochilor, în reverii.

Adică nereciprocitate.

Nu era cinstit că, într-un fel, îi duceam dorul. Nu atât prezența lui o doream — abia dacă-l cunoșteam —, ci să am legătura aceea cu el, prin caiet. Să știu că era acolo, că gândea sau făcea un lucru care avea să-mi fie comunicat apoi într-un fel surprinzător.

M-am întins pe pat, visând cu ochii deschiși la Dash, și am întins mâna în jos ca să fiu linsă încurajator de Boris, dar nu era acolo. Ieșise la plimbare.

Soneria apartamentului nostru a bâzâit tare. Am sărit din pat și am dat fuga pe hol să răspund.

— Da? am zis de după ușă.

— Eu sunt, strămătușa ta preferată. Mi-am uitat cheia înăuntru când am venit să-l scot pe Boris la plimbare.

Boris!

Cele douăzeci de minute cât lipsise aproape că mă distruseseră. Boris nu mă ignora niciodată, ca Dash ăla. M-am uitat la Boris, care mișca din labe, pe la picioarele mele, ca să fie băgat în seamă. În dinți, umed de salivă, Boris ducea un caiet roșu, legat cu fundă roșie.

19. Dash

30 decembrie

După ce mi-au dat drumul de la pușcărie, ne-am retras în apartamentul mamei. Adrenalina, în noi toți, era ceva de speriat — alternam țopăitul cu levitația, de parcă încântarea că scăpasem ar fi transformat lumea într-o gigantică trambulină.

Îndată ce am trecut pragul, Yohnny și Dov au încercat să dea o raită pe la frigider și s-au declarat nemulțumiți de conținutul acestuia.

— Budincă de tăiței? s-a mirat Yohnny.

— Da, a făcut-o mama, le-am zis. Mereu o păstrez ultima.

În vreme ce Priya s-a dus la baie, iar Bum s-a apucat să-și verifice e-mailul la telefon, Sofia a intrat în dormitor la mine. Nu cu intenții lascive — ci ca să vadă cum mai arăta.

— Nu s-a schimbat prea mult, a observat, uitându-se la citatele pe care le lipisem pe perete.

— Niște mărunțișuri s-au mai schimbat, am zis. Sunt citate noi. Niște cărți noi pe rafturi. Am niște creioane care au rămas fără radiere. Cearșafurile sunt schimbate săptămânal.

— Deci, chiar dacă nimic nu pare schimbat…

— …Lucrurile se schimbă continuu, de cele mai multe ori puțin câte puțin. Totul se schimbă și se duce, presupun.

Sofia a dat din cap aprobator.

— Ce ciudat că spunem *se duce.* Așa *se duce* viața.

— *Așa vine viața* sună cam aiurea.

— Păi uneori vezi cum vine viitorul, nu? Uneori viitorul, să zicem, poate să prindă un copil.

I-am cercetat chipul, căutând indicii ale sarcasmului — mă uitam și după tristețe sau regret —, dar n-am descoperit decât amuzament.

M-am așezat pe pat și mi-am luat capul în mâini. Apoi, dându-mi seama că era un gest prea dramatic, am ridicat privirea spre ea.

— Chiar nu înțeleg nimic din toate astea, m-am confesat.

A rămas în picioare, în fața mea.

— Aș vrea să te ajut, dar nu pot.

Deci asta era situația. Odată ca niciodată, pe parcursul întâlnirilor noastre ca de poveste, pretinsesem că ar fi fost posibil s-o iubesc, când, de fapt, doar o plăceam puțin. Acum nu mai aveam nicio dorință să pretind că o iubisem vreodată și că-mi plăcea de ea la nebunie.

— Putem încerca să ne purtăm înțelept unul cu altul, pentru foarte mult timp? am întrebat-o.

A râs.

— Adică să ne povestim rateurile și să vedem dacă ne alegem cu vreun pic de înțelepciune din ele?

— Mda, am zis. Ar fi simpatic.

Simțeam că trebuie să pecetluim noul nostru pact. Pupatul ieșea din discuție. Îmbrățișatul era cam penal. I-am întins, așadar, mâna. Mi-a strâns-o. Apoi ne-am dus să ne alăturăm celorlalți prieteni.

Nu mă puteam abține să nu mă întreb ce făcea Lily. Cum se simțea. Da, era vorba despre confuzie, dar nu o confuzie din cele rele. Voiam să o văd iarăși, într-un fel în care nu mai voisem să o văd până atunci.

Știam că am caietul. Îmi trebuia și lucrul perfect de spus.

M-a sunat mama, să vadă care e situația. În stațiune nu aveau internet, și nu era ea genul care să dea drumul la televizor dacă nu era acasă. Nu trebuia, așadar, să-i explic nimic. I-am spus doar că au venit niște prieteni pe la mine și că ne-am purtat frumos.

Tata, nu puteam să nu observ, verifica de obicei știrile, o dată la cinci minute, pe telefon. Probabil că văzuse titlul de pe site-ul *Post*, împreună cu fotografiile. Doar că, pur și simplu, nu-și recunoscuse fiul.

Mai târziu în aceeași seară, după un maraton cu filme de John Hughes, i-am adunat pe Bum, Sofia, Priya, Yohnny și Dov în dormitorul mamei și am scos din biroul ei o tăbliță de scris.

— Înainte să plecați, le-am spus, aș vrea să derulez un scurt simpozion pe tema iubirii.

Am luat un marker roșu — până la urmă, de ce nu? — și am scris pe tăbliță cuvântul *iubire*.

— O avem aici, am zis. Iubire.

Pentru ca totul să fie în regulă, am desenat o inimă în jurul cuvântului. Nu una cu ventricule și toate cele. Una simbolică.

— Există în stare pură, plină de idealuri. Însă apoi… vin și cuvintele.

Am scris *cuvinte* de mai multe ori, pe toată tabla, inclusiv peste cuvântul *iubire*.

— Și sentimente.

Am scris *sentimente* în același fel, de-a curmezișul a tot ce scrisesem deja.

— Și așteptări. Și istorie. Și gânduri. Ajută-mă cu astea, Bum.

Am scris amândoi cuvintele astea de cel puțin douăzeci de ori fiecare.

Rezultatul.

Absolut ilizibil. Nu doar că *iubire* dispăruse, dar nu se mai deslușea absolut nimic.

— Cu asta, am zis ridicând tăblița, ne confruntăm noi.

Priya părea deranjată — mai mult de mine decât de ceea ce spuneam. Sofia încă părea amuzată. Yohnny și Dov se lipeau unul de altul. Bum, cu carioca în mână, încerca să-și dea seama de ceva.

A ridicat mâna.

— Da, Bum?

— Spui că ori ești îndrăgostit, ori nu ești. Și dacă ești, se transformă în asta.

— Ceva de genul.

— Dar dacă nu-i o întrebare tip da-sau-nu?

— Nu pricep ce vrei să zici.

— Dacă iubirea nu-i o întrebare de tip da-sau-nu? Nu există *ești îndrăgostit* sau *nu ești*. Nu-s, adică, niveluri diferite astea? Și poate că toate astea, cuvintele, așteptările și ce mai este, nu se cocoață peste iubire. Poate e ca o hartă în care își au toate locul lor, și când le vezi de sus, de pe cer… uau.

M-am uitat la tablă.

— Cred că harta ta e mai limpede decât a mea, am zis. Dar nu așa arată coliziunea dintre doi oameni potriviți care se întâlnesc la momentul potrivit? E total brambura.

Sofia a chicotit.

— Ce-i? am întrebat-o.

— *Persoana potrivită, timpul potrivit* e un concept eronat, Dash, a zis.

— Absolut, s-a arătat Bum de acord.

— Ce vrea să spună cu asta? l-am întrebat.

— Ce vreau să spun, a zis Sofia, e că atunci când oamenii zic *persoana potrivită, persoana greșită, timpul potrivit*, evită de obicei problema. Ei cred că soarta le joacă feste. Că suntem cu toții participanți la un reality show romantic, pe care-l urmărește Dumnezeu ca să se distreze. Dar universul nu decide ce este potrivit sau nu. Tu decizi. Da, poți s-o ții cu teoria până

te albăstrești la față, să dezbați dacă ceva ar fi putut merge altă dată sau cu altcineva. Dar știi cu ce te alegi?

— Te albăstrești la față? am întrebat.

— Mda.

— Ai caietul, corect? s-a băgat Dov în discuție.

— Chiar sper că nu l-ai pierdut, a adăugat Yohnny.

— Da, am zis.

— Și ce mai aștepți? a întrebat Sofia.

— Să plecați de la mine odată?! am zis.

— Bun, a replicat ea. Acum ai o temă de scris. Fiindcă știi ce? De tine depinde, nu de soartă.

Dar tot nu știam ce să scriu. Am adormit cu caietul alături, holbându-ne amândoi la tavan.

31 decembrie

Dimineața următoare, la micul dejun, mi-a venit măreața idee.

L-am sunat imediat pe Bum.

— Am nevoie de o favoare, i-am zis.

— Cine-i la telefon?

— Mătușa ta e în oraș?

— Mătușa mea…

I-am explicat ideea mea.

— Vrei să-ți dai o întâlnire cu mătușa mea? a întrebat.

I-am explicat iarăși ideea.

— *Aha*, a zis. N-ar trebui să fie o problemă.

Nu voiam să dezvălui prea multe. N-am scris decât locul și ora de întâlnire. Când s-a făcut o oră decentă, m-am îndreptat spre casa dnei Basil E. Am găsit-o afară, plimbându-l pe Boris prin cartier.

— Te-au lăsat părinții în libertate? a vrut dna Basil E. să știe.

— Se poate spune și așa, am zis.

— Știi vorba aia, a lansat dna Basil E., că plictiseala e aroma vieții. De aceea trebuie neapărat să folosim și alte arome.

A întins mâna să ia caietul, dar Boris i-a luat-o înainte.

— Fată rea! l-a mustrat.

— Sunt destul de sigur că Boris e băiat, am zis.

— A, știu, m-a asigurat dna Basil E. Doar că-mi place să-l mențin în confuzie.

Și, zicând acestea, ea și cu Boris au plecat, ducând viitorul meu cu ei.

Când a apărut Lily, la ora cinci, mi-am dat seama că era un pic dezamăgită.

— O, uite, a zis privind spre patinoarul de la Rockefeller Centre. Patinatori. Cu milioanele. Purtând pulovere din toate cele cincizeci de state.

Așteptasem cu încordare. Fiindcă, de fapt, era prima noastră șansă să avem o conversație aproape normală, asta dacă nu se băgau tot soiul de câini și mame peste noi. Și la astfel de conversații nu eram atât de bun ca la cele scrise sau iscate de adrenalină într-un moment suprarealist. Voiam să o plac, voiam ca ea să mă placă, și nu mai avusesem de multe luni o asemenea dorință.

De tine depinde. Nu de soartă.

Adevărat. Dar depindea și de Lily.

Asta era partea mai complicată.

M-am prefăcut lezat de reacția ei lipsită de entuziasm la aflarea banalei mele destinații.

— Nu vrei să ne dăm pe gheață? am zis bosumflându-mă. Am crezut că o să fie așa de *romantic*. Ca într-un *film*. Cu Prometeu veghind asupra noastră. Fiindcă, nu-i așa, ce-i mai potrivit decât Prometeu *deasupra unui patinoar?* Sunt sigur că de asta a și furat focul pentru noi — ca să ne putem face patinoare. Apoi, după ce ne-am da pe pista aia

supraaglomerată, ne-am putea duce în Times Square, unde să fim înconjurați de *două milioane de oameni*, fără *vreo toaletă* la dispoziție pentru următoarele șapte ore. Haide. Știi că asta vrei.

Era distractiv. Se vedea bine că nu știuse pentru ce ocazie să se îmbrace, așa că o lăsase baltă și se îmbrăcase pentru ea însăși. Admiram asta. La fel cum admiram și repulsia ei imposibil de ascuns la ideea că nu eram tocmai singuri într-o mulțime.

— Sau…, am zis, am putea trece la planul B.

— Planul B, a zis imediat.

— Vrei să fii surprinsă, ori ai vrea să știi dinainte?

— A, a zis, cu siguranță surprinsă.

Am început să luăm distanță de Prometeu și patinoarul său. După vreo trei pași, Lily s-a oprit.

— Știi ce, a zis, a fost o minciună gogonată. Mi-ar plăcea mai mult să știu dinainte.

Așa că i-am spus.

M-a plesnit peste braț.

— Da, cum să nu, a zis.

— Da, am replicat, cum să nu.

— Nu cred o iotă… dar mai spune-mi o dată.

Și i-am mai spus o dată. Iar de data asta am scos din buzunar o cheie și i-am agitat-o prin fața ochilor.

Mătușa lui Bum e celebră. N-o să dau acum nume, dar pe ea o cunoaște oricine. Are propria revistă. Are, practic, propria televiziune prin cablu. Propria marcă de obiecte de uz casnic la un lanț mare de magazine. Bucătăria ei studio e faimoasă în toată lumea. Și se întâmpla să am în mână cheia de acolo.

Am aprins toate luminile. Ajunseserăm: eram în centrul celui mai stilat studio culinar din întregul New York.

— Acum, ce-ai vrea să pregătești? am întrebat-o pe Lily.

— Glumești, a zis. Chiar putem *atinge* chestii.

— Nu e un tur cu ghid, am asigurat-o. Uite. Materii prime. Ești un as într-ale coptului, deci meriți materii prime de calitate.

Se găseau acolo oale de cupru și tigăi de toate mărimile. Și mai erau toate ingredientele dulci și/sau sărate și/sau acre pe care le îngăduia vama Statelor Unite.

Lily abia își stăpânea încântarea. După o clipă, a început să deschidă sertare și să-și evalueze opțiunile.

— Asta-i debaraua secretă, am zis arătând spre o ușă mai dosnică.

Lily s-a dus glonț acolo și a deschis-o.

— Oho! a țipat.

Fusese cel mai magic loc cu putință, pentru mine și Bum, când eram mici. Mă simțeam de parcă aș fi avut iarăși opt ani, de parcă și Lily ar fi avut opt. Am rămas amândoi încremeniți de venerație în fața tărâmului de lapte și miere care ni se întindea înainte.

— Nu cred că am mai văzut atâtea cutii de Rice Krispies, a zis Lily.

— Nu uita de bezele și de combinații de arome. Avem toate felurile de bezele și toate aromele cu putință.

În ciuda tuturor aranjamentelor florale pe care mătușa lui Bum le *nimerea la fix*, și cu toate tururile de degustat vinuri organizate în numele ei, felul ei de mâncare favorit erau cerealele Rice Krispies, iar țelul ei în viață era să ducă rețeta la perfecțiune.

I-am explicat asta lui Lily.

— Bun, păi să trecem la treabă.

Rice Krispies sunt concepute pentru a fi preparate curat — fără făină, fără cernut, fără copt. Și totuși am făcut, cu Lily, un talmeș-balmeș de nedescris.

În parte, din cauza încercărilor de a combina aromele — totul, de la alune până la cireșe uscate, ba chiar și o incursiune defel nimerită, într-un recipient cu fulgi de cartofi. Am lăsat-o

pe Lily să preia conducerea, iar ea, la rându-i, și-a lăsat patiserul interior să-și facă de cap. Până să mă dezmeticesc, peste tot se topeau bezele, se îmbulzeau cutii cu fulgi de cereale, iar bobițele de Rice Krispies se cuibăreau prin părul, prin pantofii și, neîndoielnic, prin lenjeria noastră intimă.

Dar nu conta.

Crezusem că Lily o să fie metodică — genul de patiser având lista de ingrediente în dotare. Spre marea mea surpriză — și încântare —, nu era defel așa. Era mai degrabă impulsivă, instinctivă, combina la nimereală ingredientele. Acțiunile ei aveau ceva serios — voia să-i iasă —, dar și ceva jucăuș. Deoarece își dădea seama că asta *era,* până la urmă, o joacă.

— Trosc! a făcut Lily, hrănindu-mă cu niște Krispies cu biscuiți Oreo.

— Pleosc, am spus, dându-i să guste niște Krispies cu cremă de banane.

— Poc! am zis amândoi deodată, îndopându-ne reciproc dintr-un recipient ce conținea Krispies cu prune și brânză Brie, respingătoare de-a dreptul.

M-a surprins privind-o.

— Ce? a întrebat.

— Ai inima atât de ușoară, am zis fără să știu prea bine ce spuneam. E dezarmant.

— Ei bine, a zis ea, am și eu ceva bun pentru tine.

M-am uitat la oalele și tigăile pline cu chestii.

— Aș zice că avem ceva bun pentru toți membrii familiilor noastre extinse, i-am zis. Și asta spune multe.

A scuturat din cap.

— Nu, ceva bun, dar în alt fel. Nu ești singurul, să știi, care poate face planuri secrete.

— Ce e? am întrebat.

— Păi, îți place să fii surprins sau vrei să știi dinainte?

— Să știu dinainte.

Apoi, chiar când deschidea gura să-mi spună, m-am grăbit să corectez:

— Nu, nu, nu — îmi place să fiu surprins.

— Bun atunci, a zis, zâmbind într-un fel aproape diavolesc. Să punem la pachet gustările astea, să facem curat în bucătărie și s-o luăm din loc.

— Undeva unde-s bebeluși de prins, am zis.

— Și cuvinte de găsit, a adăugat răutăcioasă.

Dar mai mult n-a vrut să spună.

Am început să mă pregătesc pentru surpriză.

20. (Lily)

31 decembrie

Imaginează-ți asta:

Poate că nu ai acces la un prieten pe nume Bum, care să facă rost de cheia studioului de gătit al celebrei sale mătuși.

Dar ești mai mult decât încântată să beneficiezi de comorile aflate sub cheia mai sus menționată.

Trosc. Pleosc. Dash dulce.

În schimbul privilegiului respectiv, ai ocazia de a o suna pe străm ătușa poreclită dna Basil E. și de a-i cere să-i telefoneze unui văr pe nume Mark și să-l bată la cap până îți dă cheia unui tărâm cu totul diferit.

Ce faci atunci?

Răspunsul este evident:

Faci rost de cheia aia.

— Lovitură sub centură, Lily, m-a întâmpinat vărul Mark la intrarea în Strand. Data viitoare să-mi ceri chiar tu.

— Refuzai dacă-ți ceream eu.

— Așa este. Păi se putea să nu-mi manipulezi slăbiciunea pentru străm ătușa Ida?

Mark l-a măsurat cu privirea pe bietul Dash, apoi a întins spre el, circumspect, un deget.

— Și tu! Fără chestii dubioase pe-aici noaptea asta, ai priceput?

Dash a zis:

— Te asigur că n-aș putea nici cu gândul să gândesc chestiile dubioase la care te referi, ținând cont că n-am nici cea mai vagă idee în privința motivului pentru care mă aflu aici.

Mark a pufnit disprețuitor.

— Pervers mic și pedant.

— Mulțumesc, domnule! a zis Dash pe un ton voios.

Mark a întors cheia în ușa din față și ne-a deschis magazinul. Era 11 noaptea, în prag de Anul Nou. Petrecărețiii curgeau șuvoaie pe Broadway și auzeam cum mulțimi festive și gălăgioase se adunau câteva cvartale mai încolo, în Union Square.

Librăria cea liniștită, destinația noastră de seară, se închisese cu ore înainte.

Pentru noi, și doar pentru noi, se deschidea acum, în ajunul Anului Nou.

Merită să te știi cu lumea. Sau merită să te știi cu lume care poate suna anumiți verișori, ca să le reamintească cine a pus deoparte în cont, cu ani mulți în urmă, bani pentru educația lor universitară și ca să le ceară, în schimb, doar un serviciu mititel pentru un ursuleț pe nume Lily.

Am pășit înăuntru, eu și cu Dash, iar Mark a închis și a încuiat ușa după noi. Apoi a zis:

— Conducerea a cerut ca, în schimbul acestui privilegiu, voi doi să pozați pentru niște panouri publicitare, purtând tricouri cu Strand și ținând în mână sacoșe cu Strand. Am vrea să scoatem ceva profit de pe urma faimei voastre, înainte ca tabloidele să vă uite cu totul.

— Nu, am zis eu și cu Dash la unison.

Mark a dat ochii peste cap.

— Puștii din ziua de azi. Au impresia că totu-i de pomană.

Zăbovea, ca și cum s-ar fi așteptat să ne răzgândim. A mai stat vreo câteva secunde, după care și-a ridicat mâinile în aer.

Mie, Mark mi-a zis:

— Lily, să încui pe aici când plecați.

Lui Dash, Mark i-a zis:

— Încearcă tu ceva cu fetița asta scumpă și…

— NU MĂ MAI PROTEJA ATÂTA! am scos un țipăt de Urlătoare.

Aoleu.

Am adăugat încetișor:

— O să fim bine, Mark. Mulțumesc. Pleacă, te rog. Un An Nou fericit.

— Nu vreți să vă răzgândiți în privința pozelor publicitare?

— Nu, am afirmat, la unison, Dash și cu mine.

— Hoți de copii, a bombănit Mark.

— Vii mâine-seară la cina de Crăciun de Anul Nou, da? l-am întrebat pe Mark. Mami și tati ajung acasă de dimineață.

— O să fiu acolo, a zis Mark și s-a aplecat spre mine să mă pupe pe obraz. Te iubesc, puștoaico.

L-am pupat și eu pe obraz.

— Și eu pe tine. Ai grijă să nu te transformi într-un bătrân morocănos ca bunicul.

— N-am eu norocul ăsta, a zis Mark.

A descuiat apoi ușa de la Strand și a pășit înapoi în noaptea de revelion.

Dash și cu mine am rămas înăuntru, holbându-ne unul la altul.

Acolo eram, singuri și împreună, pe tărâmul cel sfânt al cărților, în noaptea asta de sărbătoare și de speranță maximă.

— Și acum? a întrebat Dash, zâmbind. Încă un dans?

În metroul care ne dusese de la studioul de gătit până la Union Square și Strand fusese o trupă mexicană, ce câmtase în vagonul nostru. Nu mai puțin de cinci oameni în formație, în costume mexicane tradiționale, cu un solist arătos, cu mustață

și sombrero, care cânta un preafrumos cântec de dragoste. Cred că de dragoste era, nu sunt sigură (notiță: de învățat spaniola!). Dar două cupluri, care stăteau prin preajmă, începuseră să se pupe auzind cântecul cel atât de frumos și sunt de părere că se datora cuvintelor foarte romantice ale cântecului și nu era din cauză că respectivele cupluri n-aveau chef să se caute după niște *dinero* de pus în pălăria muzicanților.

Dash aruncase acolo un dolar.

Riscasem și ridicasem miza, zicând:

— *Cinco* dolari dacă dansezi cu mine.

Dash mă invitase să ies cu el de revelion. Puteam, măcar, să-i întorc favorul și să-l invit la dans. Cineva trebuia să facă pasul ăsta.

— Aici? a îngăimat Dash, arătând îngrozit de-a binelea.

— Aici! Te provoc.

Dash a scuturat din cap. S-a îmbujorat.

Un cerșetor, tolănit într-un scaun pe colț, a strigat:

— Fă-o un dans pe fetiță, pârlitule!

Dash s-a uitat la mine. A ridicat din umeri.

— Plata, tanti, a zis.

Am lăsat bancnota de cinci dolari să cadă în pălăria muzicantului. Formația a început să cânte cu vigoare sporită. Simțeam presiunea așteptării venind dinspre mulțimea de petrecăreți din tren. Cineva a mormăit:

— Nu-i aia hoața de copii?

— Prinzătoarea! m-a apărat Dash.

Mi-a întins mâinile.

Nu mi-aș fi imaginat că provocării mele chiar avea să i se dea curs. M-am lăsat spre urechea lui Dash.

— Dansez oribil, i-am șoptit.

— Și eu la fel! mi-a șoptit la rândul lui.

— Hai, dansați odată! a cerut cerșetorul.

Petrecăreții au aplaudat, încurajându-ne. Formația a

început să cânte mai tare și mai cu foc.

Trenul a oprit la Union Square.

Ușile s-au deschis.

Mi-am așezat brațele pe umerii lui Dash. El și-a potrivit brațele pe după mijlocul meu.

Am ieșit din tren pe ritm de polca.

Ușile s-au închis.

Mâinile s-au întors la proprietarii lor.

Stăteam, acum, în ușa depozitului special de la Strand.

— Vrei să ghicești ce-i acolo? l-am întrebat pe Dash.

— Cred că deja m-am prins. E o provizie de caiete roșii, pe care vrei să le umplem cu notițe despre opera lui… să zicem… Nicholas Sparks.

— Cine? am zis. Nu, gata cu poeți tânguitori. N-aș face față.

— Nu știi cine e Nicholas Sparks?

Am clătinat din cap.

— Te rog să nu afli niciodată, a zis.

Am scos cheia camerei de pe un cârlig de lângă ușă.

— Închide ochii, am spus.

N-ar fi fost nevoie să-i cer să închidă ochii. Pivnița era rece, întunecoasă și nu tocmai primitoare, dacă nu țineai seama de aroma minunată, de mucegai, a cărților. Dar simțeam că era nevoie de un element-surpriză. Și, pe lângă asta, voiam să scap, fără să vadă el, de niște Rice Krispies care-mi aterizaseră în sân.

Dash a închis ochii.

Am răsucit cheia și am deschis ușa.

— Mai ține-i închiși un pic, am cerut.

Mi-am scos din sutien încă o bucată de Rice Krispies caramelizată, apoi am luat din geantă o lumânare și am aprins-o.

Încăperea rece și umedă s-a umplut de lumină pâlpâitoare. Am luat mâna lui Dash și l-am călăuzit înăuntru.

Își ținea încă ochii închiși. Mi-am dat jos ochelarii, ca să par, nu știu — mai sexy — în noul ambient.

Am lăsat ușa să se închidă după noi.

— Acum deschide ochii. Darul ăsta nu-i de păstrat. Ci doar de vizitat.

Dash a deschis ochii.

Nu a observat noua mea înfățișare fără ochelari. (Sau aveam eu privirea prea încețoșată ca să-i deslușesc reacția.)

— N-are cum! a exclamat Dash.

Chiar și cu o atât de slabă vizibilitate, nu-i trebuia o explicație pentru vraful de volume legate, așezate lângă zidul de ciment. A dat fuga să atingă tomurile.

— Toate volumele din *Dicționarul Englez Oxford*! Uau, ohoho, UAU!

Dash era în extaz, având aceeași bucurie nemărginită ca a lui Homer Simpson când rostește: „Mmm… gogoși“.

Un an nou fericit.

Îmi pare rău că-s atât de penibilă și de străvezie cu declarația asta, dar tânărul Dashiell avea ceva… *răpitor*. Nu datorită pălăriei cu boruri late și nici felului armonios în care i se asorta cămașa albastră cu ochii albaștri, pătrunzători; era mai degrabă vorba despre chipul său, cu o expresie dulce și arătoasă, tânără, dar și înțeleaptă, răutăcioasă și totuși emanând bunătate.

Voiam să par rece și indiferentă, ca și cum genul ăsta de chestii mi se întâmplau mai mereu, dar n-am izbutit.

— Îți place? Îți place? am întrebat cu febrilitatea unui copil de cinci ani care gustă cea mai bună brioșă din lume.

— La *nebunie*, ce mama dracului, a zis Dash.

Și-a scos pălăria, cu o plecăciune, în semn de apreciere.

Au. Înjurătură — nu mai părea atât de răpitor.

Am decis să pretind că zisese „ce mama *dragului*“. Ne-am

pus pe jos și am ales un volum ca să-l explorăm…

— Îmi place etimologia, i-am zis lui Dash. Îmi place să-mi imaginez ce s-a întâmplat când au venit pe lume cuvintele.

Caietul roșu scotea capul din geanta mea. Dash l-a înșfăcat, apoi s-a uitat la un cuvânt din *DEO* și l-a scris în caiet.

— Ce spui de ăsta? a întrebat.

Scrisese *desfătare.* Am luat volumul cu litera *D* din poala lui Dash și am citit explicația.

— Hmm, am zis. Desfătare. Circa 1300, „serbare gălăgioasă, petrecere, distracție“. Ce mai e? Aha, „a te desfăta“, înseamnă „să petreci într-o manieră zgomotoasă“, circa 1325.

Lângă *desfătarea* lui Dash din caietul roșu, am scris *Umple troaca aia cu lături, fătucă. E Anul Nou! O să ne desfătăm măcelărind porcul, nevinovat bietul, și-o să avem șuncă la masă. D-E-S-F-Ă-T-A-R-E.*

Dash a citit cele scrise de mine și a chicotit.

— Acum alege tu un cuvânt.

Am deschis tomul cu litera *E* și am ales la întâmplare un cuvânt. Am scris *epigin pe* foaie.

Abia după ce l-am trecut în caiet am și citit ce însemna. *Epigin:* care are elemente florale inserate deasupra ovarului, ca de pildă floarea de măr, de castravete și de narcisă.

Aș fi putut alege un cuvânt mai sugestiv?

Dash avea să creadă că sunt o persoană promiscuă.

Ar fi trebuit să aleg cuvântul *promiscuă*.

Lui Dash i-a sunat telefonul. Cred că ne-am simțit ușurați amândoi.

— Bună, tata, a răspuns Dash.

Aerul răpitor a părut să i se diminueze pentru o clipă, umerii i-au căzut, vocea i-a devenit măsurată și… *tolerant* era singurul cuvânt care-mi venea în minte pentru a descrie tonul pe care-l folosea Dash cu tatăl lui.

— A, păi ce fac de obicei de Anul Nou. Pileală și femei.

Pauză.

— A, da, ai auzit de asta? Ciudată poveste…

Pauză.

— Nu, nu vreau să vorbesc cu avocatul tău.

Pauză.

— Da, sunt conștient că o să ajungi acasă mâine-seară.

Pauză.

— Super. Nimic nu-mi place mai mult ca discuțiile tată-fiu despre lucrurile importante din viața mea.

Nu știu de unde mi-a venit îndrăzneala, dar simțeam că expresia decisă și apăsătoare care se citea pe chipul lui Dash era pe cale să-mi zdrobească sufletul. Degetul meu mic s-a furișat și s-a lipit de al lui, pentru alinare. Ca un magnet, degetul lui mic s-a agățat și l-a cuprins pe al meu.

Tare mult îmi plac magneții.

— Bun, acum să ne întoarcem la cuvântul ăla, a zis Dash după ce a terminat de vorbit. *Epigin.*

Am sărit imediat în picioare, căutând o altă carte de referință, având cuvinte mai puțin stânjenitoare. Am scos ceva numit *Dicționarul de Argou Urban* și l-am deschis la întâmplare.

„A o face lată“, am zis cu voce tare. „A face un mare chef, a face o mare prostie, o gafă.“

Dash s-a întors la scrisul în caiet.

Scuze că am ajuns târziu la birou, dar am făcut-o lată aseară.

Am luat pixul și am adăugat *Scuze că ți-am bușit și mașina!*

Dash s-a uitat la ceas.

— Aproape miezul nopții.

Zona mea epigină își făcea griji. Oare Dash avea să creadă că-l atrăsesem în debaraua asta pentru a-l sili să ia parte la acel ritual oribil (sau minunat) al sărutului de Anul Nou?

Dacă mai zăboveam mult în această cameră, Dash ar fi putut să afle cât de totală era lipsa mea de experiență în

chestiunile pe care ardeam de nerăbdare să le experimentez. Cu el.

— Vreau să-ți spun ceva, am rostit cu voce domoală.

Nu știu ce fac. Să nu râzi de mine, te rog. Dacă-s un dezastru total, fii te rog bun și părăsește-mă cu blândețe.

— Ce?

Voiam să-i spun, chiar voiam. Însă pe gură mi-a ieșit:

— Marioneta Rânjilă mi-a fost înapoiată de unchiul Carmine. Mi-a cerut să locuiască în depozitul ăsta, înconjurată de dicționare. Preferă cărțile astea vechi, cu iz de mucegai, sufocării într-un spărgător de nuci.

— Deștept băiat, Rânjilă.

— Promiți să-l vizitezi pe Rânjilă?

— Nu pot promite asta. E ridicol.

— Cred că ar trebui să promiți.

Dash a oftat.

— Promit să încerc. Dacă încrâncenatul tău văr Mark o să-mi mai dea vreodată voie în Strand.

M-am uitat la ceasul de pe peretele din spatele capului lui Dash.

Era trecut de miezul nopții.

Pfuu.

1 ianuarie

— Avem o ocazie rară, Lily, să fim singuri în Strand. Cred că ar trebui să profităm pe deplin de asta.

— Cum așa?

Se putea oare ca inima să-mi tremure la fel de tare cât îmi tremurau mâinile?

— Ar trebui să dansăm pe lângă rafturile de afară. Să parcurgem tone de cărți despre monștri de circ și nave eșuate. Să dăm iama în cărțile de bucate, ca să descoperim rețeta

ultimă de Rice Krispies. A, și să descoperim a patra ediție din *Bucuria…*

— OK! m-am pițigăiat. Să urcăm! Tare îmi plac cărțile despre monștri.

Fiindcă și eu sunt unul. S-ar putea să fii și tu. Vrei să fim monstruoși împreună?

Ne-am îndreptat spre ușa debaralei.

Dash s-a aplecat misterios spre mine. Flirta. A ridicat o sprânceană și a declarat:

— Noaptea e abia la început. Avem volume peste volume din *DEO* la care să ne întoarcem.

Am răsucit mânerul ușii.

Nu s-a clintit.

Am observat un afiș scris de mână, pus lângă întrerupătorul pe care nu mă ostenisem să-l apăs când intraserăm în încăpere, atât de concentrată fusesem asupra construirii unei atmosfere cu flacără de lumânare. Pe afiș scria:

ATENȚIUNE!
În caz că nu ai citit afișul imens de pe peretele de-afară, citește-l te rog pe acesta:
MĂI OMULE! De câte ori trebuie să ți se spună?
Depozitul se închide pe DINAFARĂ.
Fii sigur că ai cheia la tine dacă vrei să deschizi din interior, altfel n-o să mai poți ieși.

Nu.

Nu nu nu nu nu nu nu.

NUUUU!!!!!!!!

M-am întors înspre Dash.

— Ăă… Dash?

— Ă… da?

— Cred că ne-am cam încuiat aici.

N-aveam altă soluție decât să cer ajutorul vărului Mark.

— M-ai trezit, Lily Plimbătoarea de Câini, a lătrat în telefon vărul. Știi că e o tradiție la mine să mă culc cu mult înainte să pornească balul ăla stupid în Times Square.

Am explicat care era problema.

— Măi, măi, a făcut Mark. Strămătușa Ida nu te poate salva din buclucul ăsta, așa-i?

— *Tu* poți, Mark!

— Aș putea decide să n-o fac.

— N-ai îndrăzni.

— Ba da. Fiindcă șantajul emoțional la care m-ați supus tu și delincventul tău de prieten v-a băgat în situația asta.

Avea dreptate.

— Dacă nu vii să ne ajuți, am zis, o să chem poliția să ne scoată.

— Dacă faci asta, reporterii de la *Post* și *News* or să audă pe frecvențele poliției. Și ajungi iar pe prima pagină. Chiar când sosesc mami și tati și trec pe lângă standurile de presă din aeroport. Încerc să-mi imaginez și să presupun că ei, ca și bunicul, cred că ai rămas peste noapte la vreo prietenă și nu că umbli cu un gagiu, nici că ai tăi complici, Langston și dna Basil E., te acoperă. Dacă iese cu scandal, ai tăi n-or să te mai lase nicăieri singură. Ca să nu mai spun că, dacă apare în presă incidentul, sunt șanse mari să-mi pierd serviciul. Și, Lily, știi care-i partea cea mai proastă? Adolescenții lumii vor pierde accesul la dicționarul secret din pivnița librăriei Strand, și asta numai din cauza ta și a dorinței nesăbuite a micului tău prieten pervers și pedant de a răsfoi volumele exact de Anul Nou. Poți avea cugetul împăcat, Lily? O, câtă oroare!

Nu m-am grăbit să-i dau replica. Dash, care ascultase discuția, se prăpădea de râs lângă mine. Era o ușurare.

— N-am știut că ești așa de malefic, Mark.

— Ei, cum să nu știi. Bun, acum Mark cel Mic vrea să-și termine somnul. Fiindcă-i un tip de gașcă, o să se trezească la

șapte dimineața și-o să vină să vă salveze din încurcătură. Dar nu înainte de răsăritul soarelui.

Am încercat o ultimă stratagemă.

— Dash se cam dă la mine, Mark.

Voisem, de fapt, să spun că *aș fi vrut* ca Dash să se dea la mine.

Dash a ridicat iarăși sprânceana.

— Ba nu, a zis Mark.

— De unde știi?

— Fiindcă, dacă făcea asta, nu mă sunai pe mine să te salvez acum, Ochi Bulbucați. Deci uite cum facem. Ai vrut să-l cunoști pe tipul ăsta. Asta e șansa ta. Aveți o noapte doar pentru voi. Ajung și eu după ce mi-am făcut somnul. E o cămăruță într-un ungher, cu toaletă, în spatele depozitului, dacă nu te poți ține. S-ar putea să nu fie tocmai curată. Și probabil nici hârtie igienică nu-i.

— Să știi că în momentul ăsta chiar te urăsc, Mark.

— Poți să-mi mulțumești dimineață, Lily dragă.

Am făcut, cu Dash, ce-ar fi făcut oricare doi adolescenți rămași singuri într-o pivniță.

Ne-am așezat alături pe podeaua rece și am jucat „spânzurătoarea“ în caietul roșu.

A-R-O-G-A-N-T

N-E-M-I-Ș-C-A-T

Am stat de vorbă. Am râs.

N-a făcut nicio mișcare îndrăzneață.

M-am gândit la tabloul extins al vieții mele și la oamenii — mai ales tipii — pe care urma să-i întâlnesc pe parcursul vieții. Cum puteam să știu vreodată când era momentul potrivit, când așteptările se întâlneau cu anticiparea și alcătuiau… conexiunea?

— Lily? a zis Dash pe la două dimineața. Te-ar deranja dacă

ne-am culca? Și să știi că îl cam urăsc pe vărul tău.

— Pentru că te-a închis aici, cu mine?

— Nu, fiindcă m-a închis fără pic de iaurt.

Mâncare!

Uitasem că aveam niște fursecuri cu aromă lebkuchen în geantă, împreună cu o cantitate obscenă de gustări Rice Krispies. Nu mai puteam pune în gură niciun bob de Rice Krispies fără riscul de a mă transforma într-un trosc-pleosc-poc uman, așa că am căutat punga de plastic cu prăjiturele.

Cât umblam prin geantă, am ridicat privirea și am văzut cea mai chipeșă față din lume *privindu*-mă atent. Într-un fel anume, care eram sigură că însemna ceva.

— Faci niște fursecuri foarte, foarte bune, a zis Dash, cu vocea aia de „*Mmm… gogoși*“.

Să-l aștept să facă o mișcare sau să am curajul de a o face chiar eu?

De parcă ne-am fi întrebat același lucru, s-a aplecat înspre mine. Și gata. Buzele ni s-au întâlnit în cele din urmă — s-au izbit de-a binelea, într-un mod care nu aducea defel cu un sărut romantic.

Ne-am retras amândoi mai în spate.

— Au! am exclamat amândoi deodată.

Pauză.

— Mai încercăm? a zis Dash.

Nu-mi trecuse prin minte că această chestiune ar fi necesitat mai întâi conversație. Treaba asta cu manevratul buzelor era dificilă. De unde să fi știut?

— Da, te rog!

Am închis ochii și am așteptat. Apoi l-am simțit. Gura lui peste a mea, buzele lui apucându-le pe ale mele ușor, jucăuș. Neștiind ce să fac, am imitat mișcările lui, i-am explorat blând buzele, bucuroasă. Și pupăceala asta în toată regula a durat, cred, mai bine de un minut.

Nu exista în dicționar vreun cuvânt care-ar fi putut descrie mai bine senzația decât termenul *senzațional*.

— Mai vreau, te rog! am solicitat, când ne-am separat să mai și respirăm cu frunțile lipite.

— Pot să fiu cinstit cu tine, Lily?

Aoleu, momentul groazei. Toate speranțele și temerile mele, pe cale să fie făcute zob de respingere. Sărutam prost. Nici n-apucasem să iau startul bine.

— Sunt așa de obosit, pe bune, încât îmi vine să cad lat. Putem, te rog, să dormim un pic și să reluăm mâine?

— Cu frecvență ridicată?

— Da, te rog.

Mă mulțumeam cu apropierea buzelor noastre, urmată de un minut de senzaționale sărutări. Pentru moment mi-am lăsat capul pe umărul lui, iar el și-a lăsat capul pe umărul meu.

Am adormit amândoi.

Așa cum amenințase, vărul Mark a apărut după ora șapte a primei zile din an, ca să ne salveze. Încă aveam capul pe umărul lui Dash când am auzit pașii lui Mark coborând scările și am văzut o geană de lumină pe sub pragul ușii.

Trebuia să-l trezesc pe Dash. Și trebuia să cred că nu fusese totul un vis. Mi-au căzut ochii pe jurnalul roșu, așezat la Dash în poală. Probabil că se trezise în miez de noapte, cât dormisem eu, și notase în el. Avea încă pixul în mână și caietul rămăsese deschis la o pagină proaspăt umplută cu scrisul lui.

Scrisese cuvântul *anticipa* și definiția sa, iar lângă acesta, cu litere mari, trecuse: DERIVAT: ANTICIPATOR.

Dedesubt desenase două siluete ce aduceau cu personajele din desene animate. Înfățișa doi adolescenți eroici cu mantii, un băiat cu pălărie și o fată cu ochelari negri și botine de majoretă, trecându-și unul altuia un caiet roșu. *Anticipatorii,* așa intitulase desenul.

Am zâmbit și mi-am păstrat zâmbetul pe față în timp ce mă pregăteam să-l trezesc. Voiam ca primul lucru pe care-l vedea când deschidea ochii să fie fața bucuroasă a cuiva care-l plăcea mult, cineva care în dimineața asta nouă, în anul cel nou, avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să prețuiască această persoană nouă, al cărei nume, în sfârșit, îl știa.

L-am împuns în braț.

Am zis:

— Trezește-te, Dash.